438

Becky Barker

DRAGOSTE NEBUNĂ

Colecția

EL SI EA

Editura ALCRIS

Editura ALCRIS, prin romanele colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

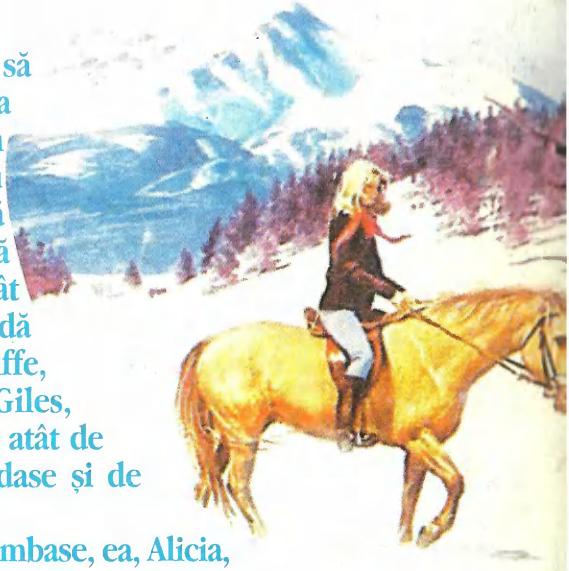

Ce idee a avut Alicia să vină la înmormântarea tatălui său vitreg! Acum opt ani, ar fi jurat că nu va pune niciodată piciorul în această fermă. Mai mult decât atât, chiar de la sosire, dă peste Giles Ratcliffe, „Seniorul" satului. Giles, care o făcuse să sufere atât de mult, Giles care o trădase și de care fugise.
Chiar dacă el nu se schimbase, ea, Alicia, devenise între timp Lady Preston. Și nu se pune problema ca el s-o seducă din nou! Atunci, de ce îi bate inima atât de tare?

THE BEST

ISBN 973-646-219-6

PRI 30000

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BARKER, BECKY
Dragoste nebună / Becky Barker
București: Alcris, 2003.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): No easy way out
ISBN 973-646-219-6
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

BECKY BARKER

Dragoste nebună

Traducerea și adaptarea în limba română de

VALENTINA MUNTEANU

ALCRIS

Vă recomandăm ultimele apariții ale colecției „EL și EA":

422. Bluesul de la miezul nopții – Jill Baker
423. Mama vitregă – Mildred Davis
424. Șansa – Isobel Cook
425. Dragostea celor mai buni prieteni – Marianne Evans
426. Revelația Barbarei – Judy Gill
427. Drum întrerupt – Susanna Thorson
428. Curcubeul speranței – Karen Rose Smith
429. Amintirile inimii mele – Audrey Weigh
430. Schimbarea mării – Catherine Airlie
431. Între o veche și o nouă iubire – Adrienne Staff
432. Timpul și dragostea – Jane Ashton
433. Până la adânci bătrânețe – Karen Rose Smith
434. Cuprins de vrajă – Adrienne Staff
435. Forțată de împrejurări – Kelly Diamond
436. Play-Boy – Mary Freeman

Capitolul 1

„Plec și n-o să mă mai întorc niciodată... Niciodată!"

Amintirea acestor cuvinte rostite în urmă cu opt ani îi smulse Aliciei un suspin amar. Râsul răutăcios, disprețuitor, al tatălui său vitreg o scosese din sărite. „Jur că nu voi mai pune niciodată piciorul la Eastdale...poate doar ca să te văd mort și îngropat!" strigase ea. Sfidarea copilărească răsuna azi în mintea Aliciei ca o obsesie, în timp ce limuzina neagră aluneca fără nici un zgomot pe străzile întortocheate și acoperite de zăpadă.

De când părăsiseră autostrada, nervozitatea tinerei crescuse fără încetare. Nu o deranja vremea, o fată din Shropshire era obișnuită cu iernile friguroase, cu cerul înnorat, cu nesfârșitele câmpii albe și cu furtunile de zăpadă. Poate că tocmai întâlnirea cu toate acestea o derutează, își spuse Alicia cufundându-se mai adânc în bancheta confortabilă. Amintirile triste o asaltară din nou...

Desigur, era prea târziu să se răzgândească... Ce prostie a făcut ascultând-o pe Elsie! De ce s-a lăsat convinsă să aș[illegible] la funeraliile lui Jed, un bărbat pe care l-a detestat și disprețuit dintotdeauna. Știa de ce... Cei opt ani de exil la Londra, schimbarea radicală din viața ei, păreau s-o fi pus la adăpost de fantomele trecutului. Se înșelase. Cu fiecare kilometru al acestui pelerinaj simțea cum îi piere încrederea și cum ceea ce părea doar o formalitate căpăta o importanță copleșitoare.

– Ești palidă. Te simți bine?

Alicia întoarse capul și îi zâmbi tinerei așezată lângă ea.

– Da, foarte bine. Numai că ziua a fost mai obositoare decât credeam că o să fie.

–Pentru că timpul este îngrozitor, răspunse Polly. Uite, am tocmai ce ne trebuie, adăugă ea, scoțând din poșetă o sticluță cu capac argintiu. Nu-i spune bietului Simpson, continuă, coborând vocea pentru a nu fi auzită de șoferul mașinii. El trebuie să conducă și nu are voie să ia o înghițitură de ceva întăritor.

– Nu crezi că este cam devreme pentru o băutură? îndrăzni Alicia să întrebe.

– Coniacul nu face rău, replică Polly cu fermitate, punându-i între degete micul capac în care dansau doi centilitri de alcool. Înmormântările sunt atât de deprimante... Îți amintești înmormântarea tatei?

Clătinând din cap, Alicia înghiți coniacul fără să mai discute.

– Vezi, „mama mea preferată", spuse Polly râzând. Eram sigură că vei ajunge să-mi mulțumești că te-am însoțit!

– Prostuțo! bineînțeles că sunt încântată că ai venit, răspunse Alicia cu tandrețe.

Cea mai simplă și mai afectuoasă legătură o unea pe această fiică vitregă de douăzeci de ani de mama ei, mai mare cu doar patru ani.

– Dar te-am prevenit că nu va fi deloc nostim, continuă Alicia. După ceremonie trebuie să mă duc să o văd pe Elsie, cea care conduce acum ferma. Nu ne vom întoarce la Londra înainte de căderea nopții. Vezi, nimic îmbucurător. Mă întreb de ce ai ținut să vii.

– Fără îndoială, pentru a afla un pic mai multe despre trecutul tău misterios, mărturisi tânăra cu un amestec de gravitate și de umor.

– Poftim? întrebă Alicia, uimită. Polly, dar mă cunoști de șapte ani. O perioadă atât de lungă lasă prea puțin timp pentru orice fel de trecut... misterios sau nu!

– M-am întrebat întotdeauna de unde vii și ce ai făcut înainte de a te căsători cu tata, recunoscu Polly cu timiditate. Când eram mică, imaginația mea te purta în cele mai extraordinare aventuri dar tu nu răspundeai niciodată la întrebările mele.

– Nu este adevărat! Eu...

– Ba da! De exemplu, fără acest telefon de la cea care conduce ferma în care îți anunța moartea tatălui tău vitreg, nu aș fi știut niciodată că ai trăit într-o fermă din Shropshire.

Alicia se întunecă.

– Nu e nimic extraordinar în acest lucru. Dacă nu ți-am vorbit niciodată despre Winterfloods...

– Winterfloods? Este numele proprietății?

– Da.

– Îți dai seama? strigă tânăra. Mi-ai ascuns chiar și asta!

– Ascultă, Polly. Sincer...

Dar figura proaspătă și zâmbitoare a fiicei sale vitrege îi întrerupse pledoaria.

– De acord. Povestea este simplă: după moartea mamei mele a urmat o serie nesfârșită de catastrofe. Nu mă înțelegeam deloc cu tatăl meu vitreg, Jed, și când am făcut prostia să mă îndrăgostesc de un bărbat care doar râdea de mine, am avut o ceartă foarte serioasă... Atunci am plecat la Londra. Vezi, nu-i decât o poveste banală. Și apoi, de opt ani, a devenit o poveste veche.

– Mmm... mormăi Polly prea puțin convinsă de această variantă prescurtată.

Cu toate acestea, înțelegea că nu va afla mai multe, cel puțin pe moment. Alicia nu-i mai arăta decât profilul elegant. Părul ei blond, frumusețea-i extraordinară apăruseră într-o zi ca o lumină feerică în copilăria singuratică a lui Polly, ca un răspuns miraculos la rugăciunile ei. Om de afaceri foarte bogat, Sir Walter Preston, după moartea soției lui, își neglijase fetița. O, nu deliberat, dar fără îndoială pentru a uita că este văduv, se aruncase în labirintul finanțelor. Copilul de treisprezece ani se pierdea în mijlocul guvernantelor care veneau și plecau.

Până în ziua în care, traversând neatentă o intersecție periculoasă, a fost salvată de la o moarte aproape sigură de Alicia. Aceasta s-a repezit, strigând, pentru a o smulge pe fata imprudentă din fața unui autobuz în plină viteză. Ea a fost cea care a zburat prin aer și s-a zdrobit de asfalt, alegându-se cu numeroase fracturi. După ce a plătit toate cheltuielile internării la cea mai luxoasă clinică particulară, Sir Walter Preston a insistat să o primească sub acoperișul lui pe tânăra convalescentă, aducându-i și o infirmieră particulară. Aceasta a fost decizia care urma să bulverseze viețile a trei persoane singuratice.

În această tânără, cu doar patru ani mai mare, Polly a descoperit o prietenă, o însoțitoare și un an mai târziu, când tatăl ei s-a căsătorit cu Alicia, cea mai iubitoare mamă vitregă. Desigur, ziarele de scandal au bârfit căsătoria venerabilului om de afaceri cu o „femeie-copil". Dar Polly era prea tânără ca să sufere sau chiar să fie conștientă de bârfe. Ceea ce a văzut ea a fost marea locuință, atât de sumbră și de plictisitoare devenind un cămin plin de căldură și de veselie. Până când Sir Walter a dispărut, acum un an, victimă a unui infarct, ultimii lui ani au devenit fericiți grație Aliciei.

Gândurile fetei fură întrerupte de vocea mamei sale vitrege care îi indica ruta șoferului. Limuzina porni pe strada principală a unui sătuc construit din piatră cenușie.

– Aici locuiai? întrebă Polly.

– Da, iată Eastdale.

Șoferul opri mașina în piața din fața bisericii, unde staționau numeroase alte mașini și coborî să deschidă portiera din spate.

În picioare, Alicia rămase un moment nemișcată, contemplând edificiul religios și strada pustie. Nimic nu s-a schimbat. Nici școala elisabetană flancată de stâlpii arhaici unde se biciuiau de mult elevii, nici ferestrele hanului „Spicul de grâu" pe jumătate ascunse de iederă. Acești opt ani n-au modificat cu nimic aspectul satului.

– Veți sta mult timp, doamnă? întrebă Simpson.

– Nu, murmură Alicia care tocmai zărise, adunate într-un colț al cimitirului, siluetele întunecate. Se pare că am sosit cam târziu, adăugă ea întorcându-se spre Polly care coborâse și ea din mașină. Duceți-vă să mă așteptați la han. Veți găsi cel puțin un foc bun. Nu voi întârzia prea mult.

– Ești sigură că... începu Polly, tremurând în briza înghețată.

– Sigură. Este inutil să răcim cu toții.

Zăpada începuse să cadă din nou în timp ce tânăra intra în curtea cimitirului. Una câte una, fețele se întorceau să o analizeze pe străina îmbrăcată luxos în mantou de vizon, cu mâinile într-un manșon și cu picioarele încălțate într-o pereche de pantofi prea fini pentru o dimineață înghețată de februarie.

Murmurele curioase se transformară într-un freamăt de recunoaștere. Cine ar fi putut să uite această figură atât de frumoasă, acest minunat păr blond și acești imenși ochi de culoarea cerului? Era neschimbată, chiar dacă părul ce părea odinioară un nor de aur era acum strâns într-un coc sever...

Dar Alicia deja nu mai dădea nici o atenție privirilor furișe și șușotelilor. Era atrasă iremediabil de un bărbat care se ținea deoparte, în picioare, lângă pământul răscolit.

Brusc, se simți slabă, cu răsuflarea tăiată de parcă tocmai ar fi primit un pumn în stomac. Culoarea îi dispăru din obraji în momentul în care recunoscu silueta și trăsăturile arogante ale ultimului om din lume pe care se aștepta să îl întâlnească aici.

Amețită de intensitatea privirii cenușii fixată asupra ei, fu nevoită să facă un efort să își revină.

„Ce face aici?" Era sigură că nu va asista la ceremonie. Giles Ratcliffe și Jed s-au urât dintotdeauna! Străduindu-se să pară în același timp calmă și distantă, rămase câteva minute care îi părură o eternitate, prizoniera privirii lui Giles care îi urmărea fiecare pas.

Neașteptând sfârșitul ceremoniei, ea se strecură discret pe aleea înghețată până la biserica a cărei ușă laterală rămăsese deschisă. Înăuntru, trebui să se sprijine de un stâlp de piatră, binecuvântând locașul sfânt care îi oferea adăpost și lumânările tremurânde a căror lumină o liniștea. E ridicol! se certă ea, rușinată că a fugit ca o copilă. Doamne, n-ar fi venit niciodată dacă ar fi știut că este posibil să îl întâlnească. În sfârșit, acum este aici și trebuie să ia o decizie. Rapid, își spuse ea auzind de afară zgomote care îi arătau că ceremonia se sfârșise.

Se hotărî să mai aștepte câteva minute. Privirea îi căzu pe inscripția comemorativă a familiei Ratcliffe, seniorii localității încă din Evul Mediu. Ce prostie! își repetă Alicia. Iată de ce

asista Giles la înmormântare. Nu era vorba decât de o problemă de seniorie, un proprietar funciar trebuia să fie prezent la funeraliile fermierilor lui! Noblețea obligă! Oh, trebuie să se întoarcă la Londra cât mai repede!

Pastorul dispăruse în sacristie. Tânăra femeie riscă să arunce o privire afară. Așa cum sperase, cimitirul era acum gol. Ninsoarea cădea mai deasă și mai rece. Înghețată, Alicia își strânse gulerul mantoului înainte de a păși cu pantofii ei fini pe covorul de zăpadă.

– Ia te uită! Fiica risipitoare se întoarce la țară!

Vocea gravă, ironică, răsună în spatele ei și ea tresări. Se întoarse, încercând să vadă în penumbră.

– Giles?

– Cine altcineva? o ironiză el. Alicia, sper că nu încerci să mă eviți?

– O, nu, bineînțeles.

Rușinea provocată de minciună fu repede ștearsă de apropierea insuportabilă a lui Giles. Oare era numai efectul prezenței lui fizice sau era amintirea unui trecut pe care se luptase cu toate forțele să îl uite? În orice caz, vederea acestui corp îmbrăcat în haine negre, a acestui corp perfect, puternic, provoca un efect evident asupra nervilor ei.

– Trebuie să plec, se bâlbâi ea.

– Chiar așa?

– Da, am venit numai ca să...

Se întrerupse singură, incapabilă să găsească un motiv.

– De ce? o întrebă Giles. Din curiozitate? Ca să dansezi pe mormântul lui Jed?

– Nu! Ceea ce ai spus este... îngrozitor.

– Oricum, nu este de cel mai bun-gust, recunoscu Giles ridicând din umeri. Totuși, când am auzit vorbindu-se că vei veni la înmormântare, cunoscând lipsa de afecțiune între tine și Jed...

– Cine ți-a spus că o să vin? întrebă ea supărată. Elsie?

Râzând, Giles clătină din cap.

– O, Alicia, nu cred că ai uitat chiar tot ce se întâmplă la noi! Ți-o amintești pe doamna Jenkins, vânzătoarea? Am crezut întotdeauna că și-a ratat cariera rămânând aici. C.I.A-ul i-ar fi oferit o avere dacă s-ar fi angajat ca agent de informații!

– Aș vrea... murmură Alicia, tremurând în adierea înghețată a vântului.

– La ce te gândeai când te-ai încălțat cu pantofi atât de ușori? zise Giles trăgând-o deodată din zona înzăpezită pe alcea fără zăpadă.

– Nu era chiar atât de frig la Londra.

Perdeaua de zăpadă și umbra bisericii îi izola într-o apropiere dureros de intimă.

– Așadar, ți-ai făcut datoria arătându-te la înmormântarea tatălui tău vitreg... Și acum?

Pentru că ea îi întorsese spatele, tăcu, apoi, prinzând-o de umeri, o obligă să se întoarcă spre el, privind-o cu ochii lui cenușii care ascundeau multe secrete. Nu s-a schimbat deloc, se gândi Alicia. Câteva fire de argint îi brăzdau părul întunecat

și câteva riduri fine apăruseră pe figura lui arogantă, dar în afară de acestea Giles Ratcliffe era același bărbat, cu aceeași asprime și aceeași personalitate.

– De fapt, ce vrei cu adevărat?

De data asta întrebarea era mai blândă, iar în tonul mai cald răsunau ecourile trecutului. El privi îndelung figura palidă, genele lungi și negre, gura tremurătoare. Și deodată degetele se încleștară în blana hainei ei.

– Aștept un răspuns! îi ordonă el. Apariția ta neașteptată după opt ani este cel puțin surprinzătoare. Mă îndoiesc că bogata și fascinanta văduvă Lady Preston a dorit deodată să-și viziteze consătenii!

Ironia avu asupra Aliciei efectul unui duș rece. Ar fi vrut să pălmuiască această figură ca să-i șteargă zâmbetul ironic. Cu ce drept își permitea să-i vorbească așa, tocmai el, singurul responsabil de suferința și de nefericirea ei din trecut? Fără el... Dar la ce bun să retrăiască trecutul? Nu mai era adolescenta fragilă și flămândă de dragoste de altădată.

– Te rog să fii amabil și să-mi dai drumul, spuse ea pe un ton glacial. Prezența mea aici nu te privește.

Giles păru că înțepenește și îngălbeni. Atunci, ea profită de uimirea lui pentru a fugi din pridvorul bisericii. Însă Giles o ajunse din urmă. Dincolo de gardul cimitirului puteau fi văzuți de oricine.

– Ba da, acest lucru chiar mă privește, Alicia, răspunse el cu violență. Trebuie să iau o decizie în ceea ce privește contractul de închiriere a proprietății Winterfloods și pentru că

ești singura membră a familiei tale și fără îndoială moștenitoarea lui Jed, trebuie să reglăm niște probleme de natură financiară.

– Eu... nici nu mă gândisem la asta, mărturisi ea cu voce slabă.

– Bineînțeles! exclamă el cu satisfacție. Acum du-te, adăugă Giles și mai ales nu mă lăsa să te reții. Dispari... pentru a doua oară.

Înainte să fi putut răspunde ceva, Alicia își auzi numele.

– Oh! Uitasem... Trebuie să fie Polly...

– Ai cumva un papagal în Rollsul tău uriaș?

– Scutește-mă de glumele tale de licean. Polly Preston este fiica mea vitregă și este o persoană adorabilă... iar eu o iubesc.

– O... scuzele mele, murmură Giles strecurându-și mâinile în buzunare pentru a-și masca furia.

Altădată, cu cei zece ani pe care îi avea în plus, Giles avea autoritate asupra ei. Însă astăzi nu mai era același lucru și era chiar mulțumită să constate că putea să-i țină piept.

– De fapt, reluă ea cu maliție, dacă tot suntem la capitolul „familie", am și eu o curiozitate: ai luat-o până la urmă pe Camilla de soție sau ai înșelat-o și pe ea ca pe mine?

– Dumnezeule mare! exclamă Giles, ai devenit o adevărată scorpie! Da, m-am însurat cu ea... Bineînțeles!

Alicia fremătă la această voce arogantă și violentă. Fără să adauge altceva, Giles se întoarse și plecă în mare grabă. Din cauza zăpezii, el dispăru din raza vizuală a femeii în câteva secunde.

– Sper că nu am făcut o prostie strigându-te, spuse Polly în momentul în care mama ei vitregă urcă în mașină. Ne simțeam bine în han, dar când toată lumea s-a întors de la înmormântare ne priveau, pe Simpson și pe mine, ca și cum am fi aterizat de pe altă planetă! Am preferat să ieșim.

– Da, îmi pare rău, ar fi trebuit să te avertizez că se va întâmpla așa, se bâlbâi Alicia, scuturând zăpada de pe mantou. Oh, pantofii mei, ce dezastru! Am făcut într-adevăr o prostie!

– Cred că ești înghețată, începu Polly să spună. Și puțin nebună că ai rămas atât de mult în zăpadă. Apropo, cine este tipul superb cu alura lui Clint Eastwood care tocmai a ieșit din cimitir?

– Este... Este moșierul locului, răspunse ea cu ironie.

– Aici domnește încă regimul feudal? glumi Polly. Dacă ai fi văzut ce privire asasină ne-a aruncat...Dacă ar fi avut un pistol nici eu, nici Simpson nu am fi supraviețuit! În fine,trebuie să recunosc că are un fizic potrivit să joace rolul seniorului. Mi-l pot imagina dând de pomană celor săraci și seducând toate fecioarele inocente din împrejurimi...

– Ajunge, Polly! o opri Alicia cu brutalitate.

Fiica ei vitregă o privi cu uimire. Alicia nu fusese niciodată atât de iritabilă! Probabil că ceremonia funerară a fost mai emoționantă decât credea, își spuse tânăra. Deja „mama ei preferată" o privea cu un zâmbet prin care își cerea scuze.

Mașina se îndrepta cu viteză spre Winterfloods.

– Regiunea e minunată, se entuziasmă Polly, care deja uitase izbucnirea Aliciei. Familia ta a trăit dintotdeauna aici?

Limuzina pornise pe un drum îngust, mărginit de copaci cu ramurile încărcate de zăpadă. Din când în când strigătul unei păsări reamintea tuturor că iarna nu alungase toate viețuitoarele.

– Știu că familia tatălui meu, familia Howard, a luat Winterfloods în arendă la începutul secolului optsprezece. Contractul de închiriere a trecut din tată în fiu. Este trist că, fiind singurul copil și fiind fată, eu întrerup linia.

– Și ce vrei să faci în acest caz... Oh, Alicia, strigă Polly în momentul în care mașina ieși dintr-un viraj. E fantastic! Ce loc încântător... cum ai avut inima să pleci?

Trecând pe lângă gardul care separa drumul de ocolul vitelor, mașina se apropie de clădirea fermei. Trei stejari gigantici acoperiți de zăpadă transformau clădirea într-un model cochet pentru felicitări de Crăciun.

Sărind din mașină, Polly admiră ferestrele de sticlă șlefuită susținute de grinzi brune. Ferma părea o clădire care a supraviețuit nealterată din epoca elisabetană.

– Oh! este atât de...atât de... exclamă Polly.

– ... frig iarna, concluzionă Alicia, nici prea prea, nici foarte foarte. Ai dreptate, este frumos, dar dacă ai trăi aici un timp, ai începe să plângi după confortul modern.

– Nu ai nici măcar un gram de romantism în tine! făcu Polly pe bosumflata, râzând.

Dacă am avut vreun pic de romantism, a murit deja cu câțiva ani în urmă, se gândi Alicia privind această casă care îi

trezea atâtea amintiri triste. După reîntâlnirea furtunoasă cu Giles, părea că acest reflux de amintiri devenea mai violent, mai dureros.

Poarta grea de stejar se deschise pentru a lăsa să treacă o femeie bondoacă, cu mâinile în șolduri care îi fulgeră pe noii veniți cu privirea.

– Grăbiți-vă, domnișoară Alicia. Doar nu o să stau proptită în prag toată ziua. Ați ajuns prea târziu, cred că tarta mea s-a ars deja!

Polly își privi, nu fără teamă, mama vitregă grăbindu-se spre „cerber" și luând-o în brațe.

– Oh, Elsie, murmură ea, sărutând obrajii ridați. Cât mi-ai lipsit! A trecut atât de mult timp...

– Din cauza prostiei pe care ați făcut-o! se răsti Elsie Wade, ștergându-și cu asprime lacrima care îi trăda emoția. Intrați repede să vă încălziți.

Ea își urmă invitații pe culoarul lambrisat cu stejar și cu podeaua acoperită cu dale mari de piatră. Un miros delicios se simțea în bucătăria imensă. O pâine proaspăt coaptă se răcea pe masa de lemn, iar perdelele în carouri albe și roșii dădeau încăperii un aer vesel. Lângă mașina de gătit pe care se rumenea o friptură, un câine bătrân ca Matusalem se odihnea pe podea.

– Dați-mi haina, ordonă Elsie, gonind o pisică vărgată instalată pe un scaun. Cine sunt acești oameni? întrebă ea foarte direct privindu-i pe cei doi însoțitori ai Aliciei.

– Ți-o prezint pe fiica mea vitregă, Polly Preston. Simpson este cel care ne-a condus aici. Poate că ar trebui să ducă mașina...

– O să mă ocup eu de asta și de domnul Simpson, o asigură femeia cu fermitate, împingându-le pe cele două tinere afară din bucătărie. Îi voi servi masa domnului Simpson în mica sufragerie a personalului, acolo este cald. În ceea ce vă privește, serviți-vă cu un sherry. Vă voi chema când va fi gata masa. Nu uitați să vă spălați pe mâini.

– Elsie este un pic cam... brutală, nu-i așa? comentă Polly cu prudență, intrând în salonul lambrisat cu același stejar de culoarea mierii.

– Nu, răspunse Alicia, îndreptându-se spre șemineul în care ardea un foc vesel. Este cea mai drăguță ființă din lume. O știu dintotdeauna. De când am plecat, ea a fost singura cu care am păstrat legătura.

– Și de ce ai plecat? întrebă Polly, întinzându-și mâinile spre căldura focului.

– Oh, pentru o mulțime de motive, murmură Alicia care privea mobilele învechite, neschimbate, ale salonului. Această încăpere era atât de veselă când trăiau părinții mei... Cât este de tristă acum! Jed a neglijat complet casa și ea s-a deteriorat.

– Așteaptă, nu mai înțeleg, acest Jed, care a fost înmormântat astăzi, s-a căsătorit cu mama ta, nu-i așa?

– Da, suspină tânăra femeie, așezându-se pe o bancă joasă de lângă vatră. Tatăl meu, John Howard, a murit de cancer când aveam unsprezece ani. Îți dai seama că îngrijirea unei

ferme era o muncă prea dificilă pentru mama mea care era singură. Atunci, l-a angajat pe Jed Black ca administrator. Un an mai târziu, s-au căsătorit. Jed era un bărbat taciturn pe care nu îl interesa decât pământul. El și cu mine... în fine, nu am reușit niciodată să ne înțelegem, mai ales după moartea mamei care a urmat doi ani mai târziu. Atunci am plecat la Londra pentru a căuta un serviciu. Sfârșitul poveștii.

Elsie le strigă din bucătărie.

– La masă, Polly! Un sfat-să nu lași nimic în farfurie, Elsie o va considera drept insultă. Este cea mai bună bucătăreasă pe care o cunosc.

– Mmm... ce deliciu! murmură Polly mai târziu, după ce devorase carnea și legumele. Pot să mai iau o porție?

– Îmi face plăcere să văd o tânără mâncând cu atâta poftă, comentă Elsie, foarte satisfăcută. Nu pot să spun același lucru și despre mama dumneavoastră vitregă!... Domnișoară Alicia, se pare că viața în Londra nu v-a reușit, este nepermis să fiți atât de slabă!

– Oh, nu mă mustra, Elsie, o rugă tânăra. Nu observi că tratez cu toată atenția cuvenită masa pe care ne-ai pregătit-o?

– Mmm...bombăni bucătăreasa, neconvinsă. Cum a fost la înmormântare?

– A fost multă lume. Dar nu am avut timp să salut pe nimeni, am ajuns aproape la sfârșit.

– Giles Ratcliffe era acolo? întrebă Elsie într-o doară, punându-i încă o porție lui Polly.

– Da.

– Ați vorbit cu el?

– Doar... doar am schimbat câteva cuvinte.

– Ah, așa credeam și eu.

– Este vorba despre bărbatul care a ieșit furios din cimitir? interveni Polly, care urmărise cu atenție schimbul de cuvinte.

– Era supărat? întrebă Elsie, deoarece Alicia tăcea.

– Este prea puțin spus, exageră Polly. Dar asta nu îl împiedica să fie foarte frumos... Tot timpul este atât de prost dispus?

– A, nu... Giles Ratcliffe era un bărbat formidabil, adorabil, până când... În fine, nu sunt genul care bârfește ca vânzătoarea, doamna Jenkins!

– Bineînțeles că nu, o aprobă Polly, delectându-se la gândul bârfei care va urma, fără îndoială.

– Nu cred că fac vreun rău spunându-vă ceea ce nu este decât adevărul adevărat, reluă Elsie, apropiindu-și scaunul de cel al fetei și coborând vocea. Domnul știe că bietul de el a avut partea lui de nefericiri. N-o să mă credeți, soția lui...

– M-am ghiftuit, interveni Alicia cu vioiciune. A fost o plăcere imensă să te revăd, Elsie. Din nefericire, mă tem că trebuie să ne vedem cât mai repede de drum.

– Desigur, înțeleg, răspunse Elsie; dar nu îmi dau seama cum vă puteți gândi să plecați.

– Oh, Elsie, să nu crezi că nu vreau să rămân mai mult, dar...

– Că vă place sau nu, va trebui să mai rămâneți, o întrerupse femeia. Bietul meu Fred, care se ocupa de obicei de

animale, este de două zile ținut la pat de o gripă destul de grea. Doctorul i-a cerut să nu se ridice din pat mai devreme de o săptămână. Ori, trebuie să înceapă perioada de fătare la oi. Oile trebuie supravegheate și hrănite bine. Nu prea văd cine se va ocupa de toate acestea.

– Trebuie să fie cineva! exclamă Alicia. Cine s-a ocupat de toate de la moartea lui Jed?

– Fred a făcut tot ce putea, dar era deja bolnav. Atunci i s-a adresat domnului Ratcliffe care a vorbit cu domnul Barrow– îl știți, cel care are ferma la Raven– să îl trimită pe unul din băieții lui. Din nefericire, perioda de fătare la oi a început și la Raven și ajutorul n-a mai putut să vină. Și așa este peste tot, nu mai există nici un bărbat disponibil, încheie Elsie fără drept de apel. Pe de altă parte, chiar înainte să sosiți, am primit un telefon de la domnul Pemberton, avocatul părinților dumneavoastră. Vrea să vă vadă mâine în legătură cu testamentul lui Jed. Cu toate acestea, draga mea, nu văd cum v-ați putea întoarce la Londra.

– Totuși, nu putem să rămânem, mormăi Alicia.

– Oh, ba da, sigur că putem, Ally!!exclamă Polly în culmea încântării. Te voi ajuta să hrănești animalele și sunt sigură că ne vom descurca foarte bine. Va fi mult mai amuzant decât să ne întoarcem acasă! Hai să rămânem, Ally. Spune da!

– Dar Polly, nu ai nici cea mai mică idee cât de multă muncă este de făcut, îi răspunse Alicia.

Nervoasă, își trecu o mână prin păr. Nici o soluție „luminoasă" nu îi venea în minte. După o absență de opt ani, se

simțea total exclusă din comunitatea pe care o formau fermele din jur. Dacă Elsie spune adevărul, și perioada de fătare la oi a mobilizat peste tot bărbații și femeile, nu avea de ales. Dacă nu apare o minune, trebuie să rămână câteva zile...

Atunci îi veni o idee prea puțin îmbucurătoare. O singură persoană este capabilă să găsească pe cineva care să se ocupe de fermă imediat. Oricât de mult îi displăcea perspectiva de a-i vorbi din nou, se hotărî să o facă...

Câteva minute mai târziu, se închise în birou și ridică telefonul din furcă. Degetele îi tremurau în timp ce forma numărul de telefon de la conacul Eastdale. Ce-o să spună dacă răspunde Camilla? N-ar fi mai bine să nu riște și să se ocupe de fermă? În orice caz, e ridicol să îl cheme în ajutor pe bărbatul pe care îl înfuriase cu câteva ore în urmă... Încă ezita, când la celălalt capăt al firului auzi vocea lui Giles.

Fără nici o introducere, îi explică problema.

– ... mă întrebam dacă nu ai putea să îmi găsești pe cineva... încheie ea.

– Mi-e teamă că nu, Alicia. Se pare că ești blocată la Eastdale, spuse Giles, nu fără un amuzament evident. De fapt, sper că ai adus și alte haine cu tine. Nu te văd prea bine intrând în grajd cu mantoul de vizon și cu pantofii cu toc!

– Mulțumesc pentru ajutor și pentru sfaturi! replică ea cu violență

Închise rapid ca să nu mai audă râsul ironic de la celălalt capăt al firului.

Capitolul 2

Alicia rămase cu privirea fixată asupra clădirilor cenușii ale fermei prin fereastra de la birou. Îi părea rău că se înfuriase. Ar fi trebuit să ia în considerare faptul că Giles fusese de nenumărate ori de ajutor și chiar găsise un sprijin pentru Fred, soțul lui Elsie, după moartea lui Jed. Pentru a-și manifesta mulțumirea, ar fi trebuit să păstreze măcar o stare de neutralitate. Oh, cât regreta acel apel telefonic! A jucat rolul pe care îl ura cel mai mult: acela de biată văduvă abandonată.Apoi Giles avea și de ce să râdă: cunoscând-o de atâta timp, o știa capabilă să-și asume muncile cele mai dure de la fermă. Și acum, revenind la problema inițială: ce să facă?

Privi nu fără dispreț micul birou acoperit de mormane de hârtii vechi, de reviste pline de praf. Căldură pe care tatăl ei știuse s-o transmită micii încăperi dispăruse de mult, focul din serile reci de iarnă, buchetele parfumate de flori de vară nu

mai aparțineau decât amintirii. Își promise că, dacă rămâne, o să curățe biroul de sus până jos și o să șteargă orice urmă a „domniei" lui Jed.

Afară, zăpada continua să cadă. Alicia aprinse lampa care abia îndepărtă umbra acestei triste după-amiezi de iarnă. Și cu această lumină gri, cu ninsoarea liniștită de la țară, reveniră fantomele trecutului, pe care, timp de opt ani, învățase să le stăvilească, pentru a ține suferința departe.

Apariția lui Jed în viața ei însemnase sfârșitul perioadei fericite. Poate că ar fi trebuit să încerce să o facă pe mama ei să se răzgândească și să nu se căsătorească, dar probabil nu ar fi reușit. Era suficient de mare ca să fie conștientă de toate eforturile pe care le făcuse Jed ca să se apropie de fiica lui vitregă, să o îmblânzească. Dar ea se ținuse bine, refuzând apropierea celui care îndrăznea să încerce să înlocuiască un tată unic. În timpul vieții mamei ei, cei doi inamici trăiseră împreună, de bine de rău, stăpâna casei străduindu-se să aplaneze conflictele. Dar când ea s-a stins, Alicia, la paisprezece ani, n-a mai avut bariere pentru revolta ei adolescentină.

Mama ei îi lipsea și de moartea ei îl găsea vinovat pe Jed, devenind o sălbatică insolentă și neascultătoare. Insistența de a-l găsi pe Jed vinovat de moartea mamei a săpat între ei o prăpastie de neînțelegere și de ostilitate. Incapabil să găsească o cale de a-i tempera pasiunile, Jed renunțase să mai încerce să se înțeleagă cu adolescenta insuportabilă și pur și simplu îi ignora existența.

Acum, după opt ani, Alicia își recunoștea greșelile, intoleranța, cruzimea ei de copil. Dar la paisprezece ani nu văzuse decât suferința ei, singurătatea, nevoia de dragoste nesatisfăcută. Au fost doi ani de război până în acea seară de iunie în care s-a îndrăgostit nebunește de Giles Ratcliffe...

Oh! De ce să-și amintească toate astea? își spuse ea cu durere. Își lipi obrazul fierbinte de geamul înghețat. Ar fi vrut, din toată inima, să creadă că doar întâlnirea neașteptată cu Giles și acest sejur forțat la Winterfloods trezeau în ea ceea ce ar fi trebuit să rămână adormit. Va găsi pe cineva care să aibă grijă de fermă și se va întoarce la viața ei liniștită. Cu Walter Preston a trăit cinci ani de fericire conjugală, desigur fără pasiune, fără intensitate, dar în liniște. Și acest cadou pe care i l-a făcut Walterîși promitea să îl păstreze cu grijă, pentru ea și pentru memoria soțului ei dispărut.

Cu aceste gânduri mai calme, stinse lampa și ieși din birou.

În bucătărie o găsi pe Elsie care, cu vesela terminată de spălat, discuta cu Polly care se străduia să-și facă un prieten din bătrânul câine al lui Jed.

– Mi se pare că ninsoarea se întețește, remarcă Alicia, primind cu mulțumiri o ceașcă de cafea fierbinte.

– Da, timpul se înrăutățește, constată Elsie.

– Se pare că va trebui să rămân, anunță tânăra femeie. Îl voi trimite pe Simpson acasă, nu avem nevoie de o limuzină, nu este de nici un folos dacă trebuie să transportăm o oaie bolnavă... Ar fi bine să plece chiar în această după-amiază, cât drumurile sunt încă practicabile. Polly, tu te vei duce cu el, adăugă ea.

– Oh, Ally! protestă imediat tânăra. Vreau neapărat să rămân și oricum ai nevoie de ajutorul meu. Doar nu o să faci toată treaba singură!

– Draga mea, nu te trimit acasă. Dacă nu te-ai fi ambalat așa, aș fi putut să termin. Te rog să te duci cu Simpson ca să ne aduci haine. Mă vezi cărând fân îmbrăcată așa cum sunt? Și nici hainele tale nu sunt mai potrivite.

Polly rămase un moment nedumerită, înainte de a izbucni în râs.

– Ai dreptate! Puloverul meu de cașmir nu ar rezista la un astfel de șoc!

– Bine, sunt mulțumită să aflu că ești de acord. Vei lua de acasă tot ce găsești mai călduros și mai solid. De acord?

– De acord, răspunse Polly, fără prea mare entuziasm. Dar intenționez să mă întorc la prima oră de dimineață și să nu încerci să mă faci să mă răzgândesc!

– Departe de mine această idee! îi răspunse Alicia cu o grimasă comică. Cu frigul de aici, o să te aștept cu nerăbdare. Vei încărca bagajele în mașina ta și nu ar trebui să ai nici o problemă la întoarcere. Ceea ce te rog este să împrumuți o hartă bună de la Simpson și niște lanțuri pentru cazul în care zăpada crește mai mult.

În ciuda grabei, Polly refuză să părăsească ferma înainte de un tur al tuturor clădirilor. În casă, cele două femei găsiră cizme de cauciuc. Polly observă frisonul Aliciei în momentul în care își puse încălțările.

– Erau ale lui Jed?

– Fără îndoială. Îți va părea o prostie dar...

– Nu, mi se pare normal să eziți... Mai ales că nu prea îl iubeai pe Jed. În sfârșit, voiam să spun... Îmi pare rău, cred că am spus o prostie, nu-i așa?

Alicia se grăbi să o liniștească.

– Știi, aș fi ipocrită dacă aș pretinde că nu mă interesează. Nu a trecut chiar atât de mult de când ai avut paisprezece ani și poți să îți amintești că pentru un adolescent nu există decât alb și negru. L-am urât atât de mult pe Jed... Atâta ură nu poate să dispară într-o zi. Îl acuzam de tot ce era mai rău... de exemplu, de moartea mamei mele... Ostilitatea mea evidentă nu cred că l-a ajutat în vreun fel pe bietul om. Tatăl tău m-a făcut să înțeleg că Jed a fost doar cam greoi, nepriceput, fără imaginație și fără cea mai mică idee despre cum poate reacționa o adolescentă sălbatică.

– A fost într-adevăr vinovat de moartea mamei tale? o întrebă Polly.

– Nu, bineînțeles că nu...Și nici măcar de faptul că s-a căsătorit cu ea! adăugă Alicia cu un zâmbet lipsit de veselie. A fost doar un concurs nefericit de întâmplări. Mama nu mai era la prima tinerețe și și-a dat seama prea târziu că are o sarcină extrauterină. Știa că este însărcinată dar nu fusese la un medic. Drama s-a produs și... Eu eram la școală. Când m-am întors, era... moartă.

– Oh, Ally, murmură Polly, bulversată.

– Acum, este departe. Vino, să nu mai pierdem timpul, spuse Alicia deschizând ușa din spatele bucătăriei. Mă întreb unde ținea Jed...Atenție, Polly!

Dar tânăra deja se afundase în zăpadă aproape până la genunchi.

– Vino, să trecem pe aici, cel puțin nu este zăpadă, o sfătui Alicia pe fată arătându-i drumul pe lângă grajd.

– Oh, câte vaci! exclamă Polly abia intrată în grajd.

Marea clădire din piatră împărțea animalele în două grupuri, după sex.

– Mai întîi, draga mea, trebuie să înveți terminologia exactă. Aici, în această parte a grajdului, sunt junincile, adică acele vaci care nu sunt încă la vârsta de a avea un vițel...

– Și unde este taurul?

– În general, vacile sunt inseminate artificial.

– Ce oroare! Nu e foarte drăguț pentru ele...

– Nu prea se pune problema „drăgălășeniei" în creșterea animalelor, preciză Alicia râzând. Mai ales că acest procedeu costă mult mai puțin decât întreținerea unui taur.

Ieslele erau încă pline cu fân.

– Se pare că nu trebuie să le hrănesc în seara asta, constată ea după ce se asigură că era destulă apă în adăpătoare, fără să uite și de blocurile de sare.

– Oricum, dacă animalele sunt atât de tinere, înțeleg că ferma nu produce lapte.

– Nu, animalele sunt vândute înainte de prima fătare, tocmai producătorilor de lapte.

– Mie mi-ar plăcea să am o vacă de lapte.

– A, da? întrebă Alicia, sceptică. N-ai nici cea mai mică idee ce înseamnă calvarul scăunelului cu trei picioare!

– Știu că trebuie mulse de trei ori pe zi.

– Te-ai trezi douăsprezece luni din douăsprezece la ora șase de dimineață? râse Alicia. Știi, Polly, după ce trece utopia

„întoarcerii la pământ", viața la țară nu mai are nimic minunat. Fie că plouă, fie că bate vântul, munca este aceeași în fiecare zi, încrâncenată, fără odihnă. Ce fericiți sunt fermierii care reușesc să-și ia cincisprezece zile de vacanță la cinci ani de muncă!

– Știu că ai dreptate, dar mi-ar plăcea să am o vacă de lapte, insistă Polly cu încăpățânarea ei obișnuită.

***

Urmându-și ghidul, ea observa cu atenție pereții de piatră, utilajele învechite, podeaua fânarului de deasupra capetelor lor.

– Totul este atât de vechi, comentă Polly. Ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat de secole.

– Aproape nu s-a schimbat, recunoscu Alicia. Puteam avea încredere în Jed că nu va ceda la „presiunea" modernității.

– Tractorul acesta este cel care a cauzat accidentul? întrebă Polly arătând într-un colț al hambarului o carcasă metalică. Ce s-a întâmplat mai precis?

– Din ceea ce mi-a povestit Elsie, Jed adunase foarte mult fân pentru oi. Poate că greutatea era prea mare pentru vechiul tractor. O roată a cedat, încărcătura s-a răsturnat cu Jed, iar el a murit pe loc. Dacă ar fi avut o mașină modernă, cu o caroserie...

Cele două femei își terminară turul oprindu-se la țarcul în care erau ținute oile. Toate animalele de la Winterfloods erau

foarte tinere. În acest sfârșit de februarie, oile erau pe punctul de a făta. Cu ochi de cunoscătoare, Alicia recunoscu apropierea momentului.

– Nu vreau să fete în zăpadă, murmură ea, puțin îngrijorată. Mâine le voi duce înăuntru.

Trei sferturi de oră mai târziu, Polly și Simpson se îndreptau deja spre Londra. Alicia reuși cu chiu cu vai să o facă pe prea buna Elsie să se ducă acasă.

– Te asigur că mă voi descurca foarte bine singură în restul serii. Du-te să îl îngrijești pe bietul Fred care ți-a dus dorul. Am prea multe de făcut în această seară ca să mă las înconjurată de gânduri negre!

Avea mare dreptate. Credea că seara nu se mai sfârșește, cu hrănitul și cu adăpatul animalelor. Întoarsă în bucătărie, încerca să își încălzească degetele înghețate și să își destindă mușchii obosiți. Nu fusese ușor să coboare singură baloții din fânar, apoi drumurile nesfârșite între hambar și grajd o înghețaseră până la os. Din fericire, luase cu ea o lanternă și așa a reușit să găsească o oaie adormită în zăpadă, pe spate! Fără îndoială Alicia oferea un spectacol comic încercând să întoarcă oaia adormită profund, dar știa că un animal adormit în această poziție poate să înceteze să respire. Oaia era foarte grea și eforturile tinerei femei, prea puțin obișnuită – și mai ales fără experiență în genul acesta de manipulare – i-au epuizat ultimele rezerve de energie. O dată terminată corvoada, se hotărî să se abandoneze răsfățului unei băi fierbinți.

Traversă, nu fără teamă, locuința mare și rece, plină de trosnituri sinistre, de zone de umbră și de amintiri care o înghețau și mai mult.

– Nu cred în fantome! declară Alicia cu voce tare în momentul în care începu să urce scara cu trepte care scârțâiau.

Cuvintele ei răsunară până la podul casei.

Cu emoție, împinse ușa camerei ei din copilărie și regăsi patul și mobilele care au văzut-o crescând. Țapetul se cojise, dar nimic altceva nu se schimbase, camera era exact așa cum o lăsase în urmă cu opt ani. Elsie, fără îndoială, avusese grijă de această cameră, ca și cum s-ar fi pregătit în fiecare zi pentru întoarcerea fiicei risipitoare, ceruind în mod regulat frumoasele suprafețe de stejar pentru a le conserva strălucirea. De fapt, nimic nu se schimbase la etaj. Elsie avusese grijă chiar să scoată din baie lucrurile lui Jed, pentru ca tânăra să găsească locuința din anii fericiți...

În șifonier, avu surpriza să recunoască haine din adolescența ei, exact așa cum le lăsase. Chiar aspectul lor demodat era emoționant. Gândind practic, Alicia fu încântată să găsească niște pantaloni și niște pulovere.

Un parfum de bergamotă și de lămâiță se răspândea din șifonier, același ca în copilărie...

Un pic mai târziu, se pregătea să alunece în baia fierbinte, când fu deranjată de soneria telefonului.

L-ar fi ignorat bucuroasă, dacă nu ar fi crezut că poate fi Polly. Era totuși prea devreme ca tânăra și Simpson să fi ajuns la Londra. Poate că au avut un accident...! Înfășurată într-un prosop, coborî scările câte patru.

– Alo? spuse ea cu respirația tăiată.

– Alicia?

– Cine este la telefon? întrebă ea chiar în momentul în care recunoscu vocea lui Giles.

– Oh, Alicia, nu am chef de glume, am avut o zi foarte obositoare. Cine altcineva te-ar suna la o astfel de oră?

– Multă lume. M-ai scos din baie așa că spune repede ce ai de spus.

– Te-am sunat pentru că am aflat că ești singură în seara asta...

– Cine ți-a spus?

– Știi că ești enervantă? bombăni vocea gravă a lui Giles. Ce contează cine mi-a spus? Nu am decât o întrebare să-ți pun: una dintre oile tale trebuie să fete, ai cumva nevoie de un ajutor?

– Nu, le-am văzut pe toate acum o oră și nu era nici o problemă,se bâlbâi ea, încurcată. E foarte drăguț din partea ta să te preocupi de mine. Aș vrea să-mi cer scuze că am fost prea puțin politicoasă la telefon, după-amiază.

Se opri. Se lăsă o tăcere care părea să dureze o veșnicie.

– Și eu trebuie să îmi cer scuze, spuse Giles într-un sfârșit. Eram destul de prost dispus încă de dimineață. Și când ai făcut aluzia aceea la Camilla...

– Îmi pare rău, murmură Alicia. Știu că nu ar fi trebuit să o fac. Ceea ce s-a întâmplat de mult acum nu mai are nici o importanță, nu-i așa? Sunt sigură că te face foarte fericit...

– Dacă încerci să mă faci să râd, să știi că nu îți iese prea bine, se înfurie deodată Giles.

– Ce te-a apucat? exclamă ea enervată. Nu încercam decât să fiu politicoasă. Ca să fiu sinceră, prea puțin îmi pasă de tine și de soția ta! Dacă ea are un caracter la fel de urât ca tine, o meriți din plin!

În liniștea care se lăsă din nou, Alicia auzi respirația precipitată a interlocutorului ei.

– Chiar nu ești la curent? întrebă el cu o voce blândă.

– La curent cu ce?

– Am divorțat de Camilla de cinci ani, anunță el cu o voce neutră.

– Nu știam, altfel...

În momentul în care se opri singură, auzi un sunet la capătul firului. Giles închisese. Trecură multe secunde până Alicia închise și ea.

– De unde să fi știut că a divorțat? murmură ea pentru sine. Nici nu eram sigură că s-a căsătorit!

Urcând încet scara, își lăsă gândurile să vagabondeze pe tărâmuri interzise. Fugind din Eastdale, nu dorise decât să pună o distanță cât mai mare între ea și iluziile ei distruse. Nu voia să mai știe nimic despre cei pe care îi părăsea. Felicitările pe care i le trimitea în fiecare an lui Elsie nu conțineau nici o întrebare nici despre Jed, nici despre Giles, cel care o trădase, ci doar câteva cuvinte calde și un cec pentru florile de pe mormintele părinților ei.

Alunecând în sfârșit în baia parfumată, își aminti reacția exagerată a lui Giles când, de dimineață, îi vorbise despre Camilla. Regreta ironia ei neintenționată pentru că, deși a suferit atât, nu și-ar fi permis niciodată o răutate intenționată.

Va trebui să-i ceară scuze lui Giles pentru lipsa ei de delicatețe. Când îl va vedea din nou... Dacă îl va vedea din nou! Nu ținea deloc să se reîntâlnească... Cu atât mai rău pentru scuze. Giles va înțelege și singur că nu a vrut să-l rănească. De altfel, nu e singura vinovată. Intuiția îi spunea că Giles era în primul rând supărat că i-a vorbit în cimitir.

Și din ce cauză e furios? se întrebă ea cu amărăciune. Doar el e cel care a sedus-o și apoi a abandonat-o, în urmă cu opt ani!

Întrebarea încă o sâcâia când, învelită în prosoape, coborî să se încălzească lângă soba din bucătărie.

Dacă ea nu știa nimic despre căsătoria lui sau despre divorț, el părea foarte bine informat atât despre căsătoria ei cu Sir Walter Preston, cât și despre văduvia ei. Cum spusese? „Fascinanta Lady Preston"! Ei bine, dacă ar vedea-o acum în ținuta ei absurdă, ghemuită pe scaun, cu picioarele învelite într-un pulover vechi! Începu să râdă singură.

În acel moment, liniștit de această manifestare foarte umană, bătrânul câine se apropie de ea și se așeză lângă scaunul ei.

– Rex, bătrâne, bietul de tine, spuse ea mângâindu-i capul, îți lipsește stăpânul tău, nu-i așa?

Rex era un cățeluș nebunatic în ultima vară pe care Alicia o petrecuse la fermă. În timpul absențelor lui Jed, îi plăcea să o însoțească pe Alicia în plimbările ei. Mai favorizată din acest punct de vedere, adolescenta reușea deseori să scape de sub supravegherea tatălui ei vitreg, ascunzându-se în hambar, în pădure sau pe dealurile din jur. Ascunsă în frunzișul stejarului

ei preferat, a urmărit de multe ori venirile și plecările lui Giles Ratcliffe, pământurile de care se ocupa el fiind lângă cele ale familiei Aliciei. Giles nu era deloc un necunoscut. Ea îl cunoștea dintotdeauna, chiar dacă diferența de vârstă făcea din ei niște necunoscuți. De nenumărate ori, Giles venise să îi viziteze pe părinții ei la fermă, mai ales în timpul vacanțelor, când nu era la liceu. Se delecta fără rușine cu pâinea pe care o făcea mama Aliciei și cu mierea aurie de la stupul din fundul grădinii. Mama fetei îl compătimea deseori pe adolescentul singuratic. „Bietul băiat! spunea ea. Să-și piardă atât de brutal părinții într-un accident de mașină... Să fie singur într-o casă atât de mare fără cineva cu care să vorbească, fără un prieten de vârsta lui! Nu este corect. Bunicul lui ar fi trebuit..." Aici se oprea și suspina, pentru că toată lumea știa la Eastdale că moartea unicului fiu îl scufundase pe bătrânul moșier într-o stare de inerție morbidă.

Atunci, Alicia îl considera pe urmașul seniorului foarte fericit, avea o viață aventuroasă, pentru că erau zvonuri potrivit cărora conacul era bântuit de fantome și că exista un pasaj secret care conducea la o capelă în ruine. Pe măsură ce creștea, conacul devenea în închipuirea ei simbolul romantismului. iar Giles, din biet orfan, se transformase într-un bărbat întunecat și teribil de frumos. Acum, Alicia își dădea seama că, inconștient, îl iubise pe Giles de la o vârstă foarte fragedă. Și-a dat seama de acest lucru abia în vara în care a împlinit șaisprezece ani. Fetița crescuse și ea, transformându-se într-o adolescentă sălbatică, ale cărei picioare lungi atrăgeau deja atenția băieților din împrejurimi. Încă inocentă, Alicia nu înțelegea de ce foștii ei colegi de joacă o priveau deodată altfel

pe această fată încă timidă, inconștientă de frumusețea ei, de părul ei de culoarea aurului, de imensii ei ochi albaștri. Încetul cu încetul, a intrat în lumea adultă, lumea femeilor. Atenția al cărei obiect era nu îi displăcea, dar nu avea ochi decât pentru Giles. Considerată de Jed o fată de la fermă, lipsită de dragoste, de tandrețe, Alicia l-a împodobit pe Giles cu toate atributele, cu toate calitățile mitice ale unui erou de roman.

Amintindu-și toate acestea recunoștea, nu fără jenă, cât trebuie să fi fost de deranjat de această adolescentă care nu-l mai scăpa din ochi, primind fiecare cuvânt al lui ca pe un cuvânt divin. Atunci, ea nu arăta atracția pe care o simțea, nu-și arăta dragostea nou-nouță și arzătoare. Giles a fost cel care i-a propus să i se alăture cu poneiul ei, Rufus, în plimbările pe care trebuia să le facă pe pământurile sale. Alicia a fost de-a dreptul fericită să dispreţuiască sfaturile lui Jed de a se ține departe de tânărul Ratcliffe.

– Nu înțelegi nimic! țipase de nenumărate ori bietul ei tată vitreg. Prețiosul tău domn Ratcliffe nu așteaptă decât un singur lucru. Și când îl va obține, te va trimite la oile tale! Vei vedea că am dreptate!

Bătrânul câine scoase un suspin profund care, brusc, o aduse pe Alicia la realitate.

– Iartă-mă, bietul meu Rex, spuse ea observând că, absorbită de gândurile triste, îl mângâiase cam prea energic. Dumnezeu știe că nu îl iubeam pe stăpânul tău, dar ar fi trebuit să îl ascult. Măcar o dată a încercat să facă ceva pentru mine, adăugă ea râzând. Pentru că avea dreptate în privința lui Giles Ratcliffe!

Capitolul 3

Alicia trebui să se lupte din răsputeri cu recalcitrantul schimbător de viteze al vechiului Land Rover al lui Jed. N-a mai condus o mașină cu schimbător de viteze manual de ani și, dacă e să judece după gemetele mașinăriei, își dădea seama că va fi o minune dacă ea și carcasa pe roți vor reuși să ajungă la Brigdnorth. Îl avertizase pe avocat că e posibil să întârzie, dar se gândise la intemperii și nu la capriciile mașinii. De parcă nu ar fi fost de-ajuns, pe șosea se întindea o oglindă de gheață, abia acoperită de un strat proaspăt de zăpadă care o făcea și mai greu de străbătut.

Polly sunase târziu în seara trecută să o anunțe că ea și Simpson au ajuns cu bine la Londra. Alicia a profitat de ocazie să îi ceară fetei să aducă de acasă câteva lucruri necesare, începând cu o trusă de prim ajutor.

Știind că Polly se trezește de obicei târziu, presupunea că nu va sosi până cel devreme la ora prânzului. Foarte ocupată

să hrănească animalele după ce luase micul dejun, fu foarte uimită să audă o mașină oprindu-se în fața fermei, o portieră trântindu-se energic și să vadă mutrișoara proaspătă a fetei.

Salut, Ally! Pariez că nu mă așteptai așa de devreme!

– Sigur că nu... răspunsese ea. Dar ce este cu această mașină?

– Genială, nu?

– Nu-i tocmai termenul pe care l-aș folosi...

Foarte uimită, privise cu atenție caroseria verde brotăcel, împodobită cu pete mari albe și galbene.

– Niciodată în viața mea n-am condus atât de repede, îi mărturisi Polly. Aproape o sută șaizeci pe autostradă! Dacă ai ști ce ușor se conduce! Ca să nu mai vorbesc de tonele de bagaje pe care am putut să le încarc în ea!

– Dar unde este mașina ta? Și de unde ai găsit oroarea asta?

– Oroare! repetă Polly jignită. Ally, ai în fața ochilor un Ferrari!

– Oh, pardon, glumi tânăra femeie. Dar nu răspunzi la întrebările mele.

– Este a lui Rupert Laisie. A trecut ieri pe la mine și cum eu mă străduiam disperată să îndes totul în mașina mea, mi-a propus să îmi împrumute mașina lui. Idiotului i-a fost luat permisul de conducere pentru că a condus în stare de ebrietate. Vezi, a fost atât de drăguț încât mi-a împrumutat mașina lui cât îmi va fi necesară.

Oprindu-se o secundă, Polly își privi mama vitregă.

– Ai dormit prost. Ești foarte palidă. N-ar fi trebui să te las singură. Sunt sigură că o casă atât de veche este bântuită, pariez.

– A, nu, am dormit buștean, minți Alicia.

Singurul lucru care a bântuit-o a fost amintirea dezastruoasei ei aventuri cu Giles.

– Mi se pare că prietenul tău Rupert are mai mulți bani decât minte! Întotdeauna l-am considerat cel mai zăpăcit dintre prietenii tăi; dacă i-aș fi văzut mașina, aș fi fost sigură.

– Fie, recunosc, nu are gusturi prea bune, recunoscu Polly.

– Intră repede, Elsie îți va da o cafea fierbinte. Eu termin de hrănit animalele și apoi vom descărca această oroare înainte de a o ascunde definitiv în garaj.

– Nu vrei să o folosești? se miră Polly. Totuși, vom avea nevoie de o mașină!

– Glumești? Prefer bătrânul Land Rover acestei ciudățenii! încheie Alicia râzând.

Acum, temându-se de rateurile tot mai dese ale Land Rover-ului, începu să se întrebe dacă a făcut bine ținând cont de o problemă de estetică. Fiecare curbă era un adevărat calvar.

Cu chiu cu vai și cu prețul a nenumărate emoții, reuși să ajungă la domnul Pemberton.

– Sunteți imaginea vie a mamei dumneavoastră. Știți că eram cu toții îndrăgostiți de ea prin împrejurimi, mărturisi el fără ocolișuri. Am avut inima zdrobită când am aflat că s-a căsătorit cu tatăl dumneavoastră.

Alicia îi zâmbi acestui domn care spunea, poate, adevărul, dată fiind existența lui cumpătată de celibatar convins.

– Am fost dezolat să aflu despre accidentul mortal pe care l-a avut tatăl dumneavoastră vitreg, reluă el. Viața noastră pe

acest pământ este atât de fragilă... În sfârșit, să trecem la afaceri, își reveni el imediat, invitând-o să se așeze. Dumneavoastră și cu mine suntem singurii executori testamentari. Ultimele lui dorințe sunt foarte simple: vă lasă tot.

– Mie...? se bâlbâi Alicia, stupefiată. Sunteți sigur?

– Draga mea doamnă, începu avocatul pe un ton puțin mițepat.

– Oh, scuzați-mi bruscheța. Este... atât de neașteptat.

Avocatul își drese vocea.

– Înțeleg... știind ceea ce știu despre relațiile dintre dumneavoastră. Totuși, vă pot asigura că nu a revenit niciodată asupra testamentului. Ați rămas întotdeauna legatara lui. De altfel, am redactat împreună ultimele lui dorințe în urmă cu doar trei ani.

– Am încredere în dumneavoastră, murmură Alicia, după o lungă tăcere. Este adevărat, relațiile proaste dintre noi nu erau un secret pentru nimeni, așa că vă puteți da seama de ce am fost uimită.

– Era în deplinătatea facultăților mintale , precizâ avocatul mainte de a se cufunda în lectura actelor de pe birou. Așa cum știți, ferma Winterfloods, pământul pe care îl deține, precum și clădirile sunt luate în arendă. Domnul Jed Black, în virtutea căsătoriei cu mama dumneavoastră, a moștenit contractul de închiriere la moartea acesteia. Din nefericire, deoarece părinții dumneavoastră nu au avut un moștenitor bărbat, contractul de închiriere ia sfârșit din punct de vedere juridic și ferma revine la posesorul ei de drept, domnul Giles

Ratcliffe. Cu toate acestea, animalele și materialele vă aparțin, sunteți liberă să le utilizați așa cum doriți, să le vindeți sau...

– Înțeleg în linii mari despre ce este vorba, domnule avocat, dar din punct de vedere practic... Ferma este a mea până la sfârșitul cesiunii? Și ce se va întâmpla cu această casă care mi-a adăpostit familia timp de câteva secole?

– Veți păstra dreptul de arendă până când domnul Ratcliffe se va hotărî să îl recupereze. Îmi este teamă că nu se face distincție între corpul de locuit și lotul arendat, suspină avocatul. Ce păcat că părinții dumneavoastră nu au avut un fiu! El ar fi moștenit automat contractul de închiriere... și fiul lui după el...

– Mie totul îmi pare o îngrozitoare discriminare sexuală.

– În nici un caz, Lady Preston, în nici un caz! strigă domnul Pemberton. Nimic nu vă poate împiedica să reclamați succesiunea, dacă doriți să o faceți. Cu condiția, desigur, să demonstrați că sunteți capabilă să conduceți ferma și să mai corespundeți în privința câtorva criterii...

– De acord, glumeam pe jumătate... Când trebuie să îi restitui ferma domnului Ratcliffe?

– În general, încheierile de contract se fac la Buna-Vestire, pe douăzeci și cinci martie sau în toamnă. Pentru că mai sunt doar câteva săptămâni până la primul termen, presupun că domnul Ratcliffe va prelua ferma în toamnă. Dacă doriți să iau legătura cu mandatarii lui, mă pot ocupa de acest lucru pe loc.

Nedorind să corespondeze cu Giles, nici direct, nici prin intermediari, Alicia clătină din cap.

– Nu este nevoie, lucrurile se vor aranja de la sine. Vă mulțumesc pentru tot.

Se ridică, gata să plece, când avocatul o opri:

– Un ultim detaliu, Lady Preston: domnul Jed Black v-a lăsat și toate economiile lui depozitate în bancă. Veți fi surprinsă să aflați că această sumă se ridică la cincizeci de mii de lire sterline. Vă voi trimite un cec când totul va fi reglat.

Pe drumul de întoarcere, ținând cu fermitate volanul mașinii care patina pe gheață, Alicia se gândea la ultima noutate. Cincizeci de mii de lire! De ce nu le-a utilizat Jed pentru un nou tractor sau pentru o mașină nouă? De ce nu s-a ocupat de casa care se degrada? Ah, avariția a fost cauza multor rele, iar Jed a căzut pradă viciului lui!

Clătinând din cap, se concentră asupra condusului, îndoindu-se că va ajunge acasă fără peripeții.

Începuse din nou să ningă și abia se vedea la trei metri în fața mașinii. Cerul se întuneca din minut în minut, anunțând furtuna. Plecând de la avocat Alicia a avut grijă să facă și câteva cumpărături. Vremea îngrozitoare îi amintea de iarna când avea zece ani și când au căzut peste trei metri de zăpadă. Toate fermele izolate au fost aprovizionate cu hrană pentru oameni și pentru animale cu ajutorul elicopterelor! Atunci, Alicia se amuzase, dar se îndoia că acum ar mai aprecia o astfel de experiență...

Gândurile îi fură întrerupte de vederea unui fum gri care ieșea în nori groși de sub capotă.

– La naiba! bombăni tânăra. Asta mai lipsea!

Frână cu prudență și se opri pe marginea drumului. Ridicând capota mașinii se așteptă să găsească radiatorul spart dar nu era așa: prea uzată, cureaua ventilatorului cedase.

Alicia nu era decât la o milă distanță de Bridgnorth, dar nu avea nici o șansă să se poată întoarce dacă nu găsea un înlocuitor pentru curea.

Cu tocurile ei înalte care alunecau pe gheață, ocoli vehiculul, scotocindu-l peste tot.

– Să ne gândim, murmură ea.

Cuvintele ei răsunau ciudat în tăcerea grea a zonei părăsite.

În câteva minute, scotoci portbagajul mașinii. Începu să spere când descoperi o bucată de cablu, dar speranța o părăsi când realiză că nu avea cu ce să îl taie, fiind prea gros ca să poată fi rupt. După o jumătate de oră, Alicia începu să-și piardă calmul, dar refuză să se considere învinsă. Trebuie să existe o soluție, continua ea să-și repete. Atunci se gândi la ciorapii ei; unul dintre ei va putea să înlocuiască fără probleme cureaua ruptă. Refuzând să se îngrijoreze de starea taiorului Saint-Laurent pe care Polly i-l adusese de la Londra de dimineață, se cățără în spatele vehiculului și, așezându-se pe un bidon de ulei, începu să-și scoată un ciorap.

Abia începuse această sarcină delicată, când auzi zgomotul unei mașini care se apropia pe șosea. Zâmbi; în sfârșit, un ajutor! Ridicând prelata mașinii pe care, din pudoare, avusese grijă să o coboare ca să-și scoată ciorapul, scoase capul afară.

Zâmbetul ei dispăru imediat când îl văzu pe Giles așezat la volan.

– Ce te-a apucat de ai plecat la drum cu mormanul ăsta de fier vechi? întrebă el fără nici o introducere. Mai ales pe o vreme ca asta!

– Trebuia să mă duc la Bridgnorth, mormăi Alicia blestemând soarta care o făcea încă o dată să îl întâlnească pe Giles!

Acesta coborâse din mașină și venise în spatele mașinii ei. Cu fusta ridicată și cu ciorapul coborât pe gleznă, Alicia nu se putu împiedica să roșească. Giles nu o scuti de un comentariu ironic.

– Am văzut foarte multe lucruri până acum, dar nu am mai văzut strip-tease într-un Land Rover!

– Foarte amuzant!

Ea începuse deja să dârdâie de frig.

– Ascultă, Giles ce-ar fi dacă ți-ai vedea de drum?

– Cum? se revoltă el râzând. Eu, să abandonez o femeie care are nevoie de ajutor? Drept cine mă iei? Sunt sigur că ai un motiv pentru dezbrăcarea aceasta aparent nepotrivită. Binevoiești să îmi explici de ce îți scoți ciorapii? Nu că nu aș fi încântat de spectacol, dimpotrivă! Mi-aș dori chiar foarte mult să îl scoți și pe celălalt!

Neîndemânatică, furioasă, Alicia se străduia să păstreze o înfățișare calmă. Se pare că încearcă să o facă să se enerveze. Se hotărî să nu răspundă la provocare.

– Dacă ții neapărat să știi, răspunse ea, după ce își recăpătă calmul, s-a rupt cureaua de la ventilator. N-am putut

să găsesc, în portbagajul ăsta amărât, nimic care să semene cu o bucată de cauciuc, așa că m-am hotărât să folosesc un ciorap.

– Nu-i o idee rea, ar fi trebuit să meargă destul de bine, comentă Giles. Ești într-adevăr o fată extraordinară, plină de resurse! Totuși, lasă-mă să îți propun altceva, adăugă el, pe același ton glumeț. O soluție mai rapidă și mai puțin friguroasă. Te voi duce eu la fermă și, o dată ajunși, vei suna la garaj și îi vei cere lui Johnny Knight să îți remorcheze grămada de fier vechi... poate chiar să o ducă la casare pentru că mă îndoiesc că mai poate face ceva pentru ea.

Alicia blestemase suficient vechiul Land Rover ca să nu fie de acord cu ultimele cuvinte ale lui Giles. Deși era furioasă că a dat tocmai peste el, nu voia să facă pe martira, refuzând oferta lui, mai ales că era timpul să hrănească animalele.

– Oh, de acord. Oricum, nu am de ales, bombăni ea, străduindu-se să fie cât mai nepoliticoasă. Bine, nu risc să îmi pun ciorapul de față cu tine. Du-te și așteaptă-mă în mașină.

– Te-am văzut și mai goală... răspunse Giles cu nonșalanță, cu o lucire malițioasă în privire. Probabil că Lady Preston nu mai vrea să-și amintească...

– Ai dreptate... nu vrea! replică imediat Alicia. Acum, du-te!

– Haide, nu te enerva, o calmă Giles cu blândețe, întorcându-se spre mașina lui.

Singură, Alicia suspină adânc. Desigur că nu se gândea la acest plan atunci când a lăsat-o pe Elsie să o convingă să asiste la funeraliile lui Jed. Nu ignorase posibilitatea de a-l întâlni pe

Giles, dar își spusese că nu va rămâne la Eastdale decât câteva ore... Și acum... Nu numai că este prizonieră la fermă pentru un timp nedeterminat, dar un destin rău pare să se amuze aducând-o mereu în compania celui de care fugea.

Pentru câteva momente, Alicia își permise luxul să-și plângă de milă. Nimic nu iese așa cum și-ar dori și are impresia îngrozitoare că este înlănțuită, realitatea semănând din ce în ce mai mult cu un coșmar în care te afli pe o scară rulantă care urcă și tu vrei să cobori. Fără nici o speranță de scăpare!

Destul cu lamentările își spuse ea într-un sfârșit, coborând încet din mașină. Cel puțin deocamdată, căci Giles o așteaptă. Dacă dorește să evite discuțiile despre trecut, trebuie să abordeze această întâlnire într-o manieră mai optimistă. În primul rând, trebuie să găsească un subiect de conversație care să le ocupe timpul pe care îl au de petrecut până la fermă.

Luându-și poșeta și sacoșele cu cumpărături, coborî din mașină și se îndreptă spre Range Rover-ul lui Giles.

– Nu te-ai prea grăbit, comentă acesta, sprijinit de portiera deschisă.

– Este dreptul femeilor, nu? replică ea așezându-se în mașină.

– Desigur! exclamă Giles râzând. N-am cunoscut încă o femeie care să nu întârzie.

– Și nu din cauză că nu ai fi cunoscut suficiente, replică ea.

Liniștea insuportabilă se prelungea în spațiul închis al mașinii. Giles se întoarse spre ea și luându-i bărbia în mână o obligă să îl privească în ochi.

– Tu alegi, Alicia. Ori îți păstrezi insultele pentru tine, ori te întorci pe jos... E bine?

Tânăra femeie roși, nu numai din cauza mustrării, ci și din cauză că a putut să spună ceva atât de deplasat.

– Scuză-mă, Giles, mormăi ea.

Cu acest bărbat lângă ea, percepea deodată aura și energia, ca și tensiunea care emana dinspre el. Își apropiase fața de a ei, iar ea putea să-i simtă respirația, parfumul. Sângele păru că începe să-i fiarbă în vene.

– Pune-ți centura, o sfătui Giles, îndepărtându-se brusc.

Porni mașina. Alicia își întorsese capul spre fereastră. Oare ce i se întâmplă? Urcase în mașină pregătită de amabilități care să le facă mai plăcută călătoria spre casă și în câteva secunde se și arătase brutală, agresivă. Și de ce are un nod în stomac? Din cauza oboselii, fără îndoială, doar se întâmplaseră atâtea de când a plecat de la Londra...! Trebuie să se calmeze și să-și țină în frâu reacțiile exagerate. Cu prudență, riscă să arunce o privire spre profilul lui Giles. El își ținea ochii întunecați fixați asupra drumului și numai mâinile crispate pe volan îi trădau tensiunea. Pentru a înlătura jena crescândă, Alicia se hotărî să-și ceară scuze.

– Iartă-mi cuvintele necugetate, spuse ea cu blândețe. M-am enervat cu mașina...

Giles se relaxă imediat.

– Să uităm ce s-a întâmplat, replică el.Este și vina mea. Tu ești probabil prea înfrigurată și prea obosită ca să guști glumele mele.

Își întoarse fața spre ea și îi zâmbi.

– Suntem atât de stângaci unul cu celălalt de când te-ai întors la Eastdale, nu-i așa?

– Da. Eu...

Ea se întrerupse, întorcând capul. Cum să-i explice lui Giles ceea ce nici ea nu putea să înțeleagă? Acestă nevoie să fie violentă cu el... De obicei sigură pe ea, femeie cu sânge rece, acum nu se mai recunoștea.

– Eastdale este un sat mic, reluă Giles și riscăm să ne întâlnim foarte des. Nu vreau să mă lupt cu tine, Alicia. Ce-ar fi dacă ne-am hotărî să uităm toate lucrurile pe care ni le-am spus și să fim amabili unul cu celălalt aceste două zile?

Ajunseseră la fermă. Giles își opri mașina în fața casei.

– Recunosc că... A cui este mașina? întrebă Alicia descoperind o mașină galbenă oprită acolo.

– Cred că este mașina lui Bob Cooper, veterinarul, preciză Giles.

– Veterinarul! exclamă Alicia, sărind din mașină în același timp cu el.

Luându-și bagajele din mașină, alergă spre casă.

– Ah, în sfârșit! strigă Polly din bucătărie. Ce mult ai lipsit! Mi-am făcut griji.

– Giles mi-a spus că a venit veterinarul, spuse Alicia, îngrijorată. S-a întâmplat ceva cu vreun animal?

Îl descoperi atunci pe tânărul care își punea ceașca de ceai pe masă și se ridica să o salute.

– Nu vă neliniștiți, doamnă, o asigură el. A fost vorba de două oi care au fătat în același timp...

– E vina mea, interveni Polly. Nu mai văzusem niciodată un animal fătând și am intrat în panică. Am luat cartea de telefon și am sunat la primul veterinar. Bob a fost foarte drăguț, adăugă ea zâmbindu-i tânărului. A venit imediat. Degeaba, pentru că nu a fost nici o problemă.

– Oile sunt în regulă și mieii se simt bine, continuă Bob. Stați liniștită. Totuși, dacă o să continue această vreme proastă, v-aș sfătui să duceți oile la adăpost.

– E o sugestie excelentă, cu cât mai repede,cu atât mai bine, interveni deodată vocea lui Giles care o făcu pe Alicia să tresară. Am aruncat o privire în ocolul animalelor, celelalte oi vor făta și ele în curând. Mai este puțin ceai? o întrebă el pe Polly, întinzându-și mâinile spre căldura sobei. Dacă mai este, i-ar prinde bine mamei tale. O să-l sun pe Knight la garaj, adăugă el privind-o pe Alicia. Cu puțin noroc, va recupera mașina ta înainte de căderea nopții.

Nu fără mirare, Polly îl văzu dispărând înspre birou, uimită fără îndoială de prezența lui și de faptul că părea să cunoască atât de bine casa.

– Ai avut un accident? Știam eu că ar fi trebuit să iei Ferrari-ul și nu motorul acela mort! Ești rănită?

– Calmează-te! exclamă Alicia. „Motorul acela mort" a făcut pană. Am avut norocul să fiu salvată de domnul Ratcliffe înainte să mor de frig.

Se întoarse spre Giles, care tocmai intra.

– Apropo, nu cred că ați fost prezentați. Ea este fiica mea vitregă, Polly Preston. Giles Ratcliffe.

– Ne-am întâlnit deja, precizează Polly, veselă. Ieri, la ieșirea din cimitir. Păreați de-a dreptul furios.

– Posibil, răspunse Giles sec. Garajul se va ocupa de Land Rover, adăugă el pentru Alicia. Scuză-mă, Bob, nu te-am salutat. E vreo problemă?

– Nu, domnule. Totul este în regulă. Am primit telefonul domnișoarei Preston în mașină în timp ce mă întorceam de la Hall Farm unde am examinat una dintre junincile dumneavoastră. Administratorul dumneavoastră a fost cam supărat când a trebuit să-i confirm că este vorba de un caz de bruceloză.

– Oh! La dracu! Înseamnă că trebuie să trimit un aviz la Camera Agricolă și să distrug animalul, presupun?

– Îmi este teamă că da.

– Și restul cirezii? întrebă Giles așezându-se la masă în fața tânărului.

–Mă simt de-a dreptul idioată, murmură Polly, întinzându-i Aliciei ceașca de ceai. Cele două oi nu au avut nici o problemă, mieii erau deja fătați când a sosit Bob.

– Dacă nu aș fi știut nimic despre oi și eu aș fi făcut la fel, o asigură Alicia. Oricum, putem avea nevoie de un veterinar, e bine că știm la cine trebuie să apelăm în caz de urgență. Pare foarte drăguț, adăugă ea tot cu voce joasă, privindu-i pe cei doi bărbați adânciți în discuția lor.

– Serviabil, mai ales, adăugă Polly. De când i-am spus că vreau să aflu mai multe despre creșterea animalelor, mi-a propus să mă ia cu el într-unul din tururile lui.

– Nu cred că vom rămâne aici suficient de mult ca să se poată întâmpla acest lucru, sublinie Alicia.

– Elsie spunea că vom rămâne cel puțin o lună... poate chiar mai mult.

– Elsie vorbește verzi și uscate. Apropo, unde este?

– Ca să folosesc cuvintele ei, avea „intestinele făcute ghem" așa că am trimis-o acasă. Trebuie să recunosc că nu arăta prea bine.

– Cred că a luat gripă de la soțul ei, presupuse Alicia cu compasiune. O s-o vizitez mai târziu. Înainte, trebuie să duc animalele la adăpost în grajd.

Își puse ceașca goală pe masă și se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși, îi zâmbi tânărului veterinar, evitând privirea cenușie a lui Giles.

– Mulțumesc pentru că m-ai adus acasă, Giles, spuse în cele din urmă. Polly și cu mine vă suntem recunoscătoare, domnule Cooper. Scuzați-mă, trebuie să mă îmbrac în hainele de lucru.

După ce se dezbrăcă rapid, sări într-o pereche de blugi, o cămașă roșie de lână și un pulover gros. Pieptănându-se în fața oglinzii, făcu un efort să alunge senzația de „deja vu" pe care i-o dădea imaginea ei, această siluetă delicată îmbrăcată lejer. Cât de puțin s-a schimbat în opt ani! Fără machiaj, cu părul liber, semăna atât de mult cu adolescenta care îl iubise pe Giles la nebunie...

– Încetează să te mai gândești la trecut, își ordonă ea cu voce tare. Este mort și îngropat!

Ca un ecou al dorinței ei, îi ajunse la urechi zgomotul unui motor în curte. Giles pleca. Cu atât mai bine dacă dispare. Cu cât îl vede mai rar, cu atât mai bine.

Drumul e liber. Coborî scările în fugă și alergă spre bucătărie.

– Polly, dacă poți să îmi dai o mână de ajutor cu oile, eu aș...

Nu mai continuă. În bucătăria liniștită nu era decât Giles, instalat confortabil într-un scaun și cu picioarele întinse spre căldura sobei.

– Ți-a luat destul de mult timp schimbatul! murmură el distrat.

– Unde e Polly?

– A plecat cu Bob Cooper. El a fost chemat la o fermă vecină pentru o urgență. Fiica ta vitregă a vrut să-l însoțească. Trebuie să recunosc că nu am mai întâlnit o fată atât de drăguță de o eternitate, adăugă el ridicându-se de pe scaun. Nu face fața asta, chiar dacă îi place lui Bob, te asigur că este un băiat respectabil. E în siguranță cu el.

Despre ce vorbește mai exact? se întrebă Alicia. Evident, nu-și făcea nici în privința lui Polly, știind-o responsabilă. Ceea ce o îngrijorează este prezența lui Giles.

– Hai, Alicia, destul cu visatul cu ochii deschiși, ordonă el pe un ton ironic. Avem treabă.

– *Eu* am treabă, îl corectă ea cu răceală. Fără să vreau să mă amestec în treburile tale, nu ar fi timpul să te întorci acasă?

Giles își reprimă un suspin de exasperare.

– Și de ce crezi că am așteptat în această bucătărie? Nu poți să duci singură animalele din ocol în grajd.

– Bineînțeles că pot!

– Nu, o întrerupse Giles cu autoritate. Ești mai încăpățânată decât un catâr! Să mergem. Știu că nu suporți prezența mea, adăugă el în timp ce Alicia arunca asupra lui o privire revoltată, dar gândește-te la bietele oi de afară și nu numai la propria persoană.

– Oh, de acord! mormăi ea, trecând în fața lui cu un pas țeapăn.

– Îmbracă-te gros. Afară este ger, îți va fi frig.

– Mulțumesc, dar știu să am grijă de mine, îi aruncă ea, exasperată de grija lui. În schimb, frumoșii tăi pantofi de piele vor fi distruși de zăpadă. Vezi, nu poți să vii cu mine!

– Sunt dezolat să te dezamăgesc, Alicia, replică el, dar am o pereche de cizme în mașină. Așa că încetează cu mofturile. La treabă!

Capitolul 4

O eternitate mai târziu, când Alicia regăsi căldura bucătăriei și dulceața unei cești de ciocolată caldă, își spuse că nu a fost niciodată atât de obosită.

În ciuda ajutorului lui Giles–și trebuia să recunoască faptul că, fără el, nu s-ar fi descurcat– să ducă oile în grajd fusese o adevărată epopee. Îi împiedica și întunericul care începuse să se lase. Un moment, tânăra femeie se gândise să apeleze la serviciile lui Rex, dar nu știa la ce comenzi răspunde un câine ciobănesc. Așa că avu de muncit serios să dirijeze oile spre grajd, dar nu voia să renunțe.

– Uitasem cât de stupide sunt aceste animale, strigase Alicia.

Giles îi răspunsese în termeni mai puțin aleși. Vocabularul lui era din ce în ce mai colorat când, alunecând pe o zonă cu gheață, aterizase în mijlocul unei grămezi de bălegar. Hohotul

de râs al Aliciei fusese înăbușit de un bulgăre de zăpadă. Atunci se dezlănțuise cea mai dezordonată bătaie cu bulgări care nu se terminase decât atunci când Alicia ceruse pace, refugiindu-se în grajd. Câteva minute mai târziu, Giles și ea râdeau încă, epuizați, fără suflu, sprijiniți de peretele rece de piatră.

– Suntem nebuni! spusese Alicia. Parcă suntem copii!

– Și ce-i cu asta? răspunsese Giles, luând-o de umeri și strângând-o în brațe. Nu m-am mai distrat așa de ani!

– Miroși a bălegar!

– Biata de tine, glumise el. Așadar, nu mai ești o fată de la țară?

Încetul cu încetul, zâmbetul lui Giles îi dispăruse de pe buze, în timp ce privirea lui se adâncise în ochii ei albaștri. Și apoi, înainte ca Alicia să înțeleagă ce se întâmplă, își scosese vesta voluminoasă, o aruncase la pământ și o înlănțuise pe tânăra femeie în brațele lui.

Întrebându-se acum de ce a reacționat așa, Alicia nu știa să dea o interpretare rezonabilă slăbiciunii care o cuprinsese, lipsei ei de rezistență. Cea mai periculoasă moliciune o copleșise în momentul în care Giles o strânsese în brațe, zdrobind-o la pieptul lui.

– Alicia, murmurase el cu o voce răgușită.

Își afundase fața în părul ei. Ea îi simțea respirația precipitată, bătăile rapide ale inimii lui lipită de a ei.

– Oh, Doamne... reluase el, ridicând capul ca s-o privească în ochi. Știi ce simt acum, când te țin în brațe?

Ea nu reacționase mai mult decât un iepure hipnotizat de farurile unei mașini, incapabilă să lupte împotriva trădării propriilor simțuri, împotriva propriului instinct. În același timp încordată și tremurând de dorință, de emoție, primise gura lui Giles care se abătuse deodată asupra ei, febrilă, arzătoare. Violența pasiunii lor era aceeași.

Prizonieră în brațele lui solide, Alicia nu mai fusese conștientă decât de foamea, de setea pe care le avea de acest bărbat, venite de departe, refulate atâta timp și care explodau acum într-un incendiu formidabil de sărutări și mângâieri.

O lovitură surdă în picioare o adusese la realitate. Smulgându-se cu durere de Giles, ea privise în jos, descoperindu-se înconjurată de oi. Nu mai erau decât câteva: toate celelalte scăpaseră pe ușa lăsată deschisă și se întorseseră în ocolul lor favorit!

– Alicia! o strigase Giles, luându-i fața în mâini. Trebuie să-ți spun...

– Nu este momentul potrivit! strigase ea, smulgându-se din brațele lui. Privește, toate oile au scăpat. Trebuie să le aducem înapoi!

Urmărirea infernală mai durase încă o oră, la sfârșitul căreia toate oile nedisciplinate erau strânse în grajd, protestând zgomotos împotriva acestei închideri abuzive!

Alicia și Giles nu avuseseră timp să vorbească, ocupați doar să schimbe instrucțiuni ca să recupereze toate animalele. Când în sfârșit închiseră împreună poarta grea a grajdului, Alicia găsi timp să se mai gândească și la altceva decât la

animale și descoperi, disperată, că se găsește într-o situație imposibilă, aberantă. Acum îi părea ireal avântul care, în urmă cu o jumătate de oră, îi purtase unul spre celălalt. Îi era imposibil să se pretindă victimă sau măcar pasivă. Îl ținuse, îl îmbrățișase, îl sărutase pe Giles cu o febrilitate egală cu a lui, ori acest lucru nu putea nici să-l admită, nici să-l înțeleagă.

Din fericire, întunericul îi ascundea figura neliniștită în timp ce împingea bara de fier de la ușa grajdului. Cu o ezitare, se îndreptă spre casă.

– Așteaptă, o opri Giles, strângându-i brațul.

– Nu, îi răspunse ea cu prea puțină hotărâre. În sfârșit, Giles, își mulțumesc pentru ajutor... Aveai dreptate, nu aș fi putut să mă descurc singură... Uitasem cât este de greu...

Ultimele cuvinte fură acoperite de zgomotul unui motor care se apropia. Farurile unei mașini măturară curtea în care Giles și ea stăteau nemișcați. Ușurarea Aliciei fu imensă când Giles fu obligat să-i dea drumul. Se întorseseră Polly și Bob.

Ca în filme, cavaleria sosea la timp, se gândi tânăra femeie, bucuroasă s-o vadă pe Polly alergând spre ea.

– A fost grozav! povesti fata. Știi, trebuie neapărat să creștem și noi porci! Cum v-ați descurcat cu oile? Se pare că ați avut de lucru...

– De fapt, a fost destul de greu. Mă pregăteam să-i ofer lui Giles o băutură. Bob, vino și tu. Să intrăm repede la căldură, încheie Alicia, evitând cu grijă să ridice privirea spre trăsăturile înghețate ale lui Giles.

– Mulțumesc pentru propunere, dar am o întâlnire.

Fără alt cuvânt, se îndreptă spre mașina lui, urcă și demară grăbit.

– Mi-e teamă că trebuie să plec și eu, Lady Preston, spuse Bob la rândul lui. Am de făcut o operație la cabinet.

– Mmm... Seniorul nostru părea foarte grăbit să plece sau cel puțin așa mi s-a părut, comentă Polly câteva minute mai târziu. Scuză-mă, Ally, că n-am fost aici să te ajut cu oile, dar când Bob a propus să merg cu el, Giles al tău aproape m-a aruncat afară!

– Nu este Giles *al meu*, preciză Alicia cu răceală, aruncându-se pe un scaun.

– Bine, nu te enerva, murmură Polly, privind-o îngrijorată. Ești epuizată. Ce-ar fi să bem ceva... mi se pare că ai nevoie.

– În sfârșit, o propunere decentă, răspunse Alicia cu un zâmbet slab. După aceea o baie fierbinte, cina și... în pat!

– Mâine să nu mai muncești atât de mult, o sfătui Polly, întinzându-i un pahar de whisky.

– Mi-ar plăcea, suspină ea.

Totuși, era conștientă că trebuie să se ocupe de adăpostul oilor și să instaleze țarcuri care să separe animalele în grupuri mici. Îi explică lui Polly ce trebuie făcut.

– Să nu îți pară rău că ai lipsit în seara asta. Vei avea destul timp mâine să descoperi cât de nesuferite și de încăpățânate sunt aceste animale!

Oricum, nimic nu se anunța ușor pentru zilele următoare. Înainte de a intra în baie, Alicia îi dădu un telefon lui Elsie. Așa cum își închipuise, aceasta avea gripă.

– Dar nu vă îngrijorați, o anunță femeia. Mâine voi fi acolo.

– Nici să nu te gândești, protestă Alicia. Vei sta în pat, la căldură. Să nu îndrăznești să pui piciorul la fermă fără acordul medicului.

Fără îndoială Elsie era foarte bolnavă, căci protestă prea puțin, recunoscând că zilele de odihnă pot să-i fie de folos.

Înainte de a pleca la culcare, Alicia cântări situația care se arăta foarte proastă. Nu numai că trebuie să conducă ferma,dar trebuie să se ocupe și de cumpărături și de pregătirea mesei. Ca să spună adevărul, în timpul vieții la Londra, se obișnuise să aibă servitori; doamna Simpson, soția șoferului, ar fi jignită de moarte dacă și-ar vedea stăpâna ducându-se chiar până la poștă. Alicia a avut grijă să nu își uimească bucătăreasa, dar acum regreta incompetența ei în domeniul culinar. Cel puțin dacă ar fi interesat-o gătitul în timpul vieții mamei ei!

Când veni ora binecuvântată să se ducă la culcare, Alicia constată că evitase cu grijă și cu succes să se gândească la Giles și la îmbrățișarea lor pasională. Foarte bine. Vrea să uite această scenă și să nu și-o mai amintească niciodată. Oricum, ca Scarlett O'Hara, prefera să se gândească la toate acestea mâine.

* * *

Cu sosirea zilei, reveniră și preocupările concrete ale fermei, iar Alicia se trezi într-un zgomot provocat de Polly – în

curte era un camion și ea nu știa unde trebuie depozitat furajul comandat de Jed în urmă cu trei săptămâni – și până la sfârșitul dimineții Alicia nu avu nici o secundă doar pentru ea.

Transformarea grajdului în ocol pentru oi le luă celor două femei destul timp și abia la ora unsprezece găsiră timp să se refugieze în bucătărie pentru o ceașcă de cafea. Abia luase o înghițitură când Alicia trebui să alerge să răspundă la telefonul care suna în birou. Era de la garajul Knight: așa cum le ceruse domnul Ratcliffe, remorcaseră Land Roverul, reparaseră cureaua ruptă și Alicia putea să se ducă să-și recupereze mașina oricând dorea.

– Poți să mă duci în sat? o întrebă pe Polly când se întoarse în bucătărie. Trebuie să îmi recuperez mașina și să fac niște cumpărături. Dumnezeu știe ce pot să inventez pentru prânz. Dacă o să ard tot ce vreau să pregătesc, o să avem măcar pâine și brânză. Cerule! Am uitat să aflu vești despre Elsie!

– Nici o problemă, o să-i dau un telefon după ce te duc la garaj, o asigură Polly. De fapt, adăugă ea cu un zâmbet glumeț, de-abia aștept să mă desfăt cu ospățul pe care o să ni-l pregătești...

– Ține-ți gura, Polly, o avertiză Alicia cu falsă severitate. Nu sunt sigură că este un teren pe care ai voie să te aventurezi... Încă o glumă și ajungi să gătești tu în locul meu, e clar?

– Oh! mi-ai găsit punctul slab. Poți să fii sigură că voi păstra o liniște absolută asupra subiectului!

Alicia își ținu ochii închiși în timp ce îngrozitorul Ferrari intră pe strada principală a satului. Cine știe ce vor crede locuitorii din Eastdale? Nu dorea să le întâlnească privirile uluite sau dezaprobatoare, așa că fu ușurată când, coborând din rușinoasa mașină, putu să-i facă semne cu mâna fiicei ei vitrege care se îndepărta.

Intră în garajul care părea gol și strigă de mai multe ori.

– Vin, vin! răspunse în sfârșit o voce tărăgănată. Nu sunt nici surd, nici orb! preciză un tânăr care ieși de sub o carcasă metalică. Ia te uită! Visez sau o am în fața ochilor pe mica Alicia Howard?

– Salut, Johnny! exclamă Alicia, sărutându-l pe tânăr pe amândoi obrajii.

Nu trecuse chiar atât de mult timp de când ea și Johnny Knight, amândoi de aceeași vârstă, fuseseră părtași la aceleași crime: furt de mere, de prune și tot felul de șotii amuzante.

– Am aflat că ai venit pentru înmormântarea bătrânului Jed. Dar se pare că te-ai hotărât să te întorci la țară!

– Doar pentru câteva zile. Ai reparat mașina lui Jed, poți să-i faci și plinul? Și aș vrea niște ștergătoare de parbriz. Celelalte sunt prea uzate!

Îl urmă pe Johnny Knight până la vechea mașină și mecanicul dădu un picior nonșalant la unul dintre cauciucuri.

– Fără să vreau să te dezamăgesc, trebuie totuși să-ți spun că îți pierzi timpul dacă speri să faci acest gunoi să meargă. Nu vrei mai degrabă să-ți găsesc un mic Porsche de ocazie? Ieftin! o asigură el.

– Nu mă îndoiesc că îmi propui afacerea anului! exclamă Alicia râzând. Dar te cunosc, ești capabil să deghizezi o trotinetă într-un Porsche și să o vinzi!

– Fără insulte, te rog. Drept cine mă iei? se prefăcu Johnny că se supără.

– Drept cel mai abil pungaș din zonă, bineînțeles.

El o măsură din cap până în picioare cu un aer indignat înainte să izbucnească în râs.

– Chiar dacă te numești Lady Preston, nu te-ai schimbat deloc, draga mea Alicia. Parcă ieri eram pedepsiți pentru că ne-am cățărat pe acoperișul bisericii!

– E mult de atunci, se întristă Alicia deodată. Știu că Land Rover-ul își trăiește ultimele zile, Johnny, dar fă ce ți-am cerut până mă întorc de la cumpărături. De acord?

– La dispoziția ta, prințesă, spuse tânărul scărpinându-se în cap.

Clopoțelul strident anunță sosirea tinerei femei în minusculul magazin care era în același timp bazar și „salon de discuții" pentru locuitorii din Eastdale. Magazinul era gol, așa că Alicia avu timp să aprecieze extraordinara persistență a lucrurilor și dezordinea neschimbată. În acest haos, doar doamna Jenkins, regina casei, știa să găsească cele cerute. Mai precis decât un calculator, creierul ei machiavelic înregistra toate schimbările mărfurilor pe care le făcea doar ca că își buimăcească clienții. Doamna Jenkins știa să inventeze mii de metode să paralizeze victimele dezordinii ei și apoi să le smulgă toate noutățile din care își făcea pâinea de toate zilele. De foarte tânără, Alicia descoperise tactica vrăjitoarei.

– Să-mi cadă cerul în cap dacă nu este domnișoara Alicia cea care ne vizitează! exclamă o voce dogită care l-ar fi speriat și pe cel mai rezonabil copil.

– Bună ziua, doamnă Jenkins, strigă Alicia în direcția perdelei mișcătoare de unde nu va întârzia să apară monstrul.

– Chiar este o surpriză!

De unde, își spuse tânăra râzând pe ascuns. Doamna Jenkins a fost prima care a aflat de întoarcerea ei la Eastdale. Micii ochi albaștri și buclele sure ale vânzătoarei îi ascundeau foarte bine viciile și puterile oculte. Avea un aer aproape inofensiv. Oricine ar fi întâlnit-o pe bătrânica blândă n-ar fi crezut că, prin bârfele ei, este plaga satului!

– Am o listă de provizii, anunță Alicia, scoțând din sacoșă o foaie de hârtie .

– Cu acest timp, este bine să fii precaut, o aprobă vânzătoarea. Vei rămâne mult timp?

– Câteva zile. Aș vrea...o pâine, zahăr, ouă și brânză, anunță ea cu fermitate.

– Oh, uitasem să-ți prezint condoleanțe pentru bietul domn Black, murmură vânzătoarea, ridicându-se de pe scaunul ei. Ce sfârșit trist a avut, nu-i așa?

– Da, răspunse Alicia, încă bine dispusă.

– Oricum, nu era un bărbat comod, nu mă vei contrazice, urmă vânzătoarea, scoțând un pachet de zahăr dintr-un colț secret. Un urs, un singuratic! Nu cred că au reclamat prea mulți o parte de moștenire...

Ca să nu răspundă, mai ales să nu dea nici o informație morii de bârfe, Alicia ridică din umeri și se prefăcu absorbită de lista din mână.

– Deși nu cred că aveai nevoie. Am auzit spunându-se că ai făcut o căsătorie foarte bună și că soțul tău care a murit te-a lăsat cu o situație de invidiat. O meritai, ești o fată atât de drăguță, comentă vânzătoarea, profitând de avantajul că o cunoștea pe Alicia de când era de o șchioapă. Acum te numești *Lady* Preston? Mi-am dorit întotdeauna să văd o fată de la noi devenind cineva,adăugă monstrul, râzând încetișor. Unii povestesc că ai fi putut deveni doamna Ratcliffe...

– Puteți,vă rog, să îmi dați două kilograme de brânză? interveni Alicia.

– Desigur, micuțo. Știi, eu am crezut întotdeauna că tu și domnul Ratcliffe erați nebuni unul după celălalt. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă tu nu ai fi fugit la Londra, abandonându-l pe bietul om.

– Eu nu... începu Alicia, enervată.

Se întrerupse imediat. Vrăjitoarea voia s-o facă să vorbească! O lucire în ochii albaștri ai vânzătoarei îi confirma cât de mult o interesa pe aceasta trecutul ei. Foarte bine, și ea poate să joace același joc.

– Am plecat la Londra pentru că aveam o ofertă de serviciu, declară ea pe un ton calm. În ceea ce îl privește pe domnul Ratcliffe, ne întâlneam destul de des, mai ales pentru că era

foarte legat de părinții mei. După ce mama s-a recăsătorit, nu l-am mai văzut decât de departe. Nu era logodit pe atunci? Adăugă ea cu un aer nevinovat.

Se bucură să citească pe fața vânzătoarei cât era de dezamăgită.

– Probabil că m-am înșelat, concluzionă aceasta. Din nefericire, pentru că s-a căsătorit cu... Oh! Draga mea,nici nu îți imaginezi infernul de la conac.

– Într-adevăr? făcu Alicia, părând foarte plictisită. Vreau să iau și șuncă.

– Da, se întâlnea cu tot felul de bărbați cu mașini de lux... aproape din prima zi a căsătoriei lor. Dar eu știam că această Camilla Harrison nu era pentru el. Era o fată răutăcioasă, răsfățată și egoistă!

Savurând ideea de a livra câteva bârfe, vânzătoarea se sprijini în coate pe tejghea și începu să povestească despre conduita scandaloasă a soției lui Giles. Uitase decepția provocată de reținerea Aliciei.

– „Boutique", așa îi spunea magazinului pe care îl deschisese la Shrewsbury. Ce vindea? Nu știu...e adevărat că avea o rochie în vitrină...

– O rochie de lux, presupuse Alicia.

– Poate. În orice caz, îi scosese peri albi tatălui ei înainte ca acesta să scape de ea dând-o domnului Ratcliffe. Dar crezi cumva că acest lucru a împiedicat-o să-și continue prostiile? Un an după nuntă, fugea cu un antrenor de cai de curse, abandonându-și soțul și lăsându-l în ghearele uneia ca doamna Todd!

– Cine este doamna Todd? nu se putu împiedica Alicia să întrebe.

– Ah... suspină vânzătoarea, radioasă, eram sigură că vrei să știi... Este nouă în sat: o „divorțată veselă" cum își spune ea însăși! Acoperită de bijuterii și de blănuri! Era decoratoare de interior și moșierul nostru a întâlnit-o atunci când a angajat-o pentru conac. Știu că rămâne deseori noaptea acolo...Oh! ghicesc ce are în cap, vipera: să devină a doua „doamna Ratcliffe"! Și va reuși, dacă cineva nu va pune punct acestei farse...

Vânzătoarea îi aruncă Aliciei o privire plină de speranță.

– Relațiile domnului Ratcliffe cu doamna Todd nu ne privesc, spuse Alicia cu răceală, spre marea dezamăgire a bârfitoarei. Îmi faceți nota,doamnă Jenkins, sunt grăbită.

Pe drumul de întoarcere spre fermă, Alicia se găsi pradă celor mai neliniștite gânduri și emoții. Cu grija ei pentru cel mai mic detaliu, vorbăreața vânzătoare știuse să îi deseneze un portret fidel al amantei lui Giles. Foarte bine, cei doi par făcuți unul pentru celălalt! Și de ce și-ar face griji? Avusese destui ani la dispoziție să se vindece de trădarea lui Giles. Atunci era tânără și inocentă, iubise fără reținere, fără rușine și a crezut că moare când a descoperit trădarea lui Giles...Dar de ce era acum atât de afectată de o bârfă care nu ar fi trebuit să o atingă?

Da...și ieri seară? auzea o voce interioară întrebând-o. O greșeală regretabilă, își răspunse ea. Giles a jucat același joc și ea... În orice caz, nu se va mai întâmpla!

Veşti proaste o aşteptau la fermă. Elsie era nevoită să stea în pat mai multe zile, Polly trebuise să dea telefon la instalator pentru că sistemul de alimentare cu apă se defectase şi Giles trecuse pe la fermă...

– Ce voia? întrebă Alicia cu asprime.

– Nu ştiu dacă am înţeles foarte bine. Mai întâi a spus că vrea să arate ferma viitorilor fermieri. Dar de fapt, părea mai degrabă interesat de vârsta ta...

– De vârsta mea? repetă Alicia.

– Da, pare ridicol. Mi-a trebuit destul de mult timp să îl conving că ai douăzeci şi patru de ani şi nu douăzeci şi trei cum credea el. După aceea am băut împreună o cafea şi a fost foarte drăguţ... chiar fermecător.

– Da? întrebă Alicia cu un râs ciudat. Când Giles este drăguţ, înseamnă că urmăreşte ceva. Ai numărat linguriţele după ce a plecat?

– Ei, dar chiar sunteţi la cuţite voi doi, constată Polly, înainte de a adăuga cu timiditate: credeam...În sfârşit, Elsie mi-a spus că aţi fost nebuneşte îndrăgostiţi unul de celălalt şi că...

– Ca de obicei, Elsie vorbeşte verzi şi uscate. Ar fi timpul să îşi vadă de treburile ei! ripostă Alicia cu brutalitate. Vrei, te rog, să mă ajuţi să descarc maşina?

– Bine, murmură Polly. Un muncitor trebuie să vină să verifice contorul electric. Pot să îl aduc în casă sau trebuie să...

– Scuză-mă, Polly, suspină Alicia, înţelegând că o jignise pe fată. Doar că...

– ... nu vrei să vorbești despre Giles Ratcliffe. Am înțeles mesajul. Și dacă vine lupul, îi închid ușa în nas.

– Chiar așa, răspunse Alicia râzând.

– Să îndrăznesc să te întreb ce avem de mâncare la prânz?

– La prânz avem pâine, brânză și fructe. Am hotărât să mă lansez în bucătărie după-amiază. Proba de foc va avea loc în această seară!

* * *

– Genial! Delicios! repeta Polly în aceeași seară, înfigând furculița în tarta cu lămâie.

– Rezultatul unei după-amiezi fructuoase, fu de acord Alicia cu un suspin. Nici nu bănuiam cât este de greu să prepari un fel de mâncare atât de simplu. Doamna Simpson și Elsie sunt de lăudat. Trebuie să mă gândesc să le măresc salariul.

– În orice caz, ești foarte talentată! o asigură Polly. Și sosul tău alb cu ceapă...

– Am avut norocul să găsesc un caiet cu rețete al mamei. Trebuie să-ți spun că mai întâi mi s-a părut scris în chineză...

Polly luă din mâinile întinse caietul îmbrăcat în piele.

– Să facem o înțelegere: tu gătești și eu descifrez rețetele.

– De acord! Să ne grăbim, trebuie să hrănim și oile. Mai devreme mi s-a părut că mai multe sunt gata să fete. Dacă este așa, noaptea promite să fie foarte lungă.

Alicia nu se înșelase! La zece și jumătate seara, așezându-se pe un balot de paie, putu să se odihnească un pic. Profită de

momentul de pauză și bău niște cafea caldă pe care avusese grijă să o pună într-un termos. Mușchii ei erau chiar mai obosiți decât în ziua trecută. Cu tot entuziasmul ei, Polly nu știuse cât de mult efort necesita această muncă. Când mama ei o expediase la culcare, cu o oră mai devreme, era ruptă de oboseală.

Din fericire, oile erau deja împărțite în grupuri mici, căci trei dintre ele fătară în același timp. Spre marea fericire a lui Polly, una dintre ele aduse pe lume doi miei gemeni. Din acel moment, în grajd începură să răsune behăituri. Cele două femei abia se ocupaseră de o oaie, că alta avea nevoie de ajutorul lor. Trebuia neapărat să le izoleze pe fiecare mamă și pe micuțul ei în țarcuri separate de celelalte animale.

În ciuda durerii din tot corpul și a oboselii, Alicia trăi un moment euforic. În toți acești ani de dezrădăcinare petrecuți la Londra, își ascunsese de sine însăși cât de mult îi lipsea viața la fermă și această certitudine a împlinirii pe care o încearcă îngrijind animalele. Ca de exemplu în acest moment când era alături de oaia care, la picioarele ei, lupta să dea viață mielului care nu mai venea. De o oră, animalul suferea...era mult, prea mult.

Alicia își mușcă buza, gândindu-se la ce trebuia să facă pentru a o ajuta pe oaia care risca să ajungă la epuizare. Să cheme veterinarul noaptea,pentru o singură oaie? Ezita. Drumul era lung până la fermă, fără să pună la socoteală că în ziua trecută venise degeaba. Mielul putea să se nască înainte de sosirea lui.

Oaia scoase un behăit lung, sfâșietor. Cu picioarele îndoite, ca și cum ar fi îngenuncheat, ea începuse să piardă apa. Lângă

ea, Alicia o ajuta cum putea mai bine. Nu putu să-și rețină un țipăt atunci când, deodată, o mână i se așeză pe umăr. Se ridică brusc, tremurând, uimită să îl recunoască pe Giles.

– Ești nebun? exclamă ea. M-ai speriat de moarte!

– Am telefonat și cum nu mi-a răspuns nimeni, m-am hotărât să vin, în cazul în care ai probleme. Și se pare că ai.

– Pot să mă descurc foarte bine!

– Ești sigură?

Fără să-i aștepte răspunsul, el își scoase vesta acoperită de zăpadă și puloverul înainte de a-și sufleca mânecile cămășii.

– Și animalele tale? îl întrebă Alicia în momentul în care îngenunche lângă ea.

– La noi, s-au născut aproape toți mieii. Administratorul meu m-a asigurat acum o oră că va avea grijă, murmură Giles, examinând cu atenție oaia . Trebuie să facem ceva repede dacă vrem să salvăm și oaia și mielul.

– Cine-mi garantează că nu o să-i omori pe amândoi? protestă Alicia.

Se simtea cuprinsă de o mânie inexplicabilă, poate pentru că apariția lui Giles o tulburase, iar apropierea lui o făcea să se simtă nesigură.

– Dacă nu facem ceva imediat, replică Giles, amândouă animalele vor fi moarte în câteva secunde. Liniștește-te pentru câteva momente, Alicia, și lasă-mă să încerc să salvez aceste animale.

Capitolul 5

–Ei bine, iată-te! zise Giles punând mielul umed, care behăia, în brațele Aliciei. Trebuie să-i ținem în viață pe amândoi, spuse el ridicându-se.Vreau să mă spăl pe mâini. Vezi ceva care seamănă a săpun și a prosop?

–Ți le aduc imediat, răspunse Alicia.

Ea scoase dintr-un sac de pânză obiectele cerute și i le întinse lui Giles.

–Trebuie să mutăm oaia în altă parte, dar nu știu dacă poate să se miște. Tu ce crezi?

–S-o lăsăm să se odihnească în noaptea asta. A avut de dat o bătălie grea.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, murmură tânăra femeie.

În tot acest timp, Alicia aproape uitase că Giles fusese atât de aproape de ea. Aproape. Ca întotdeauna, în prezența lui își pierdea stăpânirea de sine. Și mai era și tăcerea apăsătoare, căldura grajdului și umbrele nopții; se simțea dezorientată, tulburată chiar.

– Plăcerea a fost de partea mea, zise Giles zeflemitor cu un accent local. Noi, bieții țărani, ne simțim onorați când putem să facem un serviciu cât de mic aristocrației! Mai ales când aceasta este reprezentată de o persoană atât de frumoasă și de bogată ca dumneavoastră!

– Foarte nostim, mormăi Alicia, urmărindu-l cum își lasă în jos mânecile cămășii cu încetineală voită . Probabil că ești mulțumit de tine, adăugă ea furioasă că încă se lăsa intimidată de el.

O luminiță ironică străluci în ochii lui cenușii.

– Nu încă, zise Giles.

Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, își strecură degetele în cocul bine strâns, scoase agrafele și-i lăsă părul bogat să-i cadă în valuri pe spate.

– Cum îndrăznești?...

– Abia acum sunt mulțumit, replică el râzând. Începi să semeni cu fata de care îmi amintesc.

– De parcă aș fi însemnat într-adevăr ceva pentru tine! exclamă ea. N-am fost decât un semn pe răbojul pe care îți însemnai cuceririle amoroase!

Chipul lui Giles se întunecă.

– Cuceriri amoroase? repetă el. Despre ce vorbești?

– Logodnica ta a avut grijă să pună punctul pe i, ultima dată când am avut marea plăcerea să o întâlnesc. Pe atunci nu știam că erați logodiți. Cum nu știam nimic nici despre „ prietenele tale de ocazie", continuă ea cu un surâs amar. Biata Camilla! Nu-mi venise încă ideea să o compătimesc, dar dacă mă gândesc la infidelitățile tale constante... nici nu mă mir că n-a suportat viața conjugală.

– Ce știi tu despre viața mea conjugală? o întrebă el cu o voce aspră.

– Lasă-mă! țipă ea când simți degetele puternice ale lui Giles strângându-se în jurul brațelor ei. Pleacă! zise ea cu furie.

– Asta ar fi trebuit să fac de la început! Dacă nu m-ai fi mințit, nu m-aș fi purtat ca un idiot nici cu Jed, nici cu tine.

– Ești nebun, nu te-am mințit niciodată.

Giles izbucni într-un hohot de râs forțat.

– N-ai pretins tu că ai optsprezece ani?

– Eu...

Obrajii femeii se îmbujorară. Oh! Cât e de inconștientă tinerețea! La vremea respectivă nu i se păruse atât de grav faptul că mințise în privința vârstei.

Între timp, mânia lui Giles dispăruse. Cu un gest lent, voit, el își afundă mâinile în părul moale al Aliciei.

– Ai dreptate, murmură el, m-am purtat mult timp ca un nebun...Mult timp.

Alicia fremătă la aceasta notă insinuantă din vocea lui. Dar n-avea să facă aceeași greșeală! Încercă să scape. Prea târziu însă, Giles o ținea deja prizonieră în brațele lui, copleșit de dorință.

Gura lui Giles puse stăpânire pe a ei, iar mângâierile lui îi amintiră de tot focul pasiunii care îi unise dintotdeauna. Simțea cum dorința se naște, crește în intensitate și pune stăpânire pe ea.

Mâinile lui Giles alunecară pe sub hainele tinerei femei pentru a dezmierda pielea ei fină și sânii fermi. Alicia tremura de plăcere și de emoție.

– Alicia!

Își auzi ca prin vis numele pronunțat dintr-o singură răsuflare, în timp ce gura lui Giles cobora cu mii de sărutări arzătoare pe gâtul ei, apoi pe ceafă, murmurând ușor cuvinte de dragoste. El îi puse mâinile pe șolduri și o trase atât de aproape încât trupurile lor păreau unul. Acest sărut îi aminti Aliciei de îmbrățișările pasionale, de abandonările de altădată. Nu! Nu va cădea în aceeași capcană, nu va face de două ori aceeași greșeală! Panica îi dădu forță să-l împingă pe Giles.

El o lăsă fără un cuvânt, sprijinindu-se de un stâlp de lemn. O fixa cu ochii lui cenușii pătrunzători, urmărind și cel mai efort pe care tânăra îl făcea să-și recapete stăpânirea de sine.

– Se pare că, de câte ori rămânem singuri, situația ne scapă de sub control și ne pierdem capul, spuse el cu o voce gravă.

– Cel puțin! continuă Alicia regretând imediat mărturisirea.

– Știu că nu este nici locul, nici timpul să vorbim despre acest lucru, dar va trebui să avem totuși o discuție... cândva, nu crezi?

Ea tăcea și nu reușea să-și stăpânească tremurul mâinilor care încercau să strângă părul în coc. Era nebună? Cei opt ani care trecuseră nu domoliseră deloc atracția pe care o simțea pentru Giles. Trebuia să găsească totuși o scăpare!

– Nu cred că ar trebui să avem o discuție, răspunse ea, prefăcându-se indiferentă.

–Ești sigură? insistă el. Am avea despre ce să vorbim; am putea începe, de exemplu, cu soțul tău și am putea termina cu fosta mea soție. Accepți să cinezi cu mine mâine seară? încheie el, cu o voce aproape amenințătoare.

O ia drept proastă? se gândi Alicia, revoltată. „Presupunând că vrea doar să discutăm, voi refuza să vorbesc despre trecut și despre dezamăgirile lui". În plus, recunoscu în gândul ei, nu are nici cea mai mică încredere că vor avea o simplă discuție.

– Ei, ce zici? o întrebă Giles cu o voce indiferentă .

– Regret, dar am o întâlnire deja stabilită.

– A, da? Cu cine?

Ce insuportabil! se gândi Alicia. Nu poate să accepte un refuz politicos?

– Cu oile, răspunse ea sfidător.

– Nici o problemă! Voi trimite un cioban să aibă grijă de oile tale dragi! zise Giles cu o voce batjocoritoare.

Alicia suspină. Numai cu duritate va reuși să-l scoată pe Giles din viața ei.

– Ascultă, Giles, să încetăm această farsă înainte să se transforme în ceva mai neplăcut. Îți sunt recunoscătoare pentru ajutorul dat , dar nu vreau să cinez cu tine nici mâine, nici altădată. Ceea ce s-a întâmplat...

Nu-și găsea cuvintele; ridică din umeri cu nepăsare.

– Să spunem că a fost o greșeală și să nu mai vorbim despre asta.

– În nici un caz! protestă Giles, luând-o de braț. Pe cine încerci să minți, Alicia? Negi că acum câteva minute aveai nevoie de mine așa cum aveam și eu?

– Nu, nu...Nu neg acest lucru, murmură ea cu o voce moale. Dar nu este vorba în definitiv decât de o atracție fizică. Ești un bărbat atrăgător, Giles...

– Mulțumesc, zise el pe un ton amar. Așa te porți cu toți barbații din viața ta?

– Desigur că nu...Bine, Giles, tu ai vrut-o. Să vorbim sincer: orice ar fi fost între noi, s-a terminat. Și chiar dacă acest lucru nu este mort și îngropat , se grăbi ea să adauge, fără să-l lase să răspundă, refuz să reînnod o relație care nu mi-a adus decât supărări. Sunt destul de clară?

– Te contrazici, Alicia, șopti Giles, mângâindu-i cu un deget buzele tremurătoare. Corpul tău nu spune același lucru.

– Destul! exclamă ea furioasă.De ce nu te duci mai bine să te ocupi de „văduva ta veselă"?

– Melanie Todd? întrebă Giles ridicând mirat o sprânceană.

Alicia își mușcă buzele, dar era prea târziu. De ce adusese vorba despre asta? se întrebă disperată. Giles o observa cu un surâs leneș.

– De la cine ai fi putut auzi acest lucru... zise el încetișor. A, de la doamna Jenkins! Numai vrăjitoarea putea să-ți spună. Sau mă înșel?

– Las-o baltă, Giles, puțin îmi pasă de viața ta amoroasă!

– Într-adevăr? Și totuși, aș băga mâna în foc că tocmai ai făcut o scenă de gelozie.

– Înfumurarea te orbește! strigă ea. Lasă-mă! Pleacă de pe domeniul meu!

– Al tău? repetă el batjocoritor. Uiți că acestă fermă îmi aparține? Și am intenția să o iau înapoi, așa cum o să te iau înapoi și pe tine, Alicia! mărturisi el sărutând-o apăsat. Este o promisiune!

Îi dădu drumul din brațe.

– Să mă iei înapoi...? repetă ea palidă și tremurând de furie. Ieși de aici înainte să chem poliția!

– Fii calmă, draga mea, zise el cu viclenie. Unde crezi că o să găsești poliție ? Aici nu suntem la Londra. Dar, ca reprezentant de bază al satului, îți pun la dispoziție serviciile mele...

– Afară! țipă ea.

Giles deschise poarta cea mare și dispăru în noapte făcându-i vesel cu mâna. Epuizată și abătută, aceasta se lăsă ușor pe un balot de paie lângă oaia care dormea. După o asemenea zi, plină de emoții, simțea o nevoie acută să plângă. Și lacrimile nu întârziară să apară, curgându-i în voie pe față.

La șaisprezece ani, sfidase autoritatea lui Jed, simțindu-se puternică datorită iubirii nebunești pentru Giles. La acea vârstă a inconștienței, știa atât de puține despre oameni!

Dacă Giles era agasat de această umbră subțire care îl urmărea zi și noapte, nu lăsa totuși să se observe acest lucru. El o primea întotdeauna cu amabilitate pe adolescenta nebunatică. Era în iulie, sezonul secerișului, când Jed, din cauza unei entorse s-a văzut nevoit să stea doar la fermă. Giles trimisese doi dintre oamenii săi la Winterfloods Farm ca să ajute la muncă. Sosind într-o după-amiază să-și verifice oamenii, n-a găsit-o decât pe Alicia, epuizată, adormită în fânar.

Poate că așa fusese scris, să se trezească și să-l găsească pe Giles culcat lângă ea, să se arunce în brațele lui, să-l devoreze cu săruturile ei fierbinți, să-i primească mângâierile pasionale și să i se dăruiască, învăluiți de parfumul fânului proaspăt cosit.

În ciuda timpului care trecuse, Alicia nu încerca să nege atracția pe care o simțea pentru el. Deși inocentă, lăsase să vorbească singura ei dorință în timp ce pusese lacăt tuturor prejudecăților. Niciodată n-ar putea să dea uitării cele două săptămâni de pasiune explozivă pe care o cunoscuse de fiecare dată când rămâneau singuri.

Jed descoperise până la urmă adevărul; cearta care urmase între el și fiica lui vitregă fusese hotărâtoare pentru exilul Aliciei. La început, doar amenințase că pleacă, dar evenimentele care au urmat au forțat-o să treacă de la vorbă la faptă.

Închisă în camera ei de Jed, fata reușise până la urmă să scape, profitând de lipsa tatălui vitreg care plecase la arat. Îl căutase pe Giles peste tot, dar nu reușise să-l găsească nicăieri. Disperată, se hotărâse să meargă la conac, unde dădu peste Camilla Harrison. Aceasta o anunțase cu răceală că ea și Giles erau logodiți de peste un an și urmau să se căsătorească în câteva luni.

– Nu ești tu prima gâsculiță pe care trebuie să o pun la punct! declarase Camilla cu un surâs aspru. Giles este încă un arhaic; fără îndoială crede că se poate folosi de „dreptul seniorului"!

Înnebunită de durere, Alicia s-a întors la fermă, și-a aruncat câteva haine într-o valiză și a plecat la Londra fără să aibă cea mai mică idee ce va face acolo.

La Londra a găsit destul de repede ceva de lucru într-un hotel. A lucrat acolo peste trei luni când destinul, prin intermediul unei fete distrate, i-a schimbat viața. Își amintea vag de ceea ce Sir Walter Preston numise „extraordinarul său act de curaj"; se trezise dintr-o dată salvatoarea unei fete de treisprezece ani și, din cauză că era rănită, Polly și tatăl ei o îngrijeau cu multă afecțiune.

Cererea în căsătorie a lui Sir Walter a adus-o din lumea convalescenței în cea reală.

– Iată-vă îngerul păzitor al fiicei mele, începuse Walter. Știu că am neglijat-o pe Polly, dar acest lucru se va schimba. În sfârșit, se pare că nu mai poate trăi fără dumneavoastră, și nici eu, trebuie s-o mărturisesc. Ar fi bine dacă ne-am căsători. O, nu mă îndoiesc că a mai fost cineva în viața dumneavoastră, adăugă el cu gentilețe, sunteți de o frumusețe rară. Dar dacă acest om s-a purtat urât, nu trebuie să vă temeți că voi face același lucru. Vă iubesc deja și voi avea grijă de dumneavoastră. Dacă nu doriți, nimic nu vă obligă să împărțiți și patul cu mine. Sunteți în primăvara vieții, eu am intrat în iarnă...nu sunt nebun, știu că nu sunt prințul din visurile tinerelor.

Oricum, îl pierduse pe Giles, așa că Alicia se hotărâse să se căsătorească cu Sir Walter, decizie pe care nu a regretat-o niciodată. După câteva luni de căsătorie liniștită, într-o seară

când soțul ei era mai abătut din cauza problemelor profesionale, ea a hotărât să-i deschidă ușa camerei și să-l primească în patul ei. Nici asta nu o regretase niciodată. În lipsa pasiunii, cunoscuse în schimb alături de Sir Walter o relație liniștită care o împlinea. Alicia își găsise locul alături de Polly și tatăl ei, pe care reușise să-i facă fericiți.

Până la moartea lui Walter, dragostea crescuse în intensitate. Știa că o să fie bogată, dar ar fi dat și ultimul ban din această avere uriașă ca să-l salveze.

Trecerea timpului îi mai temperase sentimentele pentru Giles. Dacă nu ar fi murit Jed, n-ar fi revenit niciodată la Eastdale, nu l-ar fi reîntâlnit pe acela pe care îl iubise nebunește și nu ar fi cunoscut această revenire a sentimentelor pe care nu și le putea controla.

Și acum...? Pasiunea pentru Giles o cuprindea din nou.

–O, Walter, de ce m-ai lăsat? suspină ea. De ce m-ai lăsat?

Puțin mai târziu, părăsea grajdul unde oile dormeau liniștite și traversa grădina înzăpezită până în casă.

Spre marea ei surprindere, a doua zi Alicia se trezi la ora zece. Se grăbea să se îmbrace pentru că trebuia să hrănească animalele, înfometate probabil, când descoperi pe masă un bilet de la Polly: „Este rândul tău să te o dihnești, mă ocup eu de vaci și de oi."

Gestul politicos al lui Polly o făcu să zâmbească. Această nouă zi ștergea gândurile dureroase care o chinuiseră toată noaptea. Gândindu-se la această situație, Alicia era conștientă de atracția dintre ea și Giles, această foame senzuală care nu

se micșorase odată cu trecerea timpului. Nu vedea decât o singură soluție: să părăsească Eastdale și să ajungă la Londra cât mai repede cu putință.

„Giles nu o va opri", se gândi Alicia contemplând întinderile albe. Totuși, el își exprimase clar dorința de a-și lua din nou în stăpânire ferma...Tânăra femeie tresări la amintirea cuvintelor spuse în grajd noaptea trecută. Dacă el chiar crede că va putea pune mâna pe ea, atunci trebuia să se pregătească pentru o mare dezamăgire. Chiar își imagina că ar face de două ori aceeași greșeală? Ce aroganță!

Zgomotul unor pași pe zăpadă o scoase pe Alicia din gândurile ei. Văzu un individ care dădea ocol fermei cu un carnețel în mână. Cine era? Un funcționar de la Camera Agricolă, fără îndoială, se gândi ea, periindu-și în grabă părul înainte să coboare în grădină.

–Ce doriți, domnule? îl întrebă ea foarte politicos.

Individul semăna mai degrabă cu unul dintre amicii lui Polly decât cu un funcționar de stat, constată ea privindu-i hainele.

– Nimic, răspunse funcționarul, abia privind-o.

– Puteți măcar să-mi spuneți ce căutați aici? insistă Alicia, căreia individul îi părea nesuferit.

– Dacă chiar vă interesează, aflați că numele meu este Nigel Verney-Browne...cu un „e" la sfârșit, preciză el, iritat de surâsul ironic al femeii. Lucrez pentru cunoscutul cabinet de gestiune „Smith, Garat & Robinson". Noi administrăm bunurile domnului Ratcliffe, iar eu am venit astăzi să

evaluez această fermă, explică el plictisit. Și dacă nu vă deranjează, aș vrea să-mi continuu munca...liniștit, domnișoară...

– Lady Preston, răspunse ea printre dinți. Și trebuie să vă spun că tocmai prezența dumneavoastră aici mă deranjează. Sunt încă la mine acasă și, în lipsa curtoaziei, aș putea cere mandatarilor domnului Ratcliffe măcar puțină politețe.

– Sincer, doamnă...

– Dispăreți, ordonă ea. Mergeți la șefii dumneavoastră ...Amintiți-mi numele „Prinde, Sugrumă & Expulzează", asta era? Spuneți-le că ar fi amabil ca data viitoare să mă întrebe înainte de a mă vizita. Nu uitați să precizați că domnului Verney-Browne cu un „e" la sfârșit îi este interzis să vină la Winterfloods Farm.

– Doamnă ...oh...Lady Preston...îmi pare foarte rău dacă...

– Și mie; acum mergeți la mașinuța dumneavoastră și, cum cred că știți prea bine drumul, încercați să părăsiți proprietatea care este încă a mea. Sper că nu este nevoie să caut pușca...adăugă ea.

– Ah... nu...adică...plec îndată, Lady Preston.

Întorcându-se pe călcâie, funcționarul plecă, încercând să pară demn.

– Bravo, Alicia! exclamă Polly intrând pe poarta staulului, din spatele căreia auzise tot. Dar știu că l-ai scuturat bine pe acest mizerabil.

– Mmm...mormăi Alicia privind sceptic mașina îndepărtându-se. Poate că am fost cam dură, dar s-a arătat atât de superior!

– Și ce făcea aici?

– Evalua bunurile fermei. Poate că ar trebui să îmi anunț avocatul. Îți mulțumesc pentru dimineața plăcută pe care mi-ai oferit-o, draga mea, zise Alicia, îmbrățișându-și fiica vitregă. Brr, dar e chiar frig! Să mergem în casă să bem o cafea înainte să ne întoarcem să ne îngrijim de vite.

– Imposibil, domnul Bates tocmai a sosit.

– Bătrânul Tom Bates? întrebă Alicia, foarte mirată. Îngrijitorul de la Hall Farm? Și ce face aici?

– Păi...Giles ar fi trebuit să-ți spună că îl va trimite.

– O, uitasem! noaptea trecută...

– Noaptea trecută, reluă Polly...

– Giles a venit să mă ajute. Tu dormeai, explică Alicia roșind toată.

– O, la, la!

– Nu s-a întâmplat nimic...mormăi Alicia înainte de a intra în staulul oilor.

Pe fața aspră, plină de riduri a lui Tom înflori un surâs când o văzu pe Alicia.

– Sunt încântat să vă revăd, domnișoară Alicia. Bine ați revenit în sat!

– Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi-l dai, Tom. Mi-am cam pierdut obișnuința.

– Domnul Ratcliffe mi-a zis că nu mai am ce să fac la Hall Farm, zise bătrânul ducând un miel lângă mama lui.

– Este totul în regulă?

– Da, sunt două oi care mă îngrijorează, dar din ce am văzut ați făcut treabă bună, domnișoară Alicia.

Tânăra aprecie complimentul la adevărata lui valoare.

– Nu ezita să mă chemi dacă ai nevoie de ceva, Tom.

Nu întârzie, știindu-l pe Tom că nu vrea ca altcineva să i se amestece în treburi. Îi plăcea să domnească singur peste „domeniul" lui.

– Este chiar simpatic, comentă Polly când ajunseră în casă. M-a învățat o mulțime de lucruri, cum ar fi să tratez oile de paraziți. De exemplu, știi ce trebuie să faci vara pentru a scăpa de muște?

– Vara aceasta vei fi la Londra, se grăbi să răspundă Alicia.

– Știu, știu, murmură Polly care se întunecă auzind răspunsul. De ce nu putem rămâne? întrebă ea fără ocoliș. Dacă vrei să știi, Ally, la Londra nu m-am simțit niciodată atât de bine și atât de utilă ca acum...Nu mă refer la viața noastră comună, dar casa cea mare și goală din capitală precum și toate meseriile pe care le-am încercat și în care nu m-am regăsit... m-au plictisit, trebuie să ți-o mărturisesc.

– Nu am știut aceste lucruri, mărturisi Alicia. De ce nu mi-ai vorbit până acum despre ceea ce te deranjează?

– Speram că lucrurile o să se schimbe, răspunse Polly, ridicând din umeri. Și iată schimbarea: am venit aici și, în câteva zile, m-am îndrăgostit de casă, muncă, fermă, absolut tot! Poate o să mă crezi nebună, continuă ea timid, dar cred că mi-am găsit drumul în viață: vreau să am o fermă pe care să

o conduc așa cum cred eu de cuviință. Și înainte să râzi de mine, te anunț că l-am chemat pe Bob în această dimineață să-i vorbesc. Mi-a spus că, dacă până în toamnă nu mă răzgândesc, pot să solicit un loc la Colegiul Agricol din Cirencester. Iată ce vreau să fac în viitor!

– O, Polly, ce aș putea spune?

– Nimic. Doar timpul îți va putea demonstra că vorbesc serios. Nu ne așteaptă nimic la Londra, dar dacă tu dorești să te întorci, eu aș prefera să rămân să am grijă de fermă în locul tău, completă fata în entuziasmul ei inocent.

– Eu nu știu ce să mai spun...

Alicia nu vedea de fapt nici o piedică în acest plan, poate doar un posibil amestec al lui Giles la sfârșitul contractului de închiriere, dar pe moment nu avea chef să discute cu Polly acest lucru. Ea își felicită fiica vitregă pentru hotărârea de care dăduse dovadă. Nu s-ar fi gândit niciodată la o astfel de viață pentru Polly, dar fata era la fel de încăpățânată ca tatăl ei atunci când voia ceva.

– Ei, ce spui?

– Ai puțină răbdare, Polly. Mai sunt și alte probleme care trebuie luate în calcul. Nu pot să-ți dau un răspuns imediat. Trebuie să mă gândesc.

–Un week-end de singurătate te-ar ajuta?

– Ce mai pui la cale? suspină Alicia.

–Bob are trei zile libere și m-a invitat la ferma vărului lui. L-am refuzat, gândindu-mă cât avem de lucru aici, dar acum că a venit domnul Bates...crezi că te poți descurca fără mine?

– Bineînțeles, ai muncit deja destul, ai tot dreptul să te relaxezi puțin.

– Ești sigură?

– Foarte sigură. În plus, trebuie să revăd calculele lui Jed ca să-l pot anunța pe domnul Pemberton. Și aș putea să-mi exersez talentele culinare. Așa că ai face bine dacă i-ai telefona lui Bob să-i spui că accepți invitația lui, încheie ea părăsind bucătăria.

După masa de prânz, Polly și tânărul veterinar își luară la revedere. Bietul Bob fu puțin surprins când Polly insistă să conducă ea.

Rămasă singură, Alicia reveni la grijile ei, începând cu vizita funcționarului. Ar face bine, fără îndoială, să-și cheme avocatul să afle dacă nu cumva și-a depășit atribuțiunile dând afară acest personaj neplăcut.

– Poftim? țipă ea la telefon zece minute mai târziu, măsurând cu pași mari biroul de la un capăt la altul. Nu înțeleg. Administratorii domnului Ratcliffe nu pot să mă intimideze trimițând ordin de evacuare de aici în trei săptămâni!

– Calmați-vă, Lady Preston. Vă rog... se bâlbâi domnul Pemberton de la celălalt capăt al firului. O să găsim o cale de înțelegere...

– Contez pe dumneavoastră să găsiți o cale, negociabilă sau nu! răspunse ea, furioasă. Ratcliffe a fost pe aici ieri și nu a pomenit nimic despre manevrele lui josnice! Dacă el crede că mă poate scoate afară din casa unde au trăit multe generații din familia mea, atunci se înșală. O să mai audă de mine!

Capitolul 6

Cuprinsă de furie, Alicia nu rezolvă mare lucru printre hârtiile de contabilitate ale lui Jed. Obosită și enervată, coborî în bucătărie să pregătească coca pentru pâine:un mod de a se descărca mai bun decât să țipe la domnul Pemberton.

Avocatul nu s-a arătat neînțelegător la telefon, dar trebuie să fi fost șocat de vocabularul tinerei cliente.

– Păstrați-vă calmul, Lady Preston, vă rog. Înțeleg că sunteți bulversată. Să vă ceară să părăsiți casa în trei săptămâni este inacceptabil. Din nefericire, domnul Ratcliffe are legea de partea lui, părinții dumneavoastră neavând nici un băiat...

– Nu pot să intentez nici o acțiune, măcar să câștig puțin timp? În trei săptămâni nu voi putea să vând toate vitele și să golesc casa...

– Dacă vă înțeleg bine, reluă avocatul, sunteți de acord să plecați, dar aveți nevoie de ceva mai mult timp.

– Așa este, bombăni Alicia.

– Ascultați-mă puțin, Lady Preston...După cum știți, sau poate nu, reluă avocatul, administratorii tratează aceste probleme, deci situația nu ține de competența mea...

– Vă rog, domnule Pemberton...

– Înainte să mă sunați, mi-am luat libertatea să-l contactez pe domnul Truscott de la un cabinet de gestiune agricolă din Shrewsbury. El mi-a dat câteva idei foarte interesante...

– Nu sunt sigură că înțeleg, domnule, îl întrerupse Alicia, care își ținea cu greu în frâu nerăbdarea. Vreți să spuneți că ar trebui să iau legătura cu un mandatar?

– Exact.

– Dar ce ar putea face acest domn Truscott și nu aș putea face eu?

– Va trata în locul dumneavoastră cu mandatarii domnului Ratcliffe.

– Este destul de complicat ceea ce îmi propuneți.

– Deloc, dragă doamnă. Domnul Truscott afirmă că puteți contesta hotărârea de a vi se lua Winterfloods.

– Dar... eu nu aveam intenția să ...

– Bineînțeles că nu, răspunse avocatul, dar domnul Ratcliffe și mandatarii lui nu trebuie să știe. După părerea domnului Truscott, aveți dreptul să cereți să continuați dumneavoastră contractul de închiriere al fermei. Nu este vorba decât să îi intimidați pe mandatarii domnului Ratcliffe care vor lua amenințarea în serios și atunci domnul Truscott va putea dicta condițiile pe care le doriți dumneavoastră.

– Da ...gândi Alicia cu voce tare, nu mi-ar displăcea să-i pun câteva bețe în roate domnului Ratcliffe...Dar de ce aș avea nevoie de domnul Truscott?

– Nu este bine să vă implicați direct în acest gen de afacere, o sfătui avocatul. Delegarea altor persoane care să facă această treabă servește la păstrarea unor relații amicale, măcar politicoase cu partea adversă. Sunt sigur că nu vreți să vă faceți un dușman din cel mai influent proprietar din regiune .

Frământând cu furie coca pentru pâine, Alicia râdea amintindu-și de sfaturile „cuminți" ale avocatului. Foarte bine, războiul juridic e deja declarat! Giles va fi furios când va afla că nu poate să intre în posesia fermei și a celor cinci acri de pământ. Chiar numai ca să-i dea o lecție lui Giles, va revendica prelungirea contractului pentru cinci ani, fără să ia în considerare faptul că ar putea să se recăsătorească, să aibă un fiu...O! Giles va fi foarte furios...O adevărată plăcere!

După convorbirea cu avocatul, Alicia îl contactase pe domnul Truscott și stabilise o întâlnire pentru a doua zi de dimineață având în vedere gravitatea situației.

Trei săptămâni! Giles e un adevărat monstru. De acord, știa că Alicia vrea să plece cât mai repede cu putință la Londra, dar de aici până la acțiuni pe ascuns...! Nu l-ar fi crezut capabil de o asemenea manevră josnică. E un mizerabil, concluzionă ea, învelind coca cu un prosop curat și lăsând-o să se dospească.

Ocupându-se de vaci, se mai calmă puțin. Când se întoarse în casă, știa că nu voia doar „să intimideze partea adversă"; voia într-adevăr prelungirea acestui contract.

După ce puse pâinea la copt, Alicia își făcu o cafea și se așeză la masă să se gândească în liniște la problemele care se iviseră după moartea lui Jed.

După călătoria la Shropshire, se hotărâse să se întoarcă la Londra, iar prezența tot mai deranjantă a lui Giles o făcuse să nu revină asupra acestei hotărâri, ba chiar să grăbească plecarea.

Acum înțelegea că nu fugise la Londra din cauza fermei, a animalelor. Se mințise pe ea însăși în tot acest timp făcând din Winterfloods cauza tuturor nefericirilor . Adevărul era că plecase la Londra din cauza tatălui ei vitreg și a dezastroasei aventuri cu Giles. Ființele și nu locurile o împinseseră să ia o asemenea decizie.

O dată Jed dispărut, putuse să guste în voie plăcerea vieții la fermă. Nu e ușor să trăiești aici, dimpotrivă. Munca zilnică pe care trebuie să o facă cere mult efort fizic și multă voință. Iar mărturisirile lui Polly găsiseră în ea un ecou curios.

O dată acceptate constrângerile, durerile musculare și oboseala fizică, se simțea capabilă să aibă grijă de o fermă. Alicia avea nevoie de ajutor, bineînțeles, pentru muncile mai grele, dar îl mai avea și pe Fred, soțul lui Elsie...Și, dacă va fi cazul, va putea să angajeze un alt muncitor.

– Calm, zise pentru ea însăși. Nu este cazul să ne agităm.

În nici un caz nu trebuie să subestimeze greutatea muncii la fermă. Trebuie să cântărească totul cu grijă: pro și contra... mai ales contra. Apoi, în afară de ceea ce își dorește ea, trebuie să ia în considerare și dorințele lui Polly. Îi promisese lui Walter că va avea grijă de fiica lui, iar acest lucru este o

prioritate. Se pare că Polly vrea să rămână și să învețe meseria de crescător de animale, dar poate fi și o dorință de moment, pe care timpul o va schimba. Totuși, Alicia nu o văzuse niciodată pe fiica ei vitregă atât de entuziasmată, atât de hotărâtă. Și chiar dacă această pasiune nu va rezista, Polly n-a mai fost de mult atât de plină de viață. Oricum, nu se pune problema să vândă casa de la Londra, nu încă, nu atât de repede. Din fericire, resursele ei financiare îi permit foarte ușor să o păstreze.

Mai rămâne o singură problemă: Giles. Să păstreze Winterfloods înseamnă să locuiască în aceeași localitate cu el și să-l vadă foarte des în legătură cu afacerile. E în stare? Are forța să o facă? De fapt, nimic nu o obligă să trateze cu el personal. Dacă reușește să obțină prelungirea contractului, el va fi, fără îndoială, furios și s-ar putea să nu îi mai vorbească niciodată. Cu atât mai bine...

Toată seara și toată noaptea, Alicia fu chinuită de mii de întrebări. Tocmai când era convinsă că a găsit soluția cea mai bună, o alta părea mai potrivită.

Când se ridică de dimineață din pat, cu cearcăne adânci și prea puțin odihnită, se hotărâse; va lupta pentru fermă.

Luând singură micul dejun alcătuit din cafea, marmeladă de portocale și delicioasa pâine de casă, își spuse că, în ciuda celor opt ani de exil, a rămas fiica tatălui ei, fiica pământului; îl are în sânge. Sigură pe ea, își dădu seama că până acum nu a făcut decât să reacționeze la presiunile altora. Fiecare în felul lui, Jed și Giles au obligat-o să fugă, apoi se căsătorise cu Walter care îi oferise siguranța și căldura unui cămin. Desigur,

vârsta ei fragedă putea explica de ce depinsese de alții, dar acum are douăzeci și patru de ani și e timpul să rupă aceste lanțuri. De această dată va lua o hotărâre pozitivă, nu va mai fugi, nu se va mai ascunde. Că are dreptate sau nu, e liberă să facă ce vrea.

Îndreptându-și privirile spre vechea pendulă din bucătărie, se ridică brusc, lăsând să-i scape o exclamație. Nu avea timp de filozofat despre existență. Vacile așteptau să fie hrănite și dacă nu se grăbește riscă să întârzie la întâlnirea fixată la ora unsprezece cu domnul Truscott.

După ce-și termină treburile de dimineață, rămase puțin de vorbă cu Tom Bates când își dădu seama că mai avea doar câteva minute să se schimbe. O cuprinse mâhnirea când descoperi că are prea puține haine. Ar trebui să dea la curățat taiorul Saint-Laurent. Peripețiile cu motorul Land Rover-ului își lăsaseră urmele pe țesătura fină. Nu putea să se îmbrace decât în haina de vizon și în rochia neagră, simplă, pe care o purtase la înmormântarea lui Jed.

–Se pare că astăzi toate îmi merg pe dos, își spuse ea câteva momente mai târziu, în fața Rover-ului care nu voia să pornească.

Alergă să telefoneze la garaj.

– Nu vrea să pornească! îi explică lui Johnny Knight. Poți să vii să-mi dai o mână de ajutor?

Nu ești singura care are probleme în această dimineață, replică mecanicul. Pentru că a fost o noapte umedă, sunt probleme cu bateriile. Telefonul nu încetează să sune încă din zori.

Pentru numele lui Dumnezeu, Johnny, nu-mi povesti viața ta! Poți să mă ajuți sau nu?

Poftim, femeile! protestă tânărul. Îți explicam că, din cauza umezelii, nu funcționează bateriile. Voi veni, desigur, dar nu imediat. Mai am cinci mașini de depanat.

Alicia închise, suspinând. De acord, își jurase că nu se va urca în îngrozitorul Ferrari dar nu mai trebuie să ezite o secundă! Dacă nu se grăbește, va întârzia la întâlnirea cu domnul Truscott. Azi e vineri și nu îl va mai găsi până luni!

Blestemându-și ghinionul, se pregătea să se întoarcă în cameră și să se schimbe, când auzi zgomotul unui motor de mașină în curte.

Dragul de Johnny! exclamă ea, alergând afară.

Zâmbetul îi dispăru imediat când văzu că nu era mecanicul.

Ce faci aici? îl întrebă pe Giles care tocmai cobora dintr-un Porsche strălucitor, gri metalizat.

Am trecut pe la garaj să fac plinul și Johnny mi-a spus că ești în pană. N-ai reușit să faci Land Rover-ul să meargă?

A, despre asta este vorba... Am întârziat la o întâlnire... fu ea obligată să-i explice.

Unde te duci? o întrebă Giles, studiindu-i hainele elegante. Din nou la o înmormântare?

Cum? A...nu... Ar fi trebuit să fiu deja la Shrewsbury și mormanul meu de fiare nu vrea să mă asculte!

Mă uimești, spuse Giles râzând. Nu contează, te duc eu, mă duceam oricum la Shrewsbury. Hai, urcă, făcu el, deschizând portiera mașinii.

Oh! Formidabil! exclamă Alicia, mergând spre el.

Deodată, se opri și zâmbetul i se stinse pe buze. Cum poate să fie atât de ipocrită să accepte serviciile celui pe care, într-o

jumătate de oră, va încerca să-l învingă în bătălia pentru Winterfloods? De acord, este supărată pe el, dar să se arate atât de perfidă...

– Grăbește-te, Alicia.

Nu... Nu cred că pot să vin cu tine... se bâlbâi ea.

Încăpățânato! mormăi Giles, exasperat.

Fără să aștepte, o luă în brațe și o așeză pe scaunul din față. Alicia abia avu timp să înțeleagă ce i se întâmplă; deja erau pe drum.

– Ce-i? exclamă Giles, încântat să o vadă uimită. Nu voiai să mergi la Shrewsbury? Pune-ți centura înainte să fim opriți de poliție.

Poate pentru exces de viteză! îl acuză ea, regăsindu-și în sfârșit vocea. Te rog, încetinește! Nu vreau să mor tocmai acum!

Giles nu se mai lăsă rugat și ridică puțin piciorul de pe accelerație.

– Explică-mi și mie de ce ești atât de capricioasă, începu el calm. Pentru o clipă ai părut încântată că vreau să te conduc și apoi ți-ai schimbat părerea. Ce treabă urgentă ai la Shrewsbury?

– Nu e treaba ta! îi aruncă ea cu nervozitate.

– Ai grijă cu proasta dispoziție, Alicia, murmură el. Dacă nu, nu-ți dau mai mult de cinci ani până când vei deveni o adevărată vrăjitoare acrită.

– Mulțumesc, îi aruncă ea.

Domnul Pemberton avusese dreptate, se străduí să-și spună, întorcându-se spre fereastră; nu are de ce să se simtă

vinovată de ceea ce avea de gând să facă, deoarece ea a fost cea atacată. Este mai bine să lase totul pe seama intermediarilor... Se pare că Giles încearcă o plăcere răutăcioasă să o contrazică. Nici nu îndrăznea să-și imagineze cât ar fi de furios dacă ar ști ce complotează împotriva lui! Dacă Aliciei nu îi displăcea ideea ca el să știe, prefera totuși să nu fie în preajma lui când va afla... „Un moment foarte neplăcut la orizont", dacă ar fi să reia o expresie a lui Polly.

– Mi-ar plăcea să știu ce se petrece în capul tău drăgălaș, murmură Giles suspinând. De când te-ai întors, am fost nevoit să îți fac diverse servicii și nu se poate spune că mi-ai făcut treaba ușoară!

– Ce servicii? întrebă ea pe un ton ostil, fără să se îngrijoreze de lipsa ei de politețe.

Ei, bine... nu mă îndoiesc că ești capabilă să conduci Winterfloods, dar e dificil fără o mână de bărbat. De aceea am venit să te ajut cu mieii și tot de aceea ți l-am trimis pe Tom Bates. Alicia, nu-ți cer să-mi fii recunoscătoare, dar trebuie întotdeauna să cauți un motiv de ceartă? termină el, trecându-și o mână nervoasă prin părul întunecat.

Eu... îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, murmură Alicia. Pentru domnul Bates ți-aș fi mulțumit mai de mult, dacă nu m-ai fi răpit...

Ți-am spus că nu vreau recunoștința ta, urmă Giles, cu atât mai puțin justificările tale...

Dar nu mă justific! protestă ea, încă supărată.

Desigur, ar fi putut să-l sune pe Giles de când i-l trimisese pe Tom Bates. Fără intervenția nefericită a agenților lui, prin care o anunța că este obligată să părăsească ferma, s-ar fi gândit să o facă!

– Unde te las? o întrebă Giles după o tăcere tensionată.

– La St John Hill, te rog.

– Perfect. Îmi vei ierta curajul întrebării, dar cum te gândești să te întorci la Eastdale?

La naiba! nu se gândise nici o secundă!

– N-ai nici cea mai mică idee, concluzionă Giles, văzând că tace. Eu mă întorc la prânz; dacă vrei să te întorci cu mine, lasă un mesaj la recepția hotelului Prince Rupert să-mi spui de unde să te iau, de acord?

– Da...mulțumesc, răspunse ea încet, desprinzându-și centura și încercând să deschidă portiera.

– Încetează cu mulțumirile! se răsti Giles, întorcându-se spre ea cu rapiditate.

Se înfruntară cu o violență mută în mașina devenită deodată sufocant de strâmtă.

– Ascultă, continuă Giles, am avut odată relații care contau foarte mult pentru mine. Știu, a fost de mult și a curs destulă apă pe sub poduri... dar, adăugă el ezitând, Alicia... nu putem s-o luăm de la capăt?

Tânăra femeie tresări la această propunere, atât de blând formulată de buzele senzuale, privind ochii cenușii care străluceau cu căldură. Se simți fragilă, topită, atât de mare era atracția pe care o simțea pentru Giles. Mare, puternică... dar

nu de-ajuns, își spuse ea. O trădase în urmă cu opt ani... și azi o alunga de la Winterfloods! Luptă împotriva slăbiciunii simțurilor.

– Nu există nici un motiv să nu devenim prieteni, nu-i așa? insistă Giles. Trebuie să fim permanent în război?

– Da! strigă ea. Pentru că tu l-ai declarat!

Pe neașteptate, deschise portiera și sări din mașină.

– Nu înțeleg! exclamă Giles.

– Nu-mi plac conflictele, adăugă ea aplecându-se spre el, dar de această dată tu l-ai declanșat. La revedere! încheie ea.

După ce trântise cu violență portiera, se îndepărtă cu repeziciune pe trotuar. În urma ei, motorul Porsche-ului vibră și pneurile scrâșniră.

Inima îi bătea cu putere și picioarele îi tremurau atunci când ajunse la somptuoasa vilă unde zări plăcuța *Truscott & Co.* Dacă ar fi să se ia după luxul birourilor, cel mai mic sfat de la această firmă trebuie să coste o avere, se gândi Alicia urcând treptele. Oricum, după această scenă cu Giles, se simțea incapabilă să-i vorbească. Intervenția domnului Truscott este deci neprețuită.

Edmund Truscott fu o surpriză. Se aștepta să fie un domn în vârstă; dar în fața ei se afla un bărbat de treizeci de ani, înalt, brunet, seducător, care o primi foarte curtenitor, oferindu-i o ceașcă de cafea.

– Așadar, Lady Preston, începu el după ce se așeză la birou, am înțeles că doriți să solicitați continuarea contractului de închiriere de la Winterfloods Farm. Să vă spun care sunt condițiile pe care trebuie să le îndepliniți. Trei dintre ele sunt

principale. Prima este că trebuie să aveți oarece experiență în conducerea fermei respective. Nu sunt probleme din acest punct de vedere, cred, spuse el cu un zâmbet, pentru că ați trăit și ați muncit efectiv acolo în timpul adolescenței. A doua presupune că trebuie să dispuneți de capital suficient pentru aprovizionarea și buna conducere a fermei.

Spuse o sumă pe care Alicia o primi cu un zâmbet.

– Nici o problemă, răspunse ea. Vă voi pune în legătură cu banca mea dacă doriți să verificați informațiile.

– Perfect. A treia condiție este să nu efectuați nici o altă activitate profesională. Vreau să spun că, dacă aveți altă ocupație...

– Nici una, în afară de starea mea de văduvă și de mamă vitregă a unei fete de douăzeci de ani.

– Totul se prezintă minunat! replică Edmund Truscott cu un nou zâmbet. Sunteți aptă să solicitați succesiunea contractului. Dacă îmi permiteți, voi contacta cabinetul *Smith, Garratt & Robinson* ca să le anunț condițiile noastre.

– Mai există o problemă în care aș avea nevoie de lămuriri, spuse Alicia după un moment de gândire. Dacă voi câștiga, pot totuși să îi dau ferma înapoi domnului Ratcliffe în orice moment? Trebuie să spun că nu este doar o toană, dar dacă mă îmbolnăvesc, de exemplu și nu mai pot avea grijă de fermă? Pe de altă parte, nu am avut încă ocazia să discut această problemă cu fiica mea, deși sunt sigură că va fi încântată.

–Lucrurile stau din ce în ce mai bine, comentă Edmund, încântat. Aveți șanse foarte mari să câștigați. Anunțându-vă că

trebuie să părăsiți ferma, domnul Ratcliffe a anunțat foarte clar intenția de intra în posesia fermei; dacă nu va reuși, va fi dispus să plătească recuperarea bunului lui.

– De ce? exclamă A licia, uimită.

Urmă o lungă explicație juridică despre modul în care se întocmesc contractele de închiriere. Edmund Truscott îi arătă că acest contract poate să fie prelungit pe încă două generații, în cazul în care Alicia se recăsătorește și dă naștere unui fiu.

– Vă sfătuiesc, încheie administratorul, să nu cereți mai puțin de o sută de mii de lire dacă vreți să înapoiați ferma. Proprietarul va plăti, va fi singura lui speranță să-și recupereze ferma mai devreme.

– Cerule! suspină tânăra femeie, înainte să izbucnească în râs. Scuzați-mă, se bâlbâi ea, ștergându-și o lacrimă, îmi imaginam fața lui Giles Ratcliffe când va afla toate aceste noutăți îngrozitoare! Sunt atât de răutăcioasă și de veselă, dar n-ar trebui să mă bucur atât de nefericirea lui...

Izbucni din nou în râs și îi zâmbi, puțin vinovată, lui Edmund Truscott.

– În sfârșit, este un război frumos. Dacă Giles nu m-ar fi aruncat afară în trei săptămâni, aș fi plecat fără să fac valuri. Nu are decât ce merită. Dacă obțin prelungirea contractului, chiar pentru puțin timp, domnul Giles Ratcliffe va fi într-o mare încurcătură. Așa-i?

– Ei... exact, recunoscu agentul.

– Foarte bine. Puteți să dați prima lovitură, domnule Truscott.

– Va fi plăcerea mea. Totuși, mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le lămuresc cu dumneavoastră, Lady Preston. Este ora prânzului... n-am putea continua discuția la masă? Sunteți liberă pentru prânz?

– Da.

– Minunat! exclamă Truscott, care nu primise niciodată vizita unei femei atât de frumoase în biroul lui. Voi rezerva o masă la hotelul Prince Rupert.

* * *

– Sunteți sigură că nu doriți desert? Au niște deserturi minunate aici.

– Mulțumesc! se încăpățână Alicia. Mi-a fost suficient. Mă voi mulțumi cu o cafea.

Truscott dădu comanda pentru cafea și apoi se întoarse spre fermecătoarea femeie care îl onora cu prezența, atât de sobru îmbrăcată în rochia neagră, cu o singură bijuterie: un șirag de perle... Nu putea să-și ia ochii de la ea; o urmărea cum își plimbă privirea în direcția clienților de la mesele vecine.

Alicia se sprijini de spătarul scaunului ca să poată vedea mai bine decorul restaurantului. Nu reușea să-și amintească ultima dată când luase masa aici. Fusese, fără îndoială cu tatăl ei, își spuse ea, amintindu-și cu emoție de zilele fericite din copilărie când îșî însoțea tatăl la Shrewsbury în zilele de piață. Nu se întorceau niciodată acasă fără să treacă pe la hotelul Prince Rupert! Fata se întorcea din aceste plimbări cu ochii

plini de luminile orașului și cu inima plină de bucuria plimbării cu tatăl ei, doar ei amândoi! Aceste amintiri le păstra ca pe cele mai prețioase comori pentru că, în restul timpului, treburile fermei îi furau atenția paternă. A fost atât de rănită de dispariția tatălui ei; înțelegea acum că mama ei trebuie să fi ajuns în pragul nebuniei și disperării, văzând-o devenind o fată nedisciplinată, îndurerată, o sălbatică suferind după afecțiunea paternă. Poate acesta a fost motivul pentru care s-a căsătorit cu Jed? Să-i dea un tată acestei fiice care se îndepărta de ea? Alicia se încruntă; nu mai privise niciodată lucrurile așa, deși pare destul de posibil. Prea tânără, orbită de durere, nu căutase să înțeleagă motivele pentru care mama ei se recăsătorise.

Întoarcerea chelnerului cu cafeaua o aduse pe Alicia înapoi în prezent. Dezorientată, realiză că nu auzise nici unul dintre cuvintele lui Edmund Truscott.

– ... vor folosi calitatea dumneavoastră de femeie ca să încerce să câștige.

– Este posibil, în zilele noastre, să se mai folosească un argument atât de ridicol? întrebă ea, vrând să dea impresia că a fost atentă.

– Ar fi bine să fim pregătiți. Domnul Ratcliffe...

– Oh! știu, ar fi în stare!

Truscott zâmbi, puțin crispat.

– Oricare ar fi sentimentele dumneavoastră pentru domnul Ratcliffe, dați-mi voie să vă sfătuiesc să nu le lăsați să se vadă. Nu uitați că, probabil, veți avea un juriu masculin.

– Nu sunt atât de zăpăcită! exclamă Alicia, zâmbind. La audiere,voi fi mai blândă decât un mielușel, promise ea.

– Vă asigur, Lady Preston...

– Nu ne cunoaștem destul ca să ne putem spune pe nume, Edmund? îl invită ea cu un zâmbet fermecător.

– Da... Eu... Desigur, se bâlbâi el, roșind ca un adolescent. Spuneam... Alicia...cred că pot spune că toate șansele sunt de partea noastră.

– Mai voiam să te întreb...

Cuvintele îi muriră pe buze în momentul în care recunoscu silueta înaltă a lui Giles la intrarea în restaurant. După ce parcursese din priviri toată sala, acesta se îndrepta spre ei.

– Când vorbești despre lup... murmură tânăra femeie, compunându-și o expresie potrivită.

– Edmund! Ce bine îmi pare că te văd! spuse Giles, strângând mâna administratorului. Nu știam că o cunoști pe Lady Preston.

În cuvintele lui se putea citi o întrebare care cerea răspuns. O privi pe Alicia cu ochii lui cenușii; o privire dură, intensă, care o făcu să amețească la ideea războiului care începuse în secret.

– A, da, răspunse Edmund, intimidat și el. Lady Preston a venit să mă consulte în privința proprietății Winterfloods Farm.

– De ce?

Oh! se gândi Alicia, înspăimântată de această întrebare. Sper că Edmund nu-i va spune totul! Nu aici! Nu acum!

Capitolul 7

Alicia își ținu respirația, prevăzând o catastrofă. Giles va afla totul și...Temerile ei nu se îndepliniră. Edmund Truscott răspunse cu abilitate:

– Cesiunea fermei Winterfloods prezintă niște dificultăți, spuse el calm, fără să cedeze la presiunea lui Giles. De exemplu, nu am discutat încă vânzarea animalelor, nu-i așa, Alicia?

– Așa este.

O adevărată furtună se iscă în ochii cenușii ai lui Giles când văzu zâmbetul pe care Truscott i-l adresă tinerei femei. Dar atenția îi fu imediat atrasă de un strigăt.

– Giles! Dragul meu... Unde ai dispărut? Te-am căutat peste tot!

Alicia o descoperi imediat pe frumoasa femeie care se apropia de micul grup cu un pas grăbit. Aceasta se agăță de brațul lui Giles, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz, zâmbindu-le celorlalți cu încredere. Chiar înainte de prezentări, Alicia știu cine este.

– Melanie, îl cunoști pe Edmund. Nu cred că ai întâlnit-o încă pe Lady Preston. Alicia, ți-o prezint pe Melanie Todd, care s-a mutat de curând în sat; poate ai auzit vorbindu-se despre ea, adăugă el cu un zâmbet ironic.

– Bună, Edmund. Îmi pare bine, dragă, rosti ea din vârful buzelor, întorcându-se spre Alicia cu o curiozitate vizibilă.

Văzând-o de aproape, Alicia își dădu seama că se apropia de treizeci de ani. Totuși, părul ei și imensii ochi negri, machiajul savant și rochia-furou de culoare crem, o făceau foarte atrăgătoare. Această constatare o tulbură pe Alicia, prin mintea căreia fulgerară imagini cu această femeie perfectă în brațele, în patul lui Giles.

Atenția îi fu atrasă de Giles, care i se adresa lui Edmund.

– Mi-ar plăcea să schimbăm câteva cuvinte despre viitoarea întâlnire a proprietarilor. Melanie, nu ne va lua prea mult timp, spuse el, îndepărtându-se cu administratorul.

– Întotdeauna este la fel! se plânse Melanie, așezându-se în fața Aliciei. Bărbații!

Alicia nu răspunse. Ura acest gen de invitații la dezvăluiri.

– Știam că vei fi de acord cu mine, continuă Melanie cu siguranța proprie persoanelor egoiste. „Un rău necesar" cum se spune! Trebuie să-ți mărturisesc că nemernicul meu soț bătrân și bogat a fugit cu o babă de patruzeci și cinci de ani! Nu i-a păsat ce se va întâmpla cu mine, rămasă singură în acea casă enormă. Înainte de toate, o femeie are nevoie de un bărbat căruia să-i servească un pahar de vin și cu care să discute la masă, nu-i așa?

În spatele pălăvrăgelii stupide, o urmărea cu atenție pe Alicia, ca și cum i-ar fi calculat prețul. „Profită de ceea ce vezi, drăgùță, își spuse tânăra femeie în gând, râzând. De obicei, port cizme de cauciuc și blugi!"

– De când te-ai instalat la Eastdale? întrebă ea când Melanie se opri să respire.

– Oh... mi se pare că de o eternitate,dar, în realitate de un an. Nu ești din sat, te-aș fi cunoscut... Cerule, cât sunt de zăpăcită! spuse ea cu un râs copilăresc. Bineînțeles, știu cine ești! Fiica vitregă a lui Jed Black. Doamna Jenkins mi-a vorbit despre tine... vrăjitoarea aia bătrână!

Alicia o aprobă cu o mișcare din cap, înțelegând că Melanie nu este, poate, atât de proastă pe cât încearcă să pară; o licărire de inteligență îi strălucea în priviri.

– Am păcălit-o! continuă bruneta. Am fost pusă în gardă și așa m-am dus în magazinul ei să-mi fac numărul de „femeie fatală". Dacă ai fi văzut-o! Am crezut că o să facă un atac de cord! urmă ea, râzând. Nu m-am mai amuzat așa de ani întregi.

– Înțeleg, îi răspunse Alicia. Mai ales că trebuie să fi fost foarte... convingătoare în acest rol.

– Nu-i așa? Am fizicul necesar, adăugă Melanie, ascunzând de bine, de rău, cât de mult o atinsese replica Aliciei. Din întâmplare, am început să vorbim despre tine...

– Într-adevăr? o invită Alicia, care începuse deja să guste hazul scenei.

– Vrei să știi ce mi-a spus?

– Nu, răspunse ea cu fermitate.

Răspunsul ei nu o împiedică pe bârfitoare să-și golească sacul.

– După doamna vrăjitoare Jenkins, Lady Preston– da, ține la titlul tău– a fost odată săraca dar fermecătoarea Cenușăreasa satului care, pierzându-și pantoful, a fugit de prinț și s-a dus la Londra. Acolo, a găsit un alt prinț... în sfârșit, un înlocuitor... Și ea s-a întors pe plaiurile natale, mai frumoasă, mai bogată, văduvă cu o fiică vitregă.

– Această femeie este un pericol public, nu putu Alicia să se împiedice să spună.

– Ar fi putut să fie mai rău, sublinie Melanie. Se pare că te bucuri de favorurile doamnei „Bârfă". De fapt, face din tine un model demn de urmat. Sau: „cum poate o fată să se descurce!"

Otrăvita a știut cum să-și arunce săgețile, își spuse Alicia, înfuriată. Încă un punct în minus pentru Giles care se întâlnește cu acest gen de oameni. Cum a îndrăznit să plece și să o lase cu un asemenea monstru?

– Să profităm de faptul că bărbații întârzie ca să vorbim despre câteva lucruri, o invită „divorțata veselă". Am înțeles că tu și Giles ați fost...foarte apropiați mai de mult.

– A, da? Făcu Alicia, încercând să-și păstreze calmul. Vorbește-mi un pic despre acest lucru...

Amenințarea din vocea ei nu îi scăpă Melaniei.

– La naiba! Se pare că mi-am formulat prost întrebarea! Cât sunt de neîndemânatică... Voiam să vorbesc cu tine nu despre trecut, ci, mai degrabă, despre prezent. Voi pune toate cărțile pe masă, continuă ea, într-un suflet. Sunt nebunește îndrăgostită de Giles și deci ard de nerăbdare să aflu dacă te

mai interesează. O femeie trebuie să știe de unde poate să apară pericolul, explică ea pe tonul ei de confesiune. Dacă mă înțelegi...

Alicia începu să râdă.

– În ceea ce îl privește pe Giles, nu e cazul să-ți fie frică de mine. Aș merge chiar până să-ți ofer cele mai sincere urări de fericire, încheie ea, cu ironie.

– Genial, respiră Melanie, ușurată.

– În locul tău, adăugă Alicia, văzându-i pe cei doi bărbați apropiindu-se, nu m-aș bucura atât de repede. Va trebui să ai mult curaj și mult noroc ca să ai un loc – și să îl păstrezi – în viața amoroasă a lui Giles Ratcliffe!

Nu-și regretă înțepătura, încântată să o vadă pe Melanie răvășită de ultimele cuvinte.

* * *

Alicia se aplecă să întoarcă butonul radioului din mașină, savurând plăcerea melodiei clasice care se răspândea în interior. De ce nu se gândise mai de mult să-și cumpere o mașină decentă? Cu satisfacție, privi în jur, admirând interiorul confortabilului Range Rover.

Ideea să-și cumpere o mașină îi venise încă din biroul lui Edmund Truscott, iar agresivitatea lui Giles o hotărâse. Edmund se scuzase îndelung că o abandonase.

– Ca să-mi cer iertare, te invit mâine seară la cină.

Alicia ar fi refuzat, știind că munca o va reține la fermă în absența lui Polly, dar văzuse că Giles era aproape și asculta. Se

vedea clar că el nu aprobă felul în care se purta ea. Această constatare o înfurie: de ce se amestecă, acum când Melanie se agață de el fără cea mai mică urmă de decență, el care îndrăznise, cu câteva ore în urmă să-i joace cunoscuta scenă „nu putem să fim prieteni?".

– Aș fi încântată să petrec seara de mâine cu tine, răspunse ea, zâmbindu-i lui Edmund. Telefonează-mi de dimineață, de acord?

După roșeața lui Edmund, știu că jucase bine, promițând mai mult decât o simplă cină. Se pare că și pentru Giles, care aproape exploda de furie. Ce! doar un simplu schimb de cuvinte, când el îndrăznea să se afișeze cu această viperă! Urmarea îi depăși speranțele.

– Scuză-mă, făcu Giles, luând-o de braț și ducând-o la câțiva pași de masă. Mai exact, ce joc faci? o întrebă el cu voce joasă. Eu nu am...

– Tu nu ai făcut ce? îl întrerupse ea. Nu-ți ajunge o amantă? Oricum, ești ridicol, adăugă ea râzând. Văzându-te, s-ar putea crede că ești gelos.

– Desigur, sunt gelos! exlamă el, apoi orice urmă de mânie îi dispăru de pe față. Sunt la fel de gelos pe Edmund cât de geloasă ești tu pe Melanie... așa că să încetăm acest joc idiot. Să ne întâlnim aici la ora trei și...

– Nu, mulțumesc, am alte planuri, îi replică ea.

Dacă nu va găsi mașină, se va întoarce cu un taxi, hotărî ea.

Din fericire, descoperise ceea ce căuta din prima încercare, așa că acum ținea cu mândrie volanul Range Rover-ului ei nou-nouț.

În curând voi fi acasă, se gândi ea, intrând pe drumul de țară care ducea la Winterfloods Farm. Acasă... Da, s-a întors acasă, după opt ani și în ciuda tuturor problemelor, a tuturor grijilor, este chiar bucuroasă.

De când deschise ușa, își dădu seama că se întâmplase un dezastru.Mai întâi fu asaltată de un miros foarte puternic de sulf; apoi, deși era întuneric , văzu stratul de funingine de pe pereți. Apa de pe jos, pe care pluteau bucăți de cărbuni, îi ajungea până la glezne.

„Doamne! gândi ea, îngrozită, a explodat boilerul!"

Merse cu mare grijă pe urmele dezastrului. Nici bucătăria nu era în stare mai bună decât beciul. Numai vechea sobă părea întreagă; cel puțin nu va muri de frig. Trebuie să cheme un instalator cât mai repede cu putință, dar va fi destul de greu să găsească unul care să plece de acasă vinerea, la ora cinci după-amiază. Țârâitul telefonului o scoase din gândurile în care se adâncise; ridică receptorul și auzi vocea lui Elsie.

– Bine...bine...Mă bucur să aflu că te simți mult mai bine, zise ea, întrerupând șuvoiul de cuvinte al menajerei. Scuză-mă că te întrerup, Elsie, dar aici s-a întâmplat un dezastru. Cred că vechiul nostru boiler a explodat; n-am avut timp să văd toate pagubele. Spune-mi, nu cunoști cumva vreun instalator?

– O, Doamne, se îngrijoră Elsie, știam eu că această mașinărie va ceda într-o zi. I-am zis de multe ori lui Jed...

– Elsie! o întrerupse Alicia, știm amândouă cât de neglijent era Jed, nu-i așa? Dar asta nu-mi rezolvă problema. Știi

la cine aș putea să apelez? Până atunci, voi încerca să opresc apa; cred că îmi amintesc unde este robinetul principal.

– Este sub chiuveta de vase...în partea stângă. Închideți-l repede; între timp, mă voi gândi la o soluție.

Închiseră amândouă cu această speranță. Reușind cu chiu cu vai să strângă robinetul ruginit, Alicia verifică toate camerele de la parter. Fu foarte supărată când observă că mirosul de sulf și funinginea pătrunseseră peste tot. Bine că nu ajunseseră până la primul etaj, după cum se vedea pe scară. Din nefericire, la etaj o aștepta altă imagine de coșmar: țevile și chiuvetele din fiecare cameră lăsau apa să curgă fără întrerupere. Băltoacele creșteau văzând cu ochii în toate camerele.

În camera ei, Alicia aruncă pe jos niște prosoape care să absoarbă apa, când auzi un zgomot de pași.

– Sunt la primul etaj! strigă ea, abandonând pe moment „muncile acvatice". O! este fără speranță, mormăi ea, observând că, deși prosoapele erau îmbibate, băltoaca nu se micșora.

– Așa s-ar spune, se auzi în spatele ei vocea lui Giles.

– Ce faci aici? îl întrebă ea ștergându-și fruntea cu o mână umedă. Așteptam să vină instalatorul.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc. Totuși, am vorbit cu unul dintre oamenii mei. Trebuie să apară dintr-un moment într-altul.

– Marele Giles Ratcliffe vine încă o dată în ajutorul celor năpăstuiți! Scuză-mă, murmură ea. Încă nu-mi dau seama ce s-a întâmplat.

– E din cauza dezgheţului. Probabil că ţevile erau îngheţate, şi încălzirea bruscă de astăzi a făcut ca acestea să explodeze. Fă-ţi un mic bagaj până văd cât este de grav .

Despre ce vorbea? se întrebă Alicia.

Fără să-şi mai pună alte întrebări, Alicia îşi dădu jos rochia cea neagră şi îşi puse blugii. Giles intră exact în momentul în care îşi schimba puloverul.

– Instalatorul a venit, spuse el. Se pare că te-ai grăbit să închizi apa. Rezervorul de pe acoperiş trebuie curăţat, şi acest lucru trebuie făcut fără întârziere. Eşti gata?

– Gata pentru ce? întrebă Alicia.

– Doar nu te gândeşti să dormi aici, în mizerie şi-n frig? Va fi foarte frig în noaptea aceasta, iar instalatorul va tăia electricitatea; este prea periculos cu toată apa care este pe jos, explică el cu răbdare. Prin urmare, ia-ţi câteva lucruri de care ai nevoie căci vii cu mine la conac.

– Nici să nu te gândeşti! Mai bine mă duc la hotel, sau...

– Oh! Sper ca Dumnezeu să-mi dea puterea să te suport! Îţi ofer un acoperiş deasupra capului, nu patul meu! Am destule camere pentru oaspeţi la Manoir! Uită-te la tine, . ise el luând-o de mână şi obligând-o să se privească în oglindă, eşti sigură că vei găsi un loc liber la vreun hotel?

Monstrul! Din nefericire, avea dreptate: nu ar fi acceptată în nici un hotel cu faţa şi părul pline de funingine. Ar trebui să găsească mai înainte un loc unde să se spele.

– Destul cu discuţiile, zise Giles. Îţi dau cuvântul meu de onoare că te voi trata ca pe un oaspete...şi nimic mai mult, bine?

– Dar nu am văzut încă ce fac vacile...

Nu mai acceptă nici un argument, spunând că Tom se va ocupa de animale. Are doar cinci minute la dispoziție, nu mai mult.

Alicia n-avu timp decât să-i mulțumească instalatorului; în momentul următor se afla deja în mașina lui Giles în drum spre Manoir. Nu-și revenise încă de pe urma șocului; instalatorul dăduse grav din cap când ea întrebase dacă tavanul va rezista. Zgomotul roților pe pietriș o aduse la realitate; ajunseseră la conac.

– Aș fi putut să iau mașina mea, protestă ea. Și nu sunt încă sigură...

– Încetează, Alicia! ordonă Giles punând o frână bruscă în fața locuinței. Am vorbit destul despre asta; știu că n-ai fi pus piciorul la mine în casă din propria ta voință. Însă știm amândoi că nu ai de ales. Fie, aproape te-am răpit...

– Este cuvântul potrivit! explodă ea. Dacă tu crezi că o să intru în patul tău, cu toate fantomele aventurilor tale...

Discursul ei fu întrerupt de hohotul de râs al lui Giles.

– Hotărât lucru, îmi acorzi mai mult credit decât am! Mă flatezi, Alicia, dar să știi că nu am intenția să-mi pun mâinile pe corpul tău, chiar dacă mă atragi. Îți reînnoiesc promisiunea: în calitate de invitată în casa mea, ești de neatins, sacră. În concluzie, dacă ești neliniștită în privința apetitului meu sexual, liniștește-te, doamna Renshaw, care se bucură de venirea ta, îți va ține companie.

– Sora lui Elsie? se miră tânăra. Credeam că ea și soțul ei lucrează la...

– Au venit să lucreze pentru mine după moartea lui Sir Joshua; acum mă întreb cum m-am descurcat fără ei înainte. Iată-l pe Renshaw, spuse el văzându-l apărând pe solidul sexagenar cu părul încărunțit. Nu vreau să-l înnebunesc, așa că fii drăguță și nu striga „viol" imediat ce intri în casă. De acord?

– Simțul umorului tău mă îngrozește, șopti ea, înainte să coboare din mașină. Bună ziua, Renshaw, sunt încântată să te văd, îi spuse ea bărbatului pe care îl cunoștea din copilărie.

– Este o plăcere pentru noi, Lady Preston. Soția mea v-a pregătit camera; vă urăm bun venit și ședere plăcută la conac.

– Plăcută, desigur, nu mă îndoiesc,îl asigură ea mergând după omul bun la toate până în salonul cu lambriuri. De fapt, erai sigur că o să vin, nu-i așa? murmură ea pe un ton acuzator.

* * *

– A fost o cină delicioasă, doamnă Renshaw!

Alicia își roti privirea prin imensa bucătărie a conacului. Și nu o vedea doar cu ochii de copil de altădată, chiar și pentru un adult părea foarte mare. Toată casa îți lăsa impresia de măreție.

– Pot spune că a fost o adevărată plăcere să vă revăd, domnișoară Alicia. Sper că vă place camera pe care v-am pregătit-o. Să-mi spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva.

Elsie și sora ei semănau ca două picături de apă; aveau aproape aceeași statură, aceeași culoare a ochilor și același suflet mare.

– V-ați gândit la toate, o asigură ea, zâmbindu-i . Vă mulțumesc pentru grijă, doamnă Renshaw.

După ce-și făcu un duș fierbinte în baia de lângă camera ei, Alicia se odihni puțin la lumina roșiatică a veiozei. Draperiile de catifea albastră, cu același model ca și tapetul, dădeau acestei camere un aer cochet, făcând din ea un refugiu plăcut.

– Credeți că instalatorul va putea să repare toate stricăciunile? întrebă menajera.

– Dumnezeu știe, răspunse Alicia. Totul este cu susul în jos. O să profit de această situație ca să schimb, poate, întreaga instalație; voi vedea mâine.

– Știm cu toții că bătrânul Jed era cam neglijent; nu a făcut nici o îmbunătățire în casă, murmură doamna Renshaw. Sunteți binevenită oricât ar dura reparațiile. Voi profita de șederea dumneavoastră aici ca să vă pregătesc cele mai bune feluri de mâncare. Elsie mi-a spus că sunteți cam slăbuță.

– Slăbuță? exclamă Alicia râzând. Încă o masă ca aceasta și voi fi dublă! Mulțumesc pentru primire, doamnă Renshaw, dar nu cred că voi petrece mai mult de o noapte la conac.

În ciuda temerilor ei, Giles se purtase ca un gentelman când coborâse pentru cină, mulțumindu-se să-i șoptească la ureche că este încântătoare în rochia ei albastră de mătase. Politicos, abordase doar subiecte neutre. Alicia fu surprinsă să constate că petrecuse o seară excelentă.

– Vreau neapărat să învăț să gătesc, reluă ea cu entuziasm. O să-mi arătați într-o zi cum se pregătește această înghețată cu ciocolată?

– Și de ce aveți nevoie să știți să gătiți? Dacă țineți neapărat, vă voi dezvălui câteva secrete. O să profit de sfatul pe care mi l-a dat Elsie; poate vă mai îngrășați puțin.

– O, doamnă Renshaw, doar o cunoașteți pe sora dumneavoastră. Nu ar fi mulțumită decât dacă aș cântări cât un elefant. De fapt, starea ei de sănătate mă cam îngrijorează. Știți dacă a fost la doctor din nou?

– Da, o sun în fiecare zi și-i spun să nu se mai consume atât pentru Fred al ei. Este la fel de bolnavă ca el. M-am asigurat că își ia medicamentele. În curând va fi la fel de sprintenă ca o fetișcană.

– Sunt foarte mulțumită. Ferma este goală fără ea.

– Dumneavoastră vorbiți! răspunse menajera. Dar fără dumneavoastră? Toată lumea este încântată că v-ați întors. Bietul domn Ratcliffe a fost atât de nefericit cât ați lipsit... cu soția lui și cu filfizonii care o înconjurau. Era dezgustător... Este timpul să se recăsătorească, toți suntem de acord. Cu o femeie care să-l iubească și să-l facă fericit.

Alicia, care nu se aștepta la acest gen de discuție, se puse în gardă.

– Ei, bine, nu cred că va întârzia să-și găsească o soție. Melanie Todd este potrivită, nu-i așa? spuse ea cu prudență.

– Nu vorbeam despre ea, pronunță femeia cuvintele apăsat. Ea nu este pentru domnul Ratcliffe, în nici un caz! Nici

pentru brațele lui, nici pentru casa lui, este clar. Haide, draga mea, gustă din prăjiturile astea, vreau să le servesc mâine la ceai.

– Oh, Dumnezeule, nu mai pot înghiți nimic... Mmm, delicios, spuse Alicia, care nu putuse rezista.

– Nu-i așa? recunoscu bucătăreasa, foarte satisfăcută. Când Elsie mi-a spus că sunteți văduvă și că veniți la înmormântarea lui Jed... pot să vă spun că toate clopotele au început să sune– este un fel de a spune. N-am avut niciodată nevoie de o pereche de ochelari ca să știu că domnul Ratcliffe și dumneavoastră sunteți făcuți unul pentru celălalt. Adevărate turturele! Cu cât mai repede vă legalizați dragostea, cu atât mai repede va fi toată lumea fericită... S-a întâmplat ceva, domnișoară Alicia?

Tânăra tușea să-și dea sufletul. Da, se întâmpla ceva, dar nu era din cauza prăjiturii... Reușì între două accese de tuse să ceară un pahar de apă. Când se liniști, se hotărî să facă lumină în ceea ce recunoștea că este o adevărată conspirație.

– Da, am auzit bine ce spuneți, doamnă Renshaw, așa că permiteți-mi să pun lucrurile la punct... Nu este vorba, între domnul Ratcliffe și mine, de...

– Sper că nu mă vorbești de rău, Alicia, interveni Giles care se ivise brusc în pragul bucătăriei.

– Afară, domnule Ratcliffe, protestă menajera. Nu vă voi lăsa să râdeți de această tânără. Ieșiți amândoi, se hotărî ea. Renshaw vă va aduce cafeaua.

Privindu-i cu căldură, ca pe doi îndrăgostiți, îi însoți până în salon. Alicia își înghiți furia în tăcere, până fu singură cu Giles iar ușa fu închisă.

– Am fost complet idioată! exclamă ea. Oarbă! Este o adevărată mafie în acest sat! Dar n-o să mă las păcălită!

– Te rog, calmează-te și spune-mi ce se întâmplă, o rugă Giles cu blândețe.

– E clar ca lumina zilei... Înțeleg...bombăni ea, plimbându-se nervoasă prin salon. Vrăjitoarele... amândouă... le aud de parcă aș fi fost acolo... complotând la telefon, zi și noapte! Știau ce voi face chiar înainte să mă gândesc eu.

Giles se postă în fața ei, oprind-o.

– Calmează-te! Ce te chinuie așa? Să ne așezăm și să discutăm cu calm.

Ea îl privi, buimacă, ca și cum abia descoperise prezența lui, apoi acceptă să se așeze.

– Scuză-mă, mormăi ea. De obicei, nu mă las atât de repede scoasă din fire. Sunt mai degrabă de un calm... oricum așa credeam...

– Glumești? exclamă Giles, râzând. Ai fost întotdeauna iute la mânie, emotivă și te-ai fi luptat până la moarte pentru ceea ce credeai că merită. Ceea ce ne aduce la problema de acum: de ce ești atât de agitată?

Alicia respiră adânc, gata să-i povestească toate mașinațiile celor două surori, înainte să-și dea seama că este pur și simplu imposibil. Nu numai că l-ar fi implicat și pe el în toată această poveste, dar ar fi riscant: dacă el găsește totul foarte nostim? Roși toată, căutând un pretext pentru această furie.

– Eu... mă întrebam cum ai aflat despre dezastrul de la fermă azi după-amiază... Bineînțeles, îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit, chiar dacă eram prea prost dispusă ca să te primesc cu politețe, dar, coincidența...

– N-a fost nici o coincidență. Nu este nimic extraordinar. Tocmai mă întorsesem acasă când doamna Renshaw mi-a cerut să mă duc la Winterfloods. Elsie telefonase, îngrozită, întrebându-se cum te vei descurca într-o casă inundată și înghețată.

Desigur! se gândi Alicia. O nouă conspirație a celor două femei! Oare de când pândesc din umbră? Acum, întâmplările îi dădeau Aliciei amețeli: Elsie devenise mai insistentă la telefon după moartea lui Walter; ar putea să parieze că Renshaw îl convinsese pe Giles să se ducă la înmormântarea lui Jed! Și cum aflase că oile începuseră să fete la Winterfloods? Elsie, Elsie și încă o dată Elsie! Aliciei nu-i mai venea să zâmbească. De fapt, toate acestea sunt foarte stânjenitoare... Din fericire Giles nu părea să se îndoiască de ceea ce-i spunea.

– Aștept încă să-mi spui ce te-a înfuriat atât de mult, continuă el, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Oh...Nimic, de fapt.

Cu ușurare, îl văzu pe Renshaw intrând cu un platou încărcat. Profită de intrarea lui și se așeză pe fotoliu, departe de Giles, a cărui apropiere o tulbura. În timp ce își bea cafeaua, spera că Giles va vorbi în sfârșit, că-i va explica de ce a trimis ordinul de evacuare. Va fi furios să afle că ea făcuse contestație, dar cel puțin discuția va fi deschisă. În ciuda sfatului domnului Pemberton, ar fi dispusă să-i vorbească lui Giles dacă el va face primul pas. Nu suporta deloc ușor amestecul de mânie și de vină pe care îl simțea în preajma lui.

– E atât de mult de când ai plecat din Eastdale, spuse Giles brusc. Ai fost fericită cu soțul tău? întrebă el cu blândețe.

– Ce întrebare ciudată! Da, bineînțeles. Foarte fericită. Walter era un bărbat blând, amabil... Nu știu ce-aș mai putea să spun.

– Și nu te-a dezamăgit până la sfârșit.

Observă nota ironică din vocea lui.

– Nu m-am căsătorit cu el pentru bani.

– Dacă așa spui tu... replică el, neconvins.

– Da, spun. Căsătoria mea a fost fericită. Desigur, am avut o existență confortabilă, dar acest lucru nu contează dacă nu există afecțiunea, căldura.

– Același lucru l-ai fi avut și dacă te-ai fi căsătorit cu Scott Harper?

– Eu, să mă căsătoresc cu Scott Harper?

Uimirea o lăsă mută pentru un moment. Scott era un bătrân partener al lui Walter. La moartea soțului ei, el îi propusese Aliciei să ocupe locul rămas liber în asociația financiară care funcționa de câțiva ani. Astfel, se întâlnea foarte des cu Scott, în principal pentru acțiunile caritabile, dar nimic în plus.

– De unde ți-a venit o astfel de idee?

– Cred că am citit într-un ziar.

– Oh, fii serios! replică ea cu un râs nervos. Cine dă atenție acelor bârfe? Oricum, viața mea nu te privește.

– De acord, aprobă el, fulgerând-o din priviri.Oricum, nu mă pot împiedica să nu observ că vorbești despre căsătoria ta fericită fără să fi spus măcar o singură dată cuvântul „dragoste". Dacă înțeleg bine, pasiunea nu-și găsea nici un loc în relația voastră?

Îndrăzneala comentariului lui o lăsă un moment mută. Strângându-și pumnii cu nervozitate, se strădui să-i răspundă:

– Nu ești cel mai potrivit să critici viețile conjugale ale altora sau să le ironizezi, murmură ea cu gravitate. Fără îndoială, ar trebui să-ți spun că îmi pare rău că tu și Camilla nu ați avut o căsătorie fericită, dar nu vreau să mă prefac. Să fim sinceri, Giles, nu știi despre dragoste nici cât să scrii pe spatele unui timbru poștal.

– Vrei să spui că tu ești expertă?

– Cel puțin prin faptul că am iubit pe cineva... Da. Nu este vorba despre competență, nici despre performanță, dar cel puțin eu cunosc acest sentiment. Ceea ce nu se poate spune despre tine! Să seduci toate femeile pe care le întâlnești nu dovedește nimic. Nu mă mir, de fapt, că mariajul tău n-a durat decât un an. Este chiar prea mult!

Trăsăturile lui Giles păreau sculptate în piatră, doar ochii îi luceau ca două lacuri înghețate.

– Nu știi nimic despre căsătoria mea, aruncă el cuvintele printre dinți, cu sălbăticie.

Apropiindu-se de Alicia, o prinse de umeri și o scuturâ cu violență. Ea încercă să-l respingă, dar nu reuși.

– Lasă-mă!

– Când voi vrea! Tu ai fost vinovată de toată nefericirea și disperarea pe care nici nu pot să ți le descriu, Alicia, așa că de ce să nu auzi, măcar o dată, adevărul? Nici măcar nu bănuiești ce infern a fost căsătoria mea...

– Acest lucru nu mă privește!

– Nu? De ce, după părerea ta, am luat-o în căsătorie pe Camilla? Când te-am pierdut, când ai zburat spre soțul tău bătrân și bogat... nu am mai știut ce să fac, nu-mi mai păsa...

– Giles, nu fi ridicol! îl rugă ea în fața acuzației pe care o credea copilărească . Nu sunt vinovată nici că te-ai căsătorit, nici că n-a mers. De fapt, nu vreau să știu nimic; detaliile vieții tale intime nu mă interesează! Logodnica ta mi-a spus, acum opt ani, nu numai că știa de aventura noastră, ci știa și de multe altele! încheie ea cu un zâmbet trist.

– *Era o minciună!* strigă Giles, ieșit din fire.

Mânia lui furtunoasă, disperarea lui, o îngrijorară pe Alicia.

– N-am fost niciodată logodnicul Camillei, reluă bărbatul. În orice caz, nu înainte de plecarea ta la Londra. Oricum, refuz să fiu considerat Don Juan-ul local... Mai degrabă dimpotrivă... murmură el cu amărăciune.

– Și draga noastră Melanie? Nu încerca să mă faci să cred că nu o cunoști intim!

– Alicia! De acord, am mers cam departe de data asta, recunoscu el, dar nu îți dai seama că m-am folosit de ea ca să te provoc și să obțin în sfârșit o reacție de la tine? Ceea ce vrea Melanie și ceea ce obține nu sunt aceleași lucruri. Dragostea mea! Ar trebui să știi că nu m-a interesat niciodată o altă femeie în afară de tine; și ce am trăit noi nu a fost o aventură. N-am încetat să mă gândesc la tine, să te doresc, să...

Alicia se înfioră la auzul acestor vorbe.

– Nu, Giles...

Protestul îi fu oprit de buzele lui Giles care se aplecară spre gura ei cu o încetineală provocatoare. Mângâierile lui atât de intime o făceau să tremure, să tresară, făcând să renască în interiorul ei dorința care mocnise în jarul pasiunii lor dintotdeauna. Alicia se simțea pierdută când Giles se îndepărtă de ea fără tragere de inimă.

Câtva timp se priviră intens, într-o tăcere apăsătoare, în care se auzeau doar respirațiile lor întretăiate. Cu un efort care i se păru supraomenesc, femeia se eliberă din brațele care o țineau încă prizonieră.

Giles se îndreptă spre șemineu, întorcându-i pe jumătate spatele.

– Îmi pare rău că nu mi-am ținut promisiunea, spuse el încet. Ai face mai bine dacă te-ai duce la culcare, Alicia. Și să nu-ți fie frică, nu te voi asedia în camera ta în această noapte!

Râsul lui amar și dur o urmări până la scară.

Tremurând încă din cauza tensiunii nervoase, își perie părul aproape douăzeci de minute. Abia se recunoscu în femeia palidă și cu ochii plini de lacrimi pe care o văzu în oglindă.

Din cauza oboselii, renunță să se gândească la cuvintele lui Giles. Întreaga ei existență se oprise parcă în momentul în care descoperise adevărul: încă îl mai iubea pe Giles în ciuda anilor care trecuseră. Și în ciuda căsătoriei cu Walter. Acea dragoste pe care i-o dăruise în vara când avea șaisprezece ani, era întreagă și acum.

Capitolul 8

Alicia rămase trează o bună parte din noapte, luptând împotriva faptului că, în ciuda trădării lui din trecut, în ciuda purtării lui din prezent, Giles îi inspira încă o iubire nebună.

Hotărâtă să-l evite cât mai mult posibil, aşteptă ca el să plece a doua zi de dimineaţă, înainte să-l roage pe Renshaw s-o conducă la Winterfloods. Acolo îl găsi pe instalator şi echipa lui lucrând să evalueze pagubele. Măsura cu paşi mari camerele, nefericită, când se întâlni cu meşteşugarul care îi spuse că primise instrucţiuni de la domnul Ratcliffe.

– Mi-a spus că nu e nici o grabă. De fapt, ne-ar conveni să începem treaba în opt zile. Dacă sunteţi de acord, domnişoară...

– Desigur că nu! exclamă Alicia. Cu cât mai repede instalaţi un boiler nou şi reparaţi ţevile, cu atât mai bine.

Dacă Giles îşi imagina că poate să o ţină prizonieră la conac, se înşela.

– Aș vrea să mă instalez înapoi în casă mâine seară, precizăea cu autoritate. Știu că de obicei nu lucrați în week-end, dar vă voi plăti pe măsură, adăugă ea mai zâmbitoare. De altfel, aș dori să verificați tot sistemul și să îmi propuneți îmbunătățiri. Nu acum, adăugă ea în fața aerului nedumerit al bărbatului. Astăzi trebuie reparate țevile și dat drumul la căldură.

– De acord, domnișoară, răspunse instalatorul, întorcându-se spre ajutoarele lui. Haide, la treabă, nu avem timp de pierdut!

Alicia era încă la fermă când Edmund Truscott îi dădu telefon. Uitase de invitația la cină, dar profită de ocazie ca să evite o nouă seară cu Giles la conac.

Bietul Edmund! Nu fu în nici un caz compania pe care o visase! Îngrijorată, neatentă, nu făcu nici cel mai mic efort să umple pauzele interminabile din conversație; n-ar fi fost capabilă. Fără îndoială, Edmund fu la fel de ușurat ca și ea când cina luă sfârșit. Cu toate acestea, el îi dădu o nouă întâlnire Aliciei, care răspunse vag, fără să fixeze o dată.

În aceeași sâmbătă, se duse la Elsie și o găsi pe bătrâna menajeră hotărâtă să reia lucrul la Winterfloods începând de luni de dimineață. Nu cedă nici la mustrările Aliciei până ce aceasta nu-i demonstră că instalatorii nu-și terminaseră treaba.

– Te rog, Elsie,odihnește-te încă un pic, o rugă tânăra femeie. Nu-ți fie teamă, am învățat destule ca să nu mor de foame!

– Poate că mie nu-mi place să stau acasă, fără să fac nimic, bombăni Elsie. Este tot ce poate fi mai rău pentru sănătate. Am aflat, adăugă ea, că sunteți la conac.

– Nu mă îndoiesc că ești la curent, Elsie! exclamă tânăra. De fapt, urmă ea, înainte de plecare, vă sunt foarte recunoscătoare, surorii tale și ție, că ați uitat ideile caraghioase pe care le aveați despre mine și domnul Ratcliffe. Știu foarte bine că ați complotat împreună, nu încerca s-o faci pe neștiutoarea! Telefonul funcționează bine, chiar prea bine, între casa ta și conac! Voi spune un lucru, încheie ea, nu sunteți nici mai discrete, nici mai caritabile decât doamna Jenkins!

– Ah! Nu-i adevărat! se revoltă biata Elsie, atinsă acolo unde o durea. Sora mea și cu mine nu vrem decât fericirea dumneavoastră și a domnului Ratcliffe. Și ne-am hotărât că era timpul să încetați amândoi cu prostiile. Toată lumea din sat știe că sunteți făcuți unul pentru altul și dacă n-ați fi atât de orbi... Ne îmbolnăviți, asta-i tot!

La aceste cuvinte Alicia nu mai avu replică. Ar fi trebuit să-i povestească toată aventura ei cu Giles și nu era pregătită pentru astfel de dezvăluiri.

* * *

La miezul nopții, Alicia se mai gândea încă. Ani întregi, la Londra, se străduise să se convingă că Giles făcuse alegerea cea mai bună. De fapt, Camilla o făcuse pentru el. Camilla, cea care știa cum trebuie primiți oaspeții, care fusese crescută printre nobilii din regiune, care cunoștea „lumea bună", era mult mai potrivită pentru Giles decât o fată crescută la fermă.

Îi trebuiseră luni, ani, ca să omoare speranțele nebune născute în sufletul unei adolescente de șaisprezece ani și jumătate, destul de oarbă, destul de naivă ca să-l creadă sincer pe cel care spunea că se va căsători cu ea. Cei zece ani diferență, poziția socială diferită nu-i păreau o piedică.

Elsie avea dreptate într-o singură privință: atunci când vorbea despre „prostii". Dar Alicia crescuse și nu îl va mai lăsa pe Giles să o rănească din nou sau să deschidă o rană mai veche.

A doua zi de dimineață, coborând din camera ei cu prudență, fu ușurată să descopere că Giles se străduiește să o evite la fel de mult. Dorind să scape de masa de duminică, o rugă pe doamna Renshaw să-i pregătească un picnic cu un termos de supă caldă, motivând că trebuie să lucreze acasă.

De fapt, bătrânul Tom Bates nu o lăsă să se ocupe de oi, așa că își petrecu ziua încălzind multe găleți de apă pentru spălatul pereților pătați de funingine. Din nefericire, munca fizică nu îmblânzi în nici un fel haosul din gândurile ei.

Era prea târziu să dea înapoi. Acum că reclamase ferma, se găsea prinsă în capcana unui torent de sentimente pe care până acum le ignorase. Să se bată cu Giles pe terenul lui, atât juridic cât și sentimental, i se părea mai presus de puterile ei!

După amiază, întoarcerea veselei Polly– însoțită de patru gâște și de doisprezece pui de găină!– o mai îndepărtă de gândurile ei întunecate. Instalatorul și echipa lui terminaseră lucrul cel mai urgent, așa că Alicia își putu primi fiica vitregă într-o casă cât de cât pusă pe picioare. Desigur, mai rămâneau multe de făcut, dar era încântată că reușise să șteargă dungile negre de pe pereți.

Doar când se instalaseră în bucătărie, în fața unei cești de ceai, avu Alicia curaj să-i vorbească fetei despre ordinul de evacuare trimis de administratorii lui Giles ca și despre măsurile luate de ea pentru obținerea succesiunii contractului de închiriere.

– Ce viclean! Ce perfid! Ce tip îngrozitor! exclamă Polly, revoltată. Nu-l cunosc prea bine, este adevărat, dar n-aș fi crezut că va putea face așa ceva... Chiar dacă vrea neapărat să-și recupereze ferma, trebuia să se comporte așa? Nu înțeleg de ce nu ți-a vorbit despre acest lucru! Nu se potrivește cu caracterul lui, continuă ea mai calm. Mai ales că ne-a ajutat întotdeauna... cu oile, cu instalatorul...

– Fără îndoială ca să-și protejeze proprietatea, interveni Alicia.

– Dar mi-ai spus că nu era grăbit să vadă totul rezolvat. Ceva nu stă în picioare în această poveste. De ce nu vorbești cu el? Cred că undeva este o greșeală.

Suspinând, Alicia clătină din cap.

– Domnul Pemberton și Edmund Truscott m-au sfătuit să nu joc cu cărțile pe față. Ai dreptate, ar fi mai bine să încerc să mă înțeleg cu Giles, dar trebuie să-mi las mandatarul să trateze cu al lui.

– În orice caz, sunt încântată că rămânem aici, încheie Polly, veselă.

Alicia încercă s-o convingă că nu este bine să vândă blana ursului din pădure, dar Polly nu o ascultă și începu să-i povestească week-end-ul petrecut cu Bob.

– Mi se pare că îți place acest tânăr, spuse Alicia cu prudență.

Polly zâmbi poznaș.

– Draga mea mamă vitregă este îngrijorată?

– Nu! Sigur că nu. Mă interesează doar relațiile tale, asta-i tot, se bâlbâi Alicia.

– Biata Ally, glumeam! râse Polly. Bob este pur și simplu un tânăr drăguț și mă învață lucruri atât de interesante despre creșterea animalelor. Am văzut lucruri extraordinare la ferma vărului lui. Au doar câteva vaci de lapte, dar fac brânză... mi-ar plăcea să încerc așa ceva.

– Rămâi pe moment la gâște și la pui de găină, te descurci foarte bine, o rugă Alicia. În ceea ce privește brânza, mai întâi trebuie să faci studii, nu-i așa?

Alicia își puse o haină groasă și se îndreptă spre conac.

Ar fi preferat să se întoarcă acasă fără să-l mai vadă pe Giles, dar politețea o obliga să-i mulțumească pentru ospitalitate. Îl găsi în biroul lui sumbru, cu pereții acoperiți de cărți. Conversația fu foarte tensionată. Dacă Alicia era foarte nervoasă, fu uimită să constate că și Giles era la fel! „Nu mi-a acordat mai multă atenție decât unei păstorițe desenate pe tapet" se gândi ea, furioasă pe drumul de întoarcere spre Winterfloods. Apoi își dădu seama că este ridicol să reacționeze așa.

Epuizată, se strecură în pat și adormi imediat.

* * *

– Poștașul n-a adus nimic! anunță Polly când o văzu coborând la masă. Crezi că Edmund Truscott i-a scris deja lui Giles? Mi-ar plăcea să fiu un șoricel mic și să-i văd fața când o să primească această scrisoare!

În timp ce hrănea animalele, Alicia simți descrescând în ea nervozitatea produsă de cuvintele lui Polly. Poate vor trece zile întregi, chiar săptămâni, până când Giles va primi vestea de la mandatarii lui.

După prânz apăru Bob Cooper, cu un furgon atașat la mașină.

– Vă duceți să călăriți? întrebă Alicia.

– Nu. Bob trebuie să ia o mânză bolnavă de la o fermă vecină. Mă duc cu el. Ally, am uitat să dau jos fân din hambar. O voi face când mă întorc, de acord?

– Mă ocup eu imediat, spuse Alicia înainte să le ureze drum bun.

Două minute mai târziu, se urca pe vechea scară de lemn care ducea la hambarul cu fân.

Era o treabă foarte grea să găsească baloții de fân în partea de sus a hambarului, să-i târască și să-i arunce prin trapă în mijlocul grajdului. Tânăra femeie se încălzi din cauza efortului așa că își scoase întâi vesta călduroasă, apoi puloverul, rămânând în cămașă. Agrafele care îi susțineau părul se desprinseră și buclele aurii îi căzură în cascadă pe umeri.

Tocmai lua din nou furca după o scurtă pauză, când auzi un zgomot de motor în curte, urmat de o frână violentă și de trântirea unei portiere. Sângele îi îngheță în vene când auzi o voce furioasă.

– Alicia! Unde ești? striga Giles. O să te spânzur! Tu ai vrut-o!

Cerule! O asemenea furie n-ar putea avea decât un singur motiv: aflase că făcuse cerere pentru succesiunea contractului de închiriere de la Winterfloods!

Cu inima bătând foarte tare, Alicia speră, cu naivitate că, neprimind nici un răspuns, Giles va pleca. Se scurseră câteva secunde apoi, auzind bătaia puternică la ușă, își dădu seama că el o căuta în casă. Toate speranțele ei să-l vadă dispărând se spulberară.

– E inutil să încerci să te ascunzi, Alicia! striga Giles cu o voce puternică și care răsuna în curte. Știu că nu ești departe. Și când o să te găsesc... Oh! Îți jur că vei regreta!

Tremurând, Alicia privi disperată în jurul ei. Nu c-ar vrea să evite discuția... Nu! Știa că Giles va reacționa violent când îi va afla intențiile...dar realitatea era mai înfricoșătoare decât își imagina! Nimeni n-ar risca să înfrunte un bărbat atât de furios care vorbește despre spânzurătoare și despre alte torturi la fel de puțin atrăgătoare! Dar unde să se ascundă? În afară de ascunzișul unor baloți de fân care pot s-o sufoce, nu vedea nici un alt loc în care să se adăpostească. Bârnele nici nu erau suficient de late ca s-o poată ascunde de privirile lui. N-avea nici o speranță!

– Poți să-ți spui rugăciunile! continuă Giles cu accentul personajului negativ din filme.

Sistematic, fără greșeală, o căuta în toate colțurile fermei. Fiecare secundă îl apropia de Alicia. Ar trebui să fugă! Dar cum?

Scara era prea grea s-o poată trage înăuntru și apoi ar face zgomot... Să închidă trapa? Dacă ar reuși să o blocheze cu o bară de metal... un strigăt triumfător de jos îi spuse că era prea târziu.

– Aha!Te-am găsit! exclamă Giles, pus pe drumul cel bun de baloții de fân deja aruncați.

Paralizată, Alicia văzu apărând prin trapă întâi capul, apoi umerii lui. Din instinct, se retrase până la peretele moale și parfumat format din baloții de fân. Giles era în fața ei, privind-o mai întâi într-o liniște amenințătoare.

– Pleacă... strigă ea știind că totuși e în zadar.

– Glumești? replică Giles cu un râs răgușit și dur. Dacă nu mă înșel, draga mea Alicia, avem ceva de discutat, nu-i așa?

Înainta spre ea.

– Nu! strigă ea, retrăgându-se spre fân de parcă ar fi putut s-o scape de amenințările lui Giles.

– De ce ai făcut asta? reluă el. De ce nu mi-ai spus nimic? De ce m-ai lăsat să aflu printr-un telefon că reclami prelungirea contractului? Ți-ai pierdut limba? insistă el în fața liniștii împietrite a tinerei femei.

– De ce... De ce ar fi trebuit să-ți spun ceva? reuși ea în sfârșit să rostească, cu o voce care tremura de frică.

Giles o prinse de umeri și o zgâlțâi fără milă.

– Profitoare ce ești! Da, ți-am spus „profitoare" și chiar așa cred că ești! se răsti el, strângând-o de umeri. Cum altfel să-ți spun? Să stai la mine în casă, să-i cucerești pe cei doi Renshaw... Toate acestea ca apoi să mă înjunghii pe la spate! Dumnezeule, n-am mai fost niciodată atât de nervos!

– Nu ești singurul! îi strigă ea, cu ochii strălucind de mânie. Am suferit destul din cauza ipocriziei tale! De ce nu ți-aș fi dat aceeași lecție?

Ochii cenușii ai lui Giles nu mai erau decât două lacuri de metal topit.

– Despre ce naiba vorbești? o întrebă el aspru. Ce ipocrizie? Trimițându-mi ajutoarele la tine? Ajutându-te când ai rămas în pană? Făcând tot ce pot ca să te ajut? Ce îmi reproșezi? Oh! Dacă vrei să găsești ceva de reproșat, mai ai mult de muncit!

– Mulțumesc, știu deja! Mandatarii tăi m-au anunțat că trebuie să plec de la fermă la Buna-Vestire, nelăsându-mi decât trei săptămâni pentru tot ce este de făcut! Atunci am știut ce individ prefăcut ești. Douăzeci de zile, atât îmi dai ca să părăsesc casa în care familia mea a trăit generații întregi! încheie ea cu un strigăt răgușit.

Împinsă de furie, îl lovi cu piciorul și apoi îl pălmui cu putere. Zgomotul fu ca al unui foc de armă, după aceea nu se mai auzi decât respirația lui Giles. Alicia încremeni în fața figurii lui palide, cu liniile roșii ale degetelor ei pe obraz. În viața ei nu mai lovise pe cineva.

– Eu...Scuză-mă, Giles! Îmi pare rău, enorm de rău... se bâlbâi ea, fugind din fața victimei ei, mai amenințătoare ca niciodată. Oh!

Retrăgându-se din fața lui, se împiedicase de un balot de fân și-și pierduse echilibrul. Cu respirația tăiată, se rostogoli pe podea. Un pic zdruncinată, nu pierdu totuși zâmbetul satisfăcut al lui Giles.

– Ce-i cu povestea asta cu evacuarea? întrebă Giles.

Descurcându-se cu greutate din fân, nu se ridică decât ca să se ghemuiască din nou la apropierea amenințătoare a călăului ei.

– Ce nemernic! îi răspunse cu o voce răgușită. Îți place să faci pe nevinovatul! De-abia m-am întors la Eastdale că administratorii bunurilor tale i-au anunțat avocatului meu ordinul de evacuare. Nu-mi venea să cred! Nu-mi puteam închipui că vei hotărî acest lucru fără să-mi vorbești măcar. Vezi cât pot să fiu de naivă!

– N-am nimic de-a face cu această hotărâre, replică Giles. Îți dau cuvântul meu de onoare, Alicia; este pentru prima oară că aud acest lucru.

– Cuvântul tău de onoare! repetă ea pe un ton amar. Nu mă face să râd! Ai fost întotdeauna un mincinos, Giles Ratcliffe. M-ai mințit de când te cunosc! Nu voi avea încredere în tine tocmai acum!

– Spun adevărul, strigă Giles.

– Da, poți să țipi, asta nu schimbă nimic. Am făcut apel pentru prelungirea contractului și voi câștiga, chiar dacă va fi prima și ultima victorie împotriva ta!

În liniște, se măsurară din priviri. Puțin câte puțin, spre marea tulburare a Aliciei, expresia de mânie de pe figura lui Giles se transforma în blândețe și dorință. Tânăra femeie nu se putea înșela, pentru că și ea se simțea cuprinsă de o moliciune trădătoare. Privirea lui Giles pe sânii ei îi provoca o febră care nu se datora mâniei. Murmurând un „nu" abia

auzit, se îndreptă spre trapă. În tensiunea extremă care îi învăluia, reacționară amândoi cu violență egală. Giles o prinse de braț, ea îl împinse. Își pierdură echilibrul și se rostogoliră în fân. Tânăra era pe spate, cu mâinile prinse iar Giles o imobilizase cu greutatea corpului lui. Alicia ar fi plâns de furie, de neputință.

– Lasă-mă să plec, îl rugă ea, luptându-se ca o tigresă.

Sărutul brutal al lui Giles se adânci imediat într-o lungă și necruțătoare posesie, pentru a se încheia cu o mușcătură răzbunătoare.

– M-a durut! strigă Alicia, reușind în sfârșit să respire.

– Special... murmură el, plimbându-și buzele pe obrazul ei palid.

Timpul păru că se oprește când se priviră lung. Mâna lui Giles tremură când mângâie buzele, apoi părul des al celei pe care o ținea prizonieră.

– Oh! Alicia...! Nici nu mai știu de ce ne certam. În sfârșit... mai târziu...

Un fel de râs sau un geamăt scăpă de pe buzele lui când se aplecă să o sărute.

Ea nu avea, de fapt, altă dorință decât aceasta, chiar dacă în interiorul ei se dădea o bătălie, dar corpul, sângele ei nu-i mai aparțineau. Buzele lui Giles erau ale ei; simțurile lor se topeau într-o ardere senzuală care îi copleșea pe amândoi. Pulsul Aliciei bătea în ritmul dorinței, până în profunzimile cărnii ei.

Deja fiecare mângâiere, cea mai mică mișcare rezona, creștea în corpul celuilalt. Fremătau împreună și numai acest lucru conta.

Giles nu o mai ținea cu forța. Îi lăsase mâinile libere ca să-i descopere pieptul, să-și bucure mâinile, buzele, cu căldura sânilor ei.

El ridică privirea, tremurând, cu ochii strălucind în penumbră și prinse în palme fața tinerei femei.

– Alicia, vreau să fac dragoste cu tine, murmură el cu o voce întretăiată. Sunt opt ani de când absența ta mă omoară, de când sunt înfometat de tine... E mai mult decât pot suporta!

Își afundă fața între sânii tremurători ai Aliciei. Ea nu-i răspunse decât printr-o tresărire, iar degetele i se strânseră în părul lui Giles care o acoperea cu sărutări arzătoare. Îl voia mai mult decât orice pe lume; nu îl voia decât pe el. Intensitatea dorinței era aproape dureroasă.

Într-un elan instinctiv, violent, regăsiră mângâierile familiare, plăcerile sfâșietoare; emoția dezlănțuită, sălbatică, pe care încercaseră să o uite în acești opt ani și care acum se arăta mai puternică, în această foame febrilă, primitivă pe care o aveau unul de celălalt.

Mult mai târziu, se odihneau goi în parfumul îmbătător al fânului. Degetele lui Giles mângâiară obrazul Aliciei, cerându-i să-și întoarcă figura spre el.

– Dragostea mea, trebuie să vorbim, murmură el.

– Mmm...?

Arderea pasiunii lor o lăsase moleșită. Frenezia amoroasă a lui Giles o câștigase, o învinsese, o copleșise în cea mai mare, cea mai uimitoare dintre plăceri. Acum trebuia să revină la realitate și nu avea curajul s-o facă.

– Nu vreau să-ți cer scuze, o preveni Giles cu blândețe. Era inevitabil. Te vreau, nu te vreau decât pe tine și de această dată nu te voi mai lăsa să pleci!

Ea tresări, atât în fața hotărârii cu care vorbea, cât și sub mângâierea posesivă a degetelor lui. Cât erau de fragile barierele ridicate în toți acești ani, ca să se prăbușească atât de repede, atât de brutal și s-o lase pradă bărbatului alungit lângă ea! Acest lucru o înspăimânta.

Ca să-și ascundă lacrimile care îi udau genele, întoarse capul. De unde să găsească forța să se smulgă de lângă el pentru totdeauna, când știa, cu o singură mângâiere să-i reaprindă dorința?

– Nu... niciodată, murmură ea.

– Ești nebună? strigă Giles strângând-o în brațe și aducând-o deasupra lui. Predă-te, Alicia. N-a mai fost nimeni și nici nu va mai fi nimeni altcineva pentru mine. Vreau să ne căsătorim și...

Restul cuvintelor lui se pierdu în mișcarea bruscă cu care se ridică la auzul unei mașini care intra în curtea fermei.

Se auzi zgomotul portierelor și apoi exclamația lui Polly:

– Este Range Rover-ul lui Giles Ratcliffe! Poftim! A oprit în mijlocul curții și nimeni nu mai poate să intre!

Răspunsul lui Bob nu se auzi.

– Această fată ar fi trebuit strânsă de gât la naștere, comentă Giles, prea puțin înțelegător în acest moment.

Ridicându-se, își luă în grabă hainele aruncate peste tot prin fân. Alicia îl privi cu îndrăzneală, puțin abătută de

întoarcerea lui Polly. Își aminti într-un târziu că și ea era goală și-și luă repede cămașa pe care încercă să o închidă cu degete tremurătoare.

– Grăbește-te! șopti Giles.

Zgomotul porții metalice ajunse până la ei. Giles riscă să arunce o privire în curte, după care reveni lângă Alicia râzând.

– Ghicește! Vei fi încântată, murmură el culegând câteva fire de fân din părul ei. Fiica ta vitregă a adus două vaci Jersey!

– Cum? zise Alicia, dându-și seama că ultima dintre achizițiile fanteziste ale lui Polly era cea mai mică dintre grijile ei. Ce vom face? întrebă ea cu tristețe, abandonându-se un moment în brațele iubitului ei.

– Sincer, nu știu ce putem „face", răspunse el râzând cu tandrețe văzând-o pe Alicia atât de răvășită. Cred că nu ne rămâne decât să ieșim la lumina zilei! Dacă vrei, ies eu înainte și îi distrag pe tineri până ce tu reușești să te strecori în casă.

– O să mă vadă! spuse Alicia care se temea atât de privirea cât și de întrebările lui Polly. Și apoi... n-am discutat încă despre contract.

– Poate să mai aștepte, nu? Cred că mandatarii mei au deschis focul fără să primească ordinul. Nu le-am cerut niciodată să te expulzeze... sunt uimit că ai putut crede așa ceva.

– Ei, bine... Mai întâi nu am vrut să cred, apoi...

Giles o strânse brusc în brațe.

– Desigur că nu vreau să trăiești la Winterfloods. Îți dai seama că am fost furios. Acum nu mai contează. Când ne vom

căsători, vei trăi la conac, cu mine, murmură el îmbrățișând-o înainte să se îndrepte spre trapă. Urează-mi succes! îi strigă el dispărând.

Alicia rămase un moment paralizată într-un fel de transă, până când un hohot de râs îi dădu de înțeles că Giles ajunsese unde trebuia. Atunci, începu și ea să coboare pe scara de lemn. Abia coborâse când o văzu pe Polly care aducea vaca în grajd.

Fu un lung moment de liniște în care Polly își privi mama vitregă din cap până în picioare, după ce aruncase o privire spre Giles care era în curte. O scrută pe Alicia cu atenție. Hainele în dezordine, părul încâlcit o trădau fără putință de tăgadă. Un tremur o străbătu când o văzu pe fiica ei vitregă zâmbind cu un amuzament neascuns.

– Ia te uită, era încă acolo sus? Știu că nu este acea perioadă din an, dar ai grijă să nu iei febra fânului, draga mea Ally!

– Scuză-mă, se bâlbâi Alicia, foarte stânjenită, dar pentru moment nu am chef de vorbă.

Cuvintele pe care le-ar fi vrut autoritare, hotărâte, nu erau decât un murmur răgușit, nehotărât.

– Bine, bine, răspunse Polly, ascunzându-și râsul, tac! Sunt sigură totuși că e cea mai bună modalitate ca tu și Giles să vă rezolvați neînțelegerile!

Capitolul 9

Alicia traversă holul spitalului din Londra, unde se întretăiau medici, bolnavi și vizitatori. Simpson o aștepta afară, în picioare lângă mașină.

– Soția ta se simte mai bine azi, spuse ea. Nu vrei să-ți shimbi părerea? Du-te s-o saluți, te aștept aici.

– Mulțumesc, doamnă, dar o voi vizita diseară. Știu că prezența prea multor persoane lângă patul ei o obosește. Au vizitat-o ieri fiicele noastre cu soții lor și a fost foarte obositor pentru ea.

Biata doamnă Simpson! se gândi Alicia în timp ce limuzina aluneca în marea de automobile. Operația a decurs bine, dar bolnava rămânea foarte slăbită. Ziua trecută Alicia o găsise plângând, foarte deprimată de ideea unei lungi convalescențe. Chiar dacă o asigurase că ea și Polly rămâneau la fermă pentru un timp, nu fusese consolată.

– Vreau neapărat să vă obihniți. Nu vă îngrijorați din cauza perioadei pe care o voi petrece la Londra, închipuiți-vă că am învățat să gătesc la Shropshire.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă faceți să râd, doamnă, o rugase bucătăreasa. Cusăturile operației nu vor rezista!

Ce era atât de nostim? se întrebase Alicia. Noile ei talente culinare provocau râsul tuturor: al doamnei Renshaw, al lui Elsie. Numai Polly o lua în serios și o felicita. Draga de Polly! Tânăra nu înceta să o uimească...

Trecuseră deja două săptămâni de când a fost aproape prinsă în „flagrant delict" cu Giles. Alicia se întorsese în casă nefericită și îngrijorată de ce ar putea să-i spună fiicei ei vitrege. Sigur, Polly nu mai este o puștoaică, dar cum va privi relațiile mamei ei? Aliciei îi era teamă că relația lor atât de apropiată poate fi pusă în pericol de dezaprobarea vieții ei amoroase. Stătea mâhnită în camera ei când Polly bătuse încetișor la ușă.

– Ce faci singură în întuneric? o întrebase, aprinzând lumina. Oh! Ce față tristă! Ai plâns!

– Nu... nu, mințise Alicia cu stângăcie.

– De acord, se prefăcuse Polly că o crede. Mă întrebam pentru că acum... tu și Giles...

– Nu este vorba despre Giles... răspunsese Alicia. Îmi pare rău, Polly. Îmi dau seama ce trebuie să gândești...

– Mă gândesc mai ales că ar fi trebuit să se întâmple mai de mult, spusese Polly zâmbind. Ally, mă crezi complet oarbă?

Este atât de evident că Giles este nebun după tine... și observându-te cu atenție în prezența lui, îndrăznesc să spun că sentimentul este reciproc.

– Dar... murmurase Alicia, uimită, tu nu...

– Nu, nu te condamn, răspunsese Polly.

– Totuși n-ar trebui să mă comport așa...

– Ce? O mamă vitregă trebuie să fie mai albă ca zăpada, fără inimă și fără dorințe? glumise Polly. Haide! Ai douăzeci și patru de ani, nu este vârsta scaunului care se leagănă și a papucilor. Desigur, dacă nu mi-ar fi plăcut bărbatul în cauză, fără îndoială aș fi reacționat altfel, spuse ea serioasă. Elsie mi-a spus că tu și Giles vă iubiți dintotdeauna! Îți jur, acest subiect o face romantică! Îl iubești, nu-i așa?

Alicia aprobase cu un semn din cap.

– Atunci, unde este problema? Și de ce plângi? Vă veți căsători și veți trăi fericiți până la adânci bătrâneți... Asta-i tot!

– Nu-i chiar atât de simplu, murmurase Alicia cu privirea în podea.

– De ce? Nu vrea să vă căsătoriți?

– Ba da... nu... oh! E atât de complicat! Rămân în trecutul nostru puncte întunecate pe care nu le-am clarificat. În ceea ce privește problema contractului de închiriere... Giles susține că mandatarii au acționat fără să-l consulte. Nu știa nimic despre ordinul de evacuare.

– Eram sigură! exclamase Polly. Știam că nu e felul lui de a fi. Giles este un bărbat pentru care a face ce este corect reprezintă o datorie de onoare, nu-i așa?

Foarte obosită, Alicia se așezase la oglindă și începuse să-și descurce părul încâlcit.

– Cu tot ceea ce simt pentru el, prea multe lucruri mă obligă să fiu prudentă. Și în trecut și în prezent. De altfel, are o amantă. Susține că era doar ca să mă facă geloasă...

– Cum arată?

– E o scorpie mai mult decât frumoasă și foarte voluptuoasă.

– Nu poate să fie la fel de frumoasă ca tine!

– Ești foarte drăguță, Polly, spusese Alicia zâmbind trist. Oricum, Giles și cu mine nu putem să ne rezolvăm problemele de pe o zi pe alta. N-am încredere în el și fără încredere nici o relație nu este posibilă. Ce-ar fi dacă am vorbi despre altceva?

În acea noapte, singură în patul ei, Alicia cunoscuse chinurile unei nevoi dureroase, nesătisfăcute. Să regăsească brațele lui Giles, felul lui minunat de a face dragoste... O dată nu ajungea și ea încerca o suferință aproape fizică.

Această suferință nu se micșoră nici în zilele următoare, dimpotrivă. Giles nu-i dădea nici un semn de viață. Două zile se scurseseră înainte să primească un telefon de la Renshaw care îi spunea că domnul Ratcliffe trebuise să plece în Australia pe neașteptate. Nu știa când se va întoarce...

Alicia își trăia chinul la fermă, găsind uneori un refugiu dulce-amar în hambarul cu fân. Aici retrăia pasiunea pentru Giles, extraordinara intensitate a îmbrățișării lor. Trecuseră așa opt zile. Chiar dacă pasiunea lor ajungea la perfecțiune,

nu avea dreptul să se creadă singura femeie cu care Giles a cunoscut aceeași împlinire. „Alicia azi, Melanie mâine..." se gândea ea cu amărăciune. Această plecare bruscă în Australia semnala, în ochii Aliciei, nesiguranța celui pe care îl iubea. Și plânsese până la epuizare tocmai pentru că îl iubea și pentru că avea atâta nevoie de focul mâinilor lui.

Într-o zi când se întorcea în casă după tristul ei pelerinaj, Polly o anunțase că Giles sunase din Australia.

– Se auzea îngrozitor, n-am auzit decât câteva cuvinte. Oricum, va suna din nou mâine.

– A, da? făcuse Alicia cu indiferență.

– Da, spusese Polly, dezamăgită. Și dacă îți spun că Melanie Todd te așteaptă în bucătărie, vei fi la fel de indiferentă?

– Poftim...? Ce caută aici?

– N-am nici cea mai mică idee. Dar după descrierea ta și văzând-o venind am presupus că era ea, mutra cu care se afișa Giles.

– Polly! Să nu fim atât de crude! Scuză-mă, mă duc să văd ce vrea.

Melanie nu voia nimic. Alicia își dăduse seama că femeia se plictisea; voia doar să enerveze pe cineva. Alicia avusese de îndurat o jumătate de oră îngrozitoare. Melanie atacase în forță:

– Oh! Cât sunt de zăpăcită! spusese ea pe neașteptate. Ar fi trebuit să mă gândesc că vin la o fermă și să mă îmbrac potrivit!

Cu un zâmbet răutăcios, comparase mantoul ei de blană și bijuteriile cu puloverul și blugii Aliciei. Toată întâlnirea

continuase pe același ton; Melanie își arunca săgețile cu calmul și rafinamentul unui ucigaș profesionist. Polly încercase să intervină în fața acestei conduite rușinoase. O lovitură de picior a Aliciei pe sub masă o convinsese să tacă și s-o lase pe viperă să vorbească. Nervii Aliciei amenințau în orice moment să cedeze când se auzise soneria telefonului. Sărind din scaun, tânăra femeie alergase spre birou. Când se întorsese fusese încântată să constate că scorpia dispăruse.

– Of! suspinase ea, zâmbindu-i lui Polly.

– Nu înțeleg de ce ai lăsat-o să vorbească. Această femeie este o adevărată ciumă!

– Știam și de aceea nu voiam să mă cobor la nivelul ei. Te murdărești numai vorbind cu acești oameni. În orice caz, mă miră că a bătut în retragere atât de brusc...

– Eu... cred că din cauza telefonului, îi dezvăluise Polly râzând. I-am spus că trebuie să fie Giles, adăugând că sunt nerăbdătoare să se întoarcă și să devină tatăl meu vitreg...!

– Dumnezeule!

– Ia te uită! este exact ce a zis și ea înainte să dispară în grabă!

– Pentru informarea ta, nu era Giles, ci Simpson. Soția lui a fost internată în spital pentru o operație urgentă.

– Oh, biata de ea! Sper că totul va fi bine.

– Din ceea ce am înțeles, va suferi o histerectomie. Mă voi duce la Londra să mă asigur că este bine tratată.

Alicia fusese bucuroasă să plece de la fermă; spitalizarea doamnei Simpson îi oferea ocazia ideală. Așa nu părea că fuge de probleme. Singură la Londra, va putea să se gândească și să ia deciziile corecte pentru viitor...

* * *

– Aveți nevoie de mașină în această seară, doamnă? o întrebă Simpson când ajunseră în fața marii locuințe a familiei Preston.

– Nu. Nici mâine, nu am nici cea mai mică intenție să ies din casă. De ce nu profiți să-ți iei câteva zile libere? Mă voi descurca singură și vei putea să petreci mai mult timp la căpătâiul soției tale.

Îi trebui mult timp și multă răbdare să-l convingă pe șofer că poate să supraviețuiască fără angajați. Cu această ocazie, înțelese cât de mult iubea viața la fermă. În ciuda problemelor cu Giles, viața ei devenise mai liberă, mai plină. Oricare va fi viitorul, știa deja că nu se va mai întoarce să trăiască la Londra.

Era în bucătărie, pe punctul să-și prepare o omletă, când telefonă Polly, așa cum făcea în fiecare seară de când plecase Alicia.

– Cum stau lucrurile la fermă? o întrebă ea pe fată.

– Totul merge foarte bine. Domnul Bates spune că oile o duc de minune și că, dacă timpul se îmbunătățește, săptămâna viitoare le va scoate în ocol. Altă veste: Giles a sunat ieri, după convorbirea noastră. Se pare că este pe drumul de întoarcere.

– Sper că nu i-ai spus unde sunt, întrebă Alicia cu o voce neliniștită.

– Se poate, Ally? De ce aș fi făcut așa ceva când m-ai rugat să-mi pun lacăt la gură?

– Da... iartă-mă... Doar că am nevoie de mai mult timp de gândire.

Crezu că o aude pe fiica ei vitregă mormăind că nu este bine să te gândești prea mult, dar cum închisese repede ca să alerge să salveze omleta care era gata să se ardă, nu fu sigură că a auzit bine.

Fără îndoială știrea despre întoarcerea lui Giles o împiedică, în acea seară, să adoarmă.Se gândi la toți bărbații seducători de care ar fi putut să se îndrăgostească după moartea lui Walter, toți aceia care-și manifestaseră dorința unei relații mai mult decât amicale cu ea. Aici se număra și Scott Harper. De ce nu putuse să-l iubească pe unul dintre ei, unul care să-i ofere o viață liniștită, departe de trecutul prea agitat? Forța iubirii pentru Giles îi depășea puterea de înțelegere, pentru că nu concepea dragoste fără respect, acest respect pe care nu-l avea pentru el.

Abia reușise să adoarmă când o trezi o bătaie puternică în ușă. Deschizând un ochi, își privi deșteptătorul și descoperi că era ora două de dimineață. Se pregătea să-și afunde capul sub pernă ca să nu mai audă nimic, când îi veni ideea că putea să fie Simpson. Poate că starea soției lui se înrăutățise.

Sărind din pat, își luă un halat lejer și alergă pe scări până la intrare. Desfăcu lanțul, trase zăvoarele...și trânti imediat ușa când recunoscu silueta care stătea în prag.

– Ah, nu! protestă Giles.

Cu o lovitură, redeschise ușa grea și intră în holul pardosit cu marmură albă și neagră.

– Ce faci aici? strigă Alicia, tremurând în curentul rece de aer. Pleacă imediat!

– Sigur, o ironiză Giles, închizând ușa în spatele lui. Tocmai am aterizat de la Melbourne după douăzeci și patru de ore de zbor. Dacă am dormit majoritatea timpului, mi-e totuși o sete infernală. Îmi pare rău, Alicia, nu vreau corpul tău... cel puțin nu imediat. Am nevoie neapărat de ceva de băut. N-o să-mi refuzi atâta lucru?

Suspinând profund, îl privi. Avea un aer teribil de obosit.

– De acord, îți voi da un pahar, dar nimic mai mult.

– Dacă așa spui tu, murmură Giles, intrând în micul salon cu pereții acoperiți de cărți, unde mai ardea încă un foc într-un mic șemineu. E drăguț la tine, spuse el așezându-se într-un fotoliu de piele. Un whisky, te rog. Sec.

– Nimic altceva pentru domnia voastră? întrebă ea pe un ton acid, întinzându-i paharul.

– Nu acum, făcu Giles, admirându-i fără rușine silueta, subliniată de halatul de mătase.

– Grăbește-te, îi ordonă ea cu răceală. Sunt obosită, vreau să mă duc la culcare.

– Nu-i oare cea mai bună propunere pe care am auzit-o în toate aceste zile? exclamă Giles ridicându-se de pe fotoliu. Ce mai așteptăm?

– Eu nu...

– Să mergem, Alicia. Vrei să te vâri în pat, crede-mă că și eu vreau același lucru.

Nepăsător, se îndreptă spre ușă.

– Unde crezi că te duci? strigă ea.

Se întoarse pe călcâie și-l văzu urcând în grabă scările. Furioasă, alergă după el. Oh! Nu-i va fi greu să-i recunoască dormitorul care avea ușa deschisă, patul nefăcut și lumina aprinsă.

Chiar acolo îl găsi, lungit pe pat.

– De acord, Giles, gluma a fost bună, spuse ea din prag, dar a durat de-ajuns. Cer să pleci...imediat!

El nu mișcă nici un deget. Fie, era epuizat, dar de la... Nu! nu se poate să fi adormit atât de repede! Și dacă... Se apropie cu prudență și se aplecă să-i vadă ochii închiși.

– Știu foarte bine că nu dormi, prefăcutule! Ridică-te, că dacă nu...Ah!

Îl prinsese de umăr, dar în secunda următoare se pomeni prizoniera brațelor lui, trasă peste el în pat.

– Știam că nu poți să reziști să nu vii la mine, murmură el, ironic, acoperind-o cu sărutări. Mmm... miroși bine, suspină el sărutând-o pe gât.

– Mi-ai întins o capcană! protestă ea. Și cum ai ajuns aici? Polly era singura care știa unde sunt, ori ea nu ți-a spus nimic. N-ai nici un drept să fii aici...

Revolta ei se topi sub asaltul sărutărilor, al mângâierilor îmbătătoare.

– Am toate drepturile, replică Giles, acoperindu-i gâtul, sânii cu mii de sărutări. Pentru că, dacă îți las cea mai mică șansă, o să-mi scapi ca o anghilă. Ori, nu te voi mai lăsa niciodată să fugi.

Privirile lor se căutară, se găsiră.

– Am petrecut o săptămână îngrozitoare. Întorcându-mă acasă, după ce am făcut dragoste, am aflat că administratorul terenurilor mele din Australia a murit din cauza unui infarct, lăsând în urmă o soție și patru copii mici. N-am avut ce face. Am luat imediat avionul și mi-am petrecut timpul încercând să consolez o familie în doliu, să găsesc un nou administrator și să încerc să te găsesc la telefon când toate liniile telefonice păreau lovite de paralizie. Am crezut că înnebunesc.

Alicia închisese ochii, cuprinsă de un vârtej de speranță. Giles nu fugise de ea...

Cât dură tăcerea care părea infinită, nu o scăpă din ochi.

– Privește-mă! îi ordonă el cu o nerăbdare care o făcu să-l asculte. De când te-ai întors la Eastdale, viața mea a fost pur și simplu un calvar. Și nici ceilalți opt ani nu au fost altfel. Te iubesc, Alicia, reluă el aproape cu greutate, după o lungă tăcere și vreau să fii soția mea.

– Nu! răspunse ea, pierdută. Eu nu pot... Tu nu poți... Oricum, trebuie să înțelegi că este pur și simplu imposibil!

– Imposibil... să te iubesc? Dragostea mea, nu-mi amintesc să fi fost altfel în toată viața mea, spuse el cu o voce atât de gravă că Alicia tremură. Vreau să ne căsătorim. Vreau să trăiesc cu tine și să te iubesc.

Luându-i fața în mâini cu blândețe, îi îndepărtă de pe frunte șuvițele rebele de păr blond.

– Pentru moment, reluă el, vreau să uiți trecutul: pe soțul tău, pe fosta mea soție, minciunile, trădările celor care ne-au făcut să suferim. Vom vorbi mai târziu. Acum, un singur lucru mă interesează. Vreau să știu adevărul, Alicia. Eu te iubesc și sunt sigur– aproape sigur– că și tu mă iubești. Am dreptate?

– Eu... Nu este atât de simplu... Nu poți să te aștepți la... se bâlbâi ea, retrăgându-se.

– Da sau nu? ceru el numaidecât.

Ea tremura mai tare.

– De acord! Da! Oh, da, te iubesc! Oricât de mult aș încerca să mă împotrivesc!

– Dragostea mea, murmură Giles, căutându-i buzele cu sălbăticie.

Dorința și plăcerea îi curgeau Aliciei prin vene ca mercurul; întotdeauna fusese așa, orice ar zice, orice ar face.

– Nu e bine... Giles, așa nu rezolvăm nimic, este imposibil, murmură ea, gemând în timp ce el o dezbrăca.

– Nimic nu este imposibil.

– Te rog. Așa nu rezolvăm nimic, repetă ea.

– Te înșeli... acesta este răspunsul la toate întrebările, spuse el, strângând cu putere trupul gol al tinerei femei.

Se iubiră cu o ardoare imensă. O pasiune frenetică îi făcu să uite tot ceea ce îi despărțea în cuvinte. Cunoscură sărutările cele mai amețitoare, mângâierile cele mai intime, dulcea sălbăticie a posesiunii. Lumea păru că explodează în cascade de lumină, de plăcere, de putere.

„Trebuie să fi visat" se gândi Alicia, deschizând ochii a doua zi de dimineață în lumina palidă a soarelui. Realitatea îi demonstră repede că se înșală: ridicându-se din pat, descoperi hainele răspândite prin cameră și dezordinea așternutului.

–Alicia, nu intra în panică!

Giles o privea din pragul băii, proaspăt spălat și bărbierit, cu părul strălucind de picături de apă. Îi zâmbi cu tandrețe și apoi o luă în brațe.

– Eu te iubesc, tu mă iubești... și ne vom căsători. Îți amintești?

– Nu, așteaptă, protestă ea, luptând împotriva torturii săruturilor lui. Te rog, Giles! Să fim un pic responsabili. Poate că am spus că te iubesc... recunosc acest lucru, dar nu este un motiv ca să... Trebuie să înțelegi că nu mă pot mărita cu tine! aproape strigă ea.

– De ce?

– Dintr-o mulțime de motive. Mai întâi, trecutul. Îmi pare rău, Giles, dar nu mă face să am încredere în tine. Sunt prea multe femei în viața ta, prea multe... Melanie. Și apoi, mă gândesc la Polly. Nu pot să o las, eu... I-am promis tatălui ei...

– Să le luăm pe rând! exclamă Giles. Mai întâi, ai spus... murmură el, trăgând-o pe Alicia în brațele lui. Ah! Trecutul? De când te-ai întors nu ai încetat să mă acuzi că sunt mincinos. Nu am înțeles nimic până când am vorbit cu Polly. Când mi-a spus care este vârsta ta, toate piesele puzzle-ului s-au așezat la locul lor.

– Vârsta mea? întrebă Alicia, surprinsă.

– Acum știu că am fost victimele minciunilor altcuiva, suspină Giles. Desigur, eu am greșit că l-am crezut pe Jed. Ar fi trebuit să știu că vrea să ne facă rău.

– Jed?

– Oh! Eram atât de îndrăgostit de tine, murmură Giles, strângând-o foarte aproape. Chiar dacă atunci nu știam încă. Erai pentru mine ca febra, ca foamea, ca setea, irezistibilă. Și erai atât de tânără, atât de nevinovată, șopti el, cufundându-și fața în pletele ei blonde. Îmi era din ce mai greu să rezist. Apoi am făcut dragoste pentru prima oară. A fost atât de perfect, atât de frumos, nu-mi mai păsa de nimic altceva. Mi-am dat seama că te iubeam, că voiam să ne căsătorim și că sentimentele mele nu vor muri decât o dată cu mine. Două săptămâni mai târziu, Jed a venit să mă vadă. Am fost forțat să ascult ce voia să-mi spună și frumosul meu vis s-a prăbușit...

Își trecu mâna peste frunte, ca și cum ar fi dorit să alunge o amintire îngrozitoare. Ascultându-l, Alicia se întorsese în paradisul iubirii lor din adolescență.

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi, spuse ea.

– Jed mi-a spus că nu aveai decât cincisprezece ani. M-a amenințat că, dacă te iau cu mine, va face plângere pentru corupere de minore.

– Nu... Nu e adevărat!

– Acum știu că mințea, suspină Giles cu amărăciune. Dar... Dumnezeule... mi te prezenta ca un copil.

– Mințea! repetă Alicia. De acord, am spus că sunt mai mare decât eram. Aveam șaisprezece ani și jumătate și spusesem că am optsprezece dar...

– Nu mi-a venit ideea că Jed mințea, recunoscu Giles cu tristețe

– A crezut că mă protejează, presupuse Alicia cu un râs amar. Mi-a spus că diferența noastră de condiție ne desparte, că tu o să mă trimiți la oile mele și...

– Ce prostie!

– A fost furios când a aflat că suntem amanți. M-a închis în cameră. Mi-a luat aproape o zi să scap. Când am ajuns la conac, Camilla mi-a spus că ești în vacanță.

– În vacanță! repetă Giles. Ca să spun adevărul, nu prea îmi amintesc ce am făcut după întâlnirea cu Jed. M-am urcat în mașină și am plecat cât mai departe de Shropshire. M-am îmbătat într-un bar din Devon timp de o săptămână. Când mi-am revenit și m-am întors, tu dispăruseși de pe suprafața pământului. Era prea târziu.

– În plus, reluă Alicia, Camilla mi-a spus că sunteți logodiți și că nu eram decât una dintre multele prostuțe pe care le-ai sedus.

– Oh! dragostea mea...

– N-am mai stat pe gânduri, urmă tânăra femeie cu tristețe. Știam doar că trebuie să fug. Nu știam unde. Am făcut autostopul; prima mașină care a oprit mergea la Londra. Ca să fiu sinceră puțin îmi păsa unde mă duc.

– Mi-e greu să-mi imaginez ce minciuni ți-a putut spune Camilla. Avusesem o relație foarte scurtă cu ea înainte să mă îndrăgostesc de tine și să nu mă mai gândesc decât la corpul tău... suspină el, desenând pe corpul gol al Aliciei o linie fierbinte. Știi, nu mă mai vedeam cu ea. Rămăsesem un fel de prieteni, pentru că familiile noastre se cunoșteau de mult timp. Din când în când, mai beam un pahar împreună. Nimic altceva. Nu eram logodit cu ea. În afară de momentele când eram împreună și făceam dragoste, eram obsedat de o singură idee: cum să mă căsătoresc cu o fată atât de tânără.

– Camilla a fost... foarte convingătoare.

– Îți spun adevărul, repetă Giles, deși ea nu se mai îndoia. La întoarcerea din săptămâna de „rătăcire", eram gata să mă bat cu morile de vânt pentru tine. Te-am căutat peste tot... degeaba. Am mers chiar la Armata Salvării, dar nici ei nu ți-au găsit urma. Puteai fi oriunde: la Birmingham, la Manchester, la Londra... Și apoi acea fotografie în ziar, reluă el cu durere. Tu și soțul tău... Am citit că ai ca soț un bogat și puternic om de afaceri. Oh! De această dată nu am ieșit din beție cincisprezece zile. Camilla insista să ne căsătorim, mie nu-mi păsa de nimic. Așa că ne-am căsătorit și am trăit foarte nefericiți!

– Oh! Giles, cât îmi pare de rău, murmură Alicia, strângându-l în brațe.

– În ciuda a tot ce ți-a făcut, Camilla n-ar fi meritat calvarul acelei căsătorii. Tu erai acolo, Alicia, mereu prezentă și dragostea mea nebună pentru tine nu se stingea, așa că totul a fost un infern. N-a fost vina ta, dragostea mea, nici a Camillei... în sfârșit, singura ei greșeală a fost că m-a vrut drept soț. Cum am fi putut trăi fericiți sau măcar liniștiți, când tot ce voiam pe lume erai tu? Căsătoria noastră a fost un dezastru, încă din prima zi și eram amândoi conștienți de acest lucru. N-am condamnat-o că a plecat cu un alt bărbat; i-am acordat divorțul atunci când l-a cerut.

– Și celelalte femei din viața ta?

– O luăm de la capăt! exclamă el pe un ton ironic. Voi fi sincer, Alicia, declară el sărutând-o pe buze. După eșecul căsătoriei mele, m-am ținut multă vreme departe de sexul feminin. Însă te iubesc de opt ani și nu am pretins niciodată că sunt un călugăr. Dar femeile nu au fost în nici un caz o legiune întreagă, așa cum crezi tu și nici una nu mi-a ajuns la inimă. Acolo a fost întotdeauna locul tău rezervat.

– Și Melanie Todd? întrebă Alicia cu ironie.

– Ah... Este decorativă... dar acordă-mi mai mult credit... știu să recunosc o seducătoare! Nu mi-a displăcut însă să te fac geloasă...

– Nu eram geloasă! protestă ea, indignată.

– Mincinoaso! Vorbește-mi mai degrabă despre Edmund Truscott. Știu că ai cinat cu el o dată sau mai de multe ori și nu pun la socoteală întâlnirea aceea având ca subiect

contractul de închiriere de la Winterfloods. De fapt, mai mult mă preocupă soțul tău; pare să fi fost un bărbat remarcabil și...

– Am ținut mult la el, răspunse Alicia, dar nu era vorba despre dragoste. Nu te-am iubit decât pe tine. Îmi voi aminti întotdeauna de bunătatea lui Walter, de binele pe care mi l-a făcut, de căminul pe care mi l-a oferit când eram singură și nefericită. Nu o să uit niciodată și... de aceea nu pot să mă mărit cu tine, încheie ea cu inima strânsă.

– Din cauza lui Polly, nu-i așa?

Cum ea aprobă, Giles o strânse în brațe.

– Îți admir hotărârea, dar ești o prostuță, dragostea mea, murmură el. Înțeleg că ți-a lăsat-o în grijă, cu toate acestea nu cred că îți cerea să-ți sacrifici pentru aceasta fericirea . În orice caz, am discutat despre acest lucru, Polly și cu mine, și am căzut de acord.

– Tu și Polly? Nu înțeleg.

– Am avut ieri o lungă conversație cu ea le telefon, înainte să plec din Australia. Îți garantez că fiica ta vitregă știe ce vrea! adăugă el râzând. Mai întâi m-a certat cu asprime: „m-am săturat de absurditățile voastre! a spus. Este timpul să faceți din mama mea vitregă o femeie cinstită!"

– Oh, nu... suspină Alicia ascuzându-și fața lângă gâtul lui.

– Oh, ba da! replică Giles râzând. Când i-am spus că nu-mi doresc nimic altceva pe lume, am întrebat-o dacă are vreo propunere. Și am ajuns la un aranjament convenabil pentru amândoi. Polly mi-a spus că este încântată că va fi fiica mea vitregă... Oricum, nu știm nici unul dacă acesta este termenul potrivit...

– Ați complotat amândoi! protestă Alicia. Și nici unul dintre voi n-a catadicsit să ceară și părerea mea?

Buzele lui Giles îi topiră protestul.

Când, mult mai târziu, o lăsă, ea rămase ghemuită în brațele lui.

– În duminica în care erai atât de ocupată cu curățenia la Winterfloods, m-am dus să-l văd pe pastorul Ellis care va fi încântat să ne cunune. Polly insistă să fie domnișoară de onoare... Trebuie să te previn, dragostea mea, că dacă o să contești în continuare „complotul" nostru, te voi târî cu forța în fața altarului. Ce scandal va fi! Dar imaginează-ți cât de încântată va fi doamna Jenkins!

– Imposibil, se încăpățână Alicia. Mai e problema fermei, a contractului...

– Ți-am spus că am aranjat toate problemele cu Polly. Nu te-am mințit. Dacă mă ocup eu însumi de Hall Farm, restul pământurilor le las în grija administratorilor bunurilor mele. Ei se ocupă de chirii, de contractele de închiriere, etc. De această dată au crezut că-și fac treaba așa cum trebuie. Trebuie să recunosc că termenul pe care ți l-au acordat este de-a dreptul scandalos. Așa că le-am mulțumit acestor domni de la Prinde, Sugrumă & Expulzează, cum i-ați supranumit tu și Polly, încredințând administrarea bunurilor mele lui Edmund Truscott.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Și Winterfloods?

– Nu ți-am spus? făcu el, inocent. Îi acord succesiunea lui Polly. Își va lua un administrator în timpul studiilor la Colegiul

Agricol. Trebuie totuși să învețe meseria, nu? Vezi, îmi pare foarte rău, dar dacă nu te măriți cu mine, te vei găsi în stradă. Biata Alicia, ce trist ar fi!

– Încetează! îl rugă ea, neștiind dacă să izbucnească în plâns sau în râs. De când m-am întors la Eastdale, toată lumea se amestecă în viața mea. Elsie și sora ei complotau... nici nu-ți imaginezi!

– Oh, ba da! exclamă Giles, râzând. Mi-a fost destul de greu să le îndrept în direcția cea bună. Ore întregi ca să semăn cel mai mic indiciu, fără să pun la socoteală lungile destăinuiri către doamna Renshaw în bucătărie ca să-i spun cât de mult îmi lipseai...!

– De ce? A... tu...

Se repezi asupra lui ca să-l trântească la pământ. Bătălia nu fu decât o luptă amoroasă. Dorința îi copleși și corpurile lor începură să ardă împreună.

– Am intenția să te țin prizonieră aici, îi mărturisi Giles și să fac dragoste cu tine nebunește până când accepți să te măriți cu mine!

Un zâmbet poznaș se apăru pe buzele Aliciei.

– E o promisiune? În acest caz, cred că voi ezita mult timp!

Cu un râs fericit, se abandonă în brațele viitorului ei soț.

Sfârșit